

Nụ Hôn Dưới Góc Bằng Lăng

Chương 1

Vừa tiến vào hàng ghế dành cho mình, mặt Bằng Lăng nhăn lại. Ghế của cô ngồi lọt thỏm vào giữa hai chiếc ghế một bên là một ông già, và bên là gã mập. Tuy anh ta không xấu, đẹp trai nữa là khác, nhưng ... phì lủ" quá!

Dường như biết Bằng Lăng ngại, gã mập lên tiếng:

– Cô muốn đổi chỗ không? Tôi đổi chỗ cho.

Gã đúng là biết điều, dĩ nhiên Bằng Lăng bằng lòng ngay. Cô hấp tấp như sợ gã đổi ý.

– Có, có! Đổi chỗ cho tôi đi!

Gã vừa đứng lên, Bằng Lăng để túi xách của mình vào ghế ngồi ngay, nhanh chóng ngồi xuống.

Đổi ghế cho cô gái rồi, Vũ An mới thấy hồi hận. Con gái đẹp, nhưng sao một lời cảm ơn cho đẹp lòng nhau không có vậy? Bỗng dưng trong lòng Vũ An thấy ác cảm ngay. Con gái đẹp bao giờ chẳng vô tình vô nghĩa, như Nhã Thùy vậy, cô luôn đùa với anh như một đứa trẻ nghịch phá một món đồ. Lúc cô cần anh thì vui vẻ, lúc không cần, cô sẵn sàng hất bỏ anh, như một thứ không cần.

Chuyện béo ị của anh là tại ông trời sinh sao chịu vậy chứ anh đâu có muốn.

Ai lại không muốn mình đẹp trai, là một "Bạch mã hoàng tử" trong mắt các cô gái. Nhưng lần này Nhã Thùy mang anh ra làm trò đùa, thì đúng là không thể nào tha thứ cho cô.

Tiếng nhắc nhở của tiếp viên hàng không vang lên, nhắc nhở mọi người thắt dây an toàn, máy bay sẽ cất cánh kéo Vũ An - về thực tại. Anh ngồi ngay lại và đưa mắt nhìn sang, đúng lúc Bằng Lăng cũng nhìn lại anh:

– Cảm ơn anh nghen!

Lời cảm ơn muộn! Vũ An làu bàu:

"Sao cô không đợi máy bay hạ cánh rồi hẵng cảm ơn. Tôi đang có thành kiến với phụ nữ đẹp, cô hiểu chưa? Không hiểu sao tôi lại đại đột nhường chỗ cho cô nữa?".

Để khỏi suy nghĩ, Vũ An mang chiếc mắt kính to lên che gần như nửa mặt và nhắm mắt lại ngủ.

Còn Bằng Lăng lại nôn nao, Một năm trước, cô bị chính cha mình "đẩy độ" lên máy bay bay sang Anh du học, đó là biện pháp duy nhất để ông cắt đứt cuộc tình của cô và Duy Thái. Ông đã làm, cô vẫn liên lạc được với người mình yêu.

Anh là thần tượng của cô và cũng là thần tượng của triệu triệu trái tim trẻ thôn thức vì anh. Chàng ca sĩ đẹp trai, hát hay, đóng phim giỏi và có gương mặt đầy nam tính quyến rũ. Những lúc được anh quan tâm, vô tình hay cố ý anh nắm tay cô, choàng tay qua vai cô, chụp những bức ảnh kỷ niệm ... trái tim Bằng Lăng thôn thức rung động. Anh là lẽ sống, là hơi thở của cô.

Nhưng cũng cùng một lúc, Bằng Lăng lại lo âu bởi bởi. Ba của cô, ông Cát Bằng, giám đốc Công ty Du lịch Cát Bằng bị điều tra về tội trốn thuế, nợ nhà nước lên đến sáu tỉ ông bị tạm giữ để đảm bảo thu hồi nợ, đó là nguyên nhân Bằng Lăng cấp tốc bay về nước. Cô chưa biết mình làm được gì để giúp cho cha, mọi thứ đối với cô xa lạ, cô chỉ là con chim non trước ngưỡng cửa cuộc

đời.

□□ □□ □□ Nhã Thùy đứng lên, cô đội cái mũ rộng vành lên đầu, ngược nhìn Duy Thái:

– Anh đi về đi! Khi nào cần gặp anh, em sẽ điện thoại cho anh.

– Anh không hiểu ... - Duy Thái nói bằng giọng không vui - Tại sao em không muốn anh em mình nhận nhau? Anh em xa bao nhiêu năm, bây giờ anh là người thành đạt, có nhiều tiền, anh muốn được lo cho em.

– Em có lý do của em, ngày nào đó em sẽ nói cho anh biết. Có một điều, anh không nên tiếp tục có mối quan hệ tình cảm với Bằng Lăng nữa, giữa anh và cô ta sẽ chẳng đi đến đâu cả. Anh có thể lấy con gái của kẻ đày cha mẹ mình vào cái chết oan nghiệt không?

Duy Thái cúi đầu, đây là điều khiến anh khổ tâm. Lỗi lầm của người lớn, sao bây giờ con cháu phải gánh chịu?

– Em về đây!

Nhã Thúy đi ra cửa lên xe đi. Mười một giờ ba mươi. Giờ này chuyến bay đưa Vũ An về nước sắp đáp xuống. Vũ An ... Vũ Thuần ...Đôi môi cong xinh đẹp của Nhã Thùy cản lại trong cảm giận. Chừng nào lão Vũ Thuần đó tan nhà nát cửa? Ông trời thật không công bằng, kẻ ác vẫn sống giàu có, ngất ngưỡng Hình ảnh mà, Nhã Thúy suốt đời không quên, mẹ hất đổ bát cơm của cô và Duy Thái:

"Không được ăn". Bà oằn oại ôm cha cô lại, miệng gào lên âm thanh tuyệt vọng đau đớn:

"Chạy đi Thái, Thùy! Nếu không, ba sẽ ép các con". ông Duy cứ găm lên như con hổ dữ trong lúc lực tàn sức cạn :

"Buông tôi ra ...buông ra ..." Ông vùng vẫy và đánh vào đầu, vào người bà, bà vẫn nhất định không buông.

Duy Thái kéo cô chạy đi, chạy điên cuồng, đôi chân trần rướm cả máu.

Vũ Thuần ... Cát Bằng ... nợ máu phải trả bằng máu.

Cho xe tấp vào trước cửa nhà ông Vũ Thuần, Nhã Thùy bấm kèn xe ... Pin ... pin ...

Bà Thuần tươi cười đi ra:

– Bác tưởng cháu không đến.

Nhã Thùy cười ngọt ngào:

– Đi đón anh An về nước, sao không đến được hả bác. Bác xong chưa? Chà! Hôm nay trông bác đẹp và sang nữa. Trang điểm như vậy, bác như trẻ lại đến mười tuổi.

Bà Thuần cười sung sướng:

– Vậy hả! Bác mới đi ủi da đó.

– Đẹp quá! Thôi, lên xe đi bác, chắc máy bay sắp đáp xuống rồi.

– Ừ.

Bà Thuần điệu dàng lên xe ngồi cạnh Nhã Thùy, mùi nước hoa quý phái bát ngát. Nhã Thùy nghiêng răng, lòng căm giận của cô lại dâng lên. Mười mấy năm nay, ba mẹ của cô đã hóa thành tro bụi, trong khi đó những kẻ hại chết ba mẹ cô vẫn có cuộc sống sung sướng đủ đầy. Hãy đợi đó! Một ngày không xa, kẻ thù của cô. Kẻ thù thứ hai của cô đang nằm trong nhà tạm giam với tội danh trốn thuế nhà nước, ông ta sẽ ngồi bóc lịch trong nhà giam, công ty của ông ta sẽ sụp đổ và Bà Thuần đặt tay lên vô lăng xe Nhã Thùy.

– Cháu mới đổi xe hả Thùy?

– Dạ, bù thêm đến ba trăm năm chục triệu đó bác.

– Nghĩa là ...

– Chiếc xe này trị giá gần hai tỉ.

Bà Thuần xuýt xoa:

– Cháu giàu đến thế à! Còn trẻ mà lại tài giỏi, làm ra tiền, Vũ An nhà bác không sao bì được với cháu.

Nhã Thùy vờ khiêm nhường:

– Tại thời đại bây giờ văn minh, cháu chẳng qua may mắn theo học ngành viễn thông và cũng am hiểu chút chút về chứng khoán. Hay bác chơi chứng khoán đi. Cổ phiếu bây giờ đang là cơn sốt. Tuần trước, cháu lời năm trăm triệu nên mới đổi xe.

Bà Thuần nôn nao:

– Nhưng ít vốn làm sao chơi. Bác trai giữ tiền, chứ bác có bao nhiêu đâu.

– Nhà bác đang ở, bác giữ sổ hồng phải không?

– Ồ. Sao hỏi cháu?

– Cháu giúp bác mang nó thế chấp ngân hàng, có vốn lòn, trúng lớn, bác đừng có sợ!

– Để bác suy nghĩ đã?

– Dạ.

Xe đến phi trường, Nhã Thùy nhìn đồng hồ:

– Máy bay đến rồi, bác ạ. Có lẽ anh An đang làm thủ tục và sắp ra rồi cũng nên.

– Thùy này! Cháu ... thích thằng An nhà bác không?

Nhã Thùy cười e lệ. Cô biết bà Thuần muốn gì. Con cá sắp cắn câu rồi đây.

□□ □□ □□ – Mẹ!

Vũ An sà lại ôm vai bà Thuần:

– Mẹ đi đón con làm gì, con đón tác xi tự về cũng được mà. Mẹ có khỏe không?

– Khỏe!

Bà Thuần cười, chỉ vào Nhã Thùy:

– Có Nhã Thùy đi đón con nữa kìa.

Vũ An giật mình quay lại. Nhã Thùy tiến đến, cô chìa tay đòi bắt tay Vũ An:

– Ngạc nhiên khi thấy em lắm sao?

Vũ An lúng túng khi thấy Nhã Thùy. Anh không nghĩ là cô còn đi gặp anh, sau cái đêm cô biến anh thành trò cười trong ngày sinh nhật của cô. Đêm đó anh đã về nhà trong tâm trạng đau đớn lẫn giận dữ vì bị xúc phạm. Sau phút lúng túng, anh lạnh nhạt đưa tay ra bắt tay Nhã Thùy.

– Cảm ơn em đã đi đón anh.

– Anh vẫn còn giận em à?

– Đâu có.

Vũ An buông tay Nhã Thùy ra, anh nhấc valy lên:

– Mình đi mẹ. Ba vẫn khỏe hả mẹ?

– Khỏe! Có xe Nhã Thùy ngoài kia.

– Con muốn đi tắc xi.

Vũ An cương quyết ôm vai mẹ, kéo lại gần xe tắc xi. Nhã Thùy giậm chân:

– Em mang xe đi đón anh, tại sao anh không đi xe của em mà đi tắc xi là sao?

– Anh thích đi tắc xi. Cảm ơn em đã đón anh, song anh nghĩ ra rồi, nghĩ rất kỹ trong một tháng đi công tác nước ngoài, chúng ta không nên gặp nhau.

Nhã Thùy biến sắc, nói như khóc:

– Anh nhất định giận em? Bác ơi! Bác nói với anh An, đừng giận cháu.

Vũ An làm li lên xe:

– Nếu mẹ muốn đi với Nhã Thùy, thì con về trước vậy.

– Đóng cửa xe lại, Vũ An ra hiệu cho tài xế tắc xi chạy đi.

– Đợi với ...

Bằng Lăng căn trước đầu xe, rồi mở cửa, ngồi vào:

– Mẹ tôi không đi đón tôi, anh có thể trả tiền cước tắc xi giùm tôi, được không?

Vũ An trợn mắt, tuy nhiên anh lẳng lẽ ngồi xích vào, nhường chỗ cho Bằng Lăng giữa đôi mắt vừa ngạc nhiên vừa tức giận của Nhã Thùy. Vũ An và

Bằng Lăng quen nhau từ bao giờ? Cô luôn luôn chủ quan khi cô đi đón, Vũ An sẽ rất cảm động, anh lại sẵn sàng làm theo lời cô một cách ngốc nghếch. Một tháng đi xa, có sự thay đổi nhanh đến như vậy sao?

Thùy vờ đau khổ, nước mắt rơm rớm:

– Bác! Anh An vẫn còn giận cháu.

Bà Thuần an ủi:

– Không lâu đâu cháu, nó sẽ hết giận cháu ngay.

Sao lần này, Nhã Thùy không còn mấy tự tin, Vũ An sẽ lại tha thứ cho cô, đâu vào đấy, cô tiếp tục vờn anh như một con mèo vờn chuột cho một đút dư, trước khi thịt con chuột.

□□ □□ □□ – Cô xuống đâu?

– Cho tôi về đường ...

Và cũng như lần trên máy bay, xe vừa đỗ lại, Bằng Lăng xách valy, nhảy xuống xe, cô chạy băng vào ngõ hẻm, không có lời cảm ơn. Vũ An cũng chẳng quan tâm, bởi anh đang bận lòng với câu hỏi:

Tại sao Nhã Thùy đi đón anh? Cô có yêu anh không? Nếu yêu anh, cô đâu có na mang anh ra làm trò cười trước bạn bè của cô.

Lắc đầu, Vũ An cố xua tan hình ảnh của Nhã Thùy ra khỏi tâm trí mình.

Tình cảm của anh dành cho Nhã Thùy như bát nước trong đã đổ xuống đất, có hốt lại cũng không còn nguyên vẹn hay trong sạch nữa.

Bằng Lăng chạy vào đến nửa hẻm mới sực nhớ, cô lại quên cảm ơn gã mập, song cô không có thời gian, phải về ngay nhà xem như thế nào? Lúc này, Bằng Lăng quên cả Duy Thái, còn trong tâm trí cô là cảnh nhà, cha bị tạm giữ trong tù, và mẹ cô, chắc là bà chỉ có khóc.

Thò tay qua cửa rào, Bằng Lăng hất cây chốt bên trong, đẩy cánh cửa, cô kêu lên:

– Mẹ ơi! Con về rồi nè ...

– Bằng Lăng ...

Bà Ngọc Các bật dậy. Bằng Lăng xô và ôm choàng lấy mẹ mình.

– Ba sao rồi hả mẹ?

Bà Ngọc Các lắc đầu thiểu não:

– Chắc là phải tù rồi con ạ. Ai cũng quay lưng khi thấy cha con bị bắt.

Bà Ngọc Các khóc nức nở. Bằng Lăng cắn mạnh đôi môi, mắt cô đỏ lên. Sáu tí, không phải là số tiền nhỏ, tìm đâu ra tiền cứu cha, số tiền đó đối với Bằng Lăng còn khó hơn chuyện vá trời. Làm sao đây?

Những mối quan hệ của cha, Bằng Lăng mù tịt. Cô thấy hối hận, vì xưa nay chưa từng quan tâm đến cha, đôi lúc cô lại giận ông vì ông ngăn cấm cô và Duy Thái. Anh có thể giúp có được chăng?

Bà Ngọc Các lau nước mắt:

– Còn một người, mẹ hy vọng ông ấy sẽ giúp ba con, nhưng hình như ông ta ở nước ngoài chưa về.

– Ai hả mẹ?

– Mà những sáu tí, ai lại cho mình mượn hả con.

– Thì mẹ cứ nói cho con nghe đi.

– Ông ấy tên Vũ Thuần, là chủ tịch tập đoàn Công ty Sóng Thần.

– Mọi hy vọng dù mong manh, con cũng cố nắm lấy mẹ ạ.

Điều trước tiên, Bằng Lăng muốn gặp Duy Thái. Xa anh gần một năm, nỗi nhớ chợt dâng trào khi trở về thành phố thân yêu, thành phố cho cô biết bao kỷ niệm. Vào phòng, Bằng Lăng gọi điện thoại cho Duy Thái. Chuông reo thật lâu, nhưng không có người bắt máy.

Bên kia đầu dây, Duy Thái đang ngồi trước máy điện thoại. Số điện thoại của Bằng Lăng hiện thị. Anh cắn răng, ghìm cơn sóng lòng của mình xuống và đứng lên đi ra ngoài.

Người quản lý ngạc nhiên:

– Số điện thoại này của cô Bằng Lăng mà anh Thái.

Duy Thái lắc đầu:

– Đừng nghe! Cô ấy có tìm đến đây cũng đừng mở cửa cho vào. Chuyện cha cô ấy rùm beng ồn ào, tôi không muốn lại bị báo chí chĩa mũi vào. Năm trước, ông ta đã buộc con gái ông ta không được có bất kỳ mối quan hệ nào với tôi rồi.

Đưa tay, Duy Thái bấm tắt máy, một thái độ dứt khoát dù lòng anh nhói đau. Bằng Lăng nhú mày chờ tín hiệu, nhưng rồi "cụp", đầu dây bên kia tắt máy, cô đứng ngẩn ngơ nhìn vào màn hình điện thoại. Duy Thái không muốn gặp cô?

Không có lý nào.

Buồn rầu, Bằng Lăng gieo người xuống ghế. Có phải vì cô không còn là một tiểu thư con nhà giàu? Lòng người thay đổi, sao cô không nghĩ đến chuyện đó.

– Con vẫn còn liên lạc với Duy Thái à?

Tiếng của bà Ngọc Các. Bằng Lăng giật mình quay lại:

– Mẹ! Con xin lỗi ... Nhưng thật tình là đi xa, con vẫn không quên được anh ấy mẹ ơi.

– Mẹ biết, Nhưng có lẽ tình cảm nó dành cho con không được như ngày nào.

– Sao mẹ biết?

– Ba con từng làm nhục nó, cảm đoán nó quan hệ với con.

Bằng Lăng thở nhẹ:

– Nếu anh ấy yêu con, thì chuyện ba làm nhục hay cảm đoán, không vì thế mà thay lòng, đổi dạ. Con tin anh ấy không phải người nhỏ mọn.

Bà Ngọc Các trầm ngâm:

– Lòng người cũng khó đoán lắm, con ạ. Ngày trước, con là một tiểu thư con nhà giàu, còn bây giờ, vụ cha con bị tố cáo trốn thuế âm ỉ, mọi người quay

lưng lại, nếu Duy Thái có quay lưng lại cũng là lẽ thường, con không nên buồn.

Bằng Lăng xúc động:

– Cảm ơn mẹ đã cho con lời khuyên!

– Bởi vì con là con của mẹ mà. Thôi, con nghỉ đi.

Bằng Lăng nhìn vào điện thoại, một tiếng reo của nó thôi, cho cô ấm lòng, nhưng sao nó vẫn im lặng. Thái ơi! Em không muốn tin anh là một kẻ xa mặt thì cách lòng.

Nhắm mắt lại, Bằng Lăng hình dung ra gương mặt Duy Thái. Cô nhớ từng cái nhíu mày của anh. Cô yêu tất cả những gì thuộc về anh.

Em nhớ anh, rất nhớ, sao không gọi cho em đi, Duy Thái?

□□ □□ □□ Đây cửa phòng Vũ An, bà Thuần nói bằng giọng không vui:

– Mẹ không nghĩ là con lại đối xử với Nhã Thùy như vậy. Con không thấy như vậy là mất lịch sự, khi Nhã Thùy ra tận sân bay đón con? Mẹ thật xấu hổ ...

Vũ An nhăn nhó:

– Con xin mẹ đừng xen vào chuyện tình cảm của con.

– Có phải con đã yêu cô gái nào khác trong thời gian đi Anh, phải không?

Vũ An định bảo "làm gì có", nhưng rồi để mẹ không vun mình vào Nhã Thùy, Vũ An gật đầu. Bà Thuần hỏi dồn:

– Ai thế? Cô ấy cũng ở bên Anh à?

Vũ An lại gật đại. Bà Thuần vui mừng:

– Cổ có về nước không? Có ảnh của cổ không, cho mẹ xem? Đừng có nói là con bỏ Nhã Thùy để quen với một cô gái không ra gì ghen.

– Mẹ yên tâm đi! Khi nào có dịp, con sẽ giới thiệu với mẹ. Bây giờ con đang mệt lắm, mẹ cho con yên tĩnh một chút.

Bà Thuần hờn dỗi:

– Mẹ mong con cưới vợ đở mắt, nhưng con lại cứ trơ ra. Đẹp người đẹp nét như Nhã Thùy, con còn chê, mẹ không hiểu ai mới là người được con chọn đây?

– Mẹ ơi? Con xin mẹ

Vũ An bật dậy, anh ôm vai bà Thuần kéo ra cửa:

– Cho con yên tĩnh một chút, mẹ nhé!

Đẩy bà ra ngoài, Vũ An cười gượng:

– Xin lỗi mẹ

Đóng cánh cửa phòng chặt lại, Vũ An gieo người xuống giường. Anh không muốn suy nghĩ gì hết, cô dứt bỏ hình ảnh Nhã Thùy ra khỏi đầu mình, nhưng hình ảnh của đêm sinh nhật đau lòng ấy, cứ hiện rõ lên nhói cả lòng ...

Nhìn lại mình lần chót trong gương, Vũ An tạm hài lòng. Đạo này anh ăn kiêng nên ốm đi được hai ký, nhưng anh đâu có xấu Vũ An thậm trách ông trời cho anh thành gã béo từ lúc lên bảy sau một trận ốm nặng, nằm bệnh viện và xuất viện, thế rồi cứ béo dần lên.

Sờ tay vào túi áo veston, Vũ An mỉm cười. Anh đã chuẩn bị một chiếc nhẫn xinh đẹp, lại đắt tiền nữa. Trong đêm sinh nhật của Nhã Thùy, anh sẽ long trọng cầu hôn với cô:

"Nhã Thùy? Chúng mình cưới nhau. Nghĩ đến câu nói quan trọng, mặt Vũ An nóng lên. Hai mươi sáu tuổi, cái tuổi vừa vặn nhất để lập gia đình.

Tự lái xe đến nhà Nhã Thùy. Một lần nữa, Vũ An hốt hột đặt tay vào túi áo, nơi anh cất chiếc nhẫn. Đúng là hồi hộp. Sao thế Vũ An, lời cầu hôn đến làm mày run rẩy à?

Cố giữ bình tĩnh, Vũ An đường hoàng bước vào nhà.

– Anh Vũ An!

Nhã Thùy xinh đẹp lộng lẫy bước ra đón Vũ An. Cô cười ngật nghẻo vì vẻ long trọng của anh. Vờ ôm cánh tay anh, mắt cô long lanh tình tứ:

– Hôm nay trông anh thật đẹp trai!

Vũ An sung sướng vì được Nhã Thùy thân mật, chứng tỏ địa vị của anh quan trọng bên cô.

Nhạc mừng Bình nhật vang lên. Nhã Thùy duyên dáng nói lời cảm ơn, rồi cùng mọi người thổi nến, nâng ly chúc mừng sinh nhật lần thứ hai mươi hai của cô.

– Anh Vũ An! Khiêu vũ mở màn với em nha!

Nhã Thùy kéo Vũ An ra sân nhảy. Vũ An có biết nhảy đầm đâu. Anh lóng cọng, xấu hổ nữa. Nếu biết trước Nhã Thùy mở dạ vũ, anh đã đi học nhảy. Bỗng dưng anh thành một gã hề trước mặt những con người lịch lãm. Mồ hôi Vũ An túa ra.

– Nhã Thùy! Anh xin lỗi nghe, hay em mời người khác khiêu vũ đi.

– Không phải tối nay anh có chuyện quan trọng muốn nói với em sao?

Vũ An lúng túng:

– À có.

– Nói đi!

Nhã Thùy cười khuyến khích Vũ An, Bỗng dưng anh thấy mình nên là gã đàn ông mạnh dạn lên. Vũ An đưa tay vào túi áo, lấy chiếc nhẫn ra.

– Nhã Thùy ...

– Anh tặng quà sinh nhật này cho em? Ôi, đẹp quá! Cảm ơn anh yêu, anh thật đáng yêu. Đeo vào cho em đi, anh An. Nhã Thùy nũng nịu, đưa tay ra.

Vũ An run run tra chiếc nhẫn vào tay cô. Nhã Thùy đưa bẹn tay lên cao, nói lớn:

– Đẹp, không các bạn?

– Tất cả đều đồng thanh hét to:

– Đẹp!

– Cảm ơn món quà của anh An. Nhưng mà ...

Nhã Thügy cỡi chiếc nhẫ ra trả vào tay Vũ An. Vũ An ngo ngác:

– Thùy ...

– Anh nhìn xem chúng mình có giống số mười không?

Vũ An nhú mảy:

– Anh không hiểu.

– Anh chiều chuộng em, em thích thật. Thậm chí sinh nhật em, anh còn tặng món quà có giá trị. Nhưng tặng nhận là có ý trói buộc nhau. Chưa đâu anh Vũ An! Tối nay, anh là bạn trai của em, nhưng anh vụng về quá, mất mặt em.

Vẫy tay một cái, Nhã Thùy đi lại bên một người:

– Khiêu vũ với em!

Mọi người "ồ" lên:

– Duy Thái ...

Duy Thái bước ra, anh cùng khiêu vũ với Nhã Thùy, những bước nhảy tuyệt đẹp trước đôi mắt xuýt xoa của mọi người. Cả hai đẹp đôi xoắn xuýt nhau.

Vũ An lùi dần, không còn ai chú ý đến anh. Sau đêm đó, Vũ An bay sang Anh với nỗi đau. Vậy mà ngày anh trở về, Nhã Thùy lại đi đón anh..Anh nên có thái độ nào đây □□ □□ □□ Tám giờ rưỡi, Bằng Lăng đợi Duy Thái đã hai giờ đồng hồ. Cô ngồi đợi anh một cách kiên nhẫn, với nỗi buồn sâu lắng trong lòng. Một linh cảm cho cô biết ngày trở về, dường như cô đã mất anh. Một năm đi qua, bao nhiêu là đổi thay khi có quá nhiều cô gái trẻ bao quanh và đến với anh.

Giọng hát của anh từ máy đĩa ở quán cà phê bên cạnh vang lên tha thiết dịu dàng, gợi nhớ kỷ niệm xa xưa của những ngày đêm âm vui vẻ.

“Chúng mình tay trong tay Một tình yêu đắm say Nguyễn cầu mong sẽ mãi sánh đôi anh và em Cùng giấc mơ tuyệt vời”.

– Chào em! Em đến lâu chưa Bằng Lăng. Xin lỗi ghen, anh bận quá, phải

tranh thủ lắm mới đi gặp em được.

Thái kéo ghế ngồi rồi mới lột cái nón đội sùm sụp trên đầu mình xuống.

Bằng Lăng quá quen với tính cách này của anh.

Cô nhìn anh đầy cảm xúc:

– Anh Thái ...

Bằng Lăng vui mừng ôm cánh tay Thái, cô phụng phịu:

– Sao anh lâu đến quá vậy. Em đợi anh hơn một giờ đồng hồ rồi đấy.

– Xin lỗi, anh bận quá, tưởng không đến đây được với em nữa kìa.

Thái ngả người ra sau, anh vẫy phục vụ gọi nước uống. Bằng Lăng ngẩn người ra ngắm Thái. Anh vẫn đẹp trai lịch lãm. Một luật sư ra trường, nhưng cuối cùng lại đi hát, đi đóng phim, trở thành thần tượng của bao cô gái trẻ, cô vừa yêu anh lại vừa ngay ngáy sợ mất anh.

Thái mỉm cười vì Bằng Lăng đang quan sát anh:

– Anh lạ lắm à?

Bằng Lăng đùa:

– Bao giờ gặp anh, em cũng thấy anh lạ và đẹp ra. Người của công chúng có khác, nên chỉ có em gọi điện thoại cho anh, còn anh chẳng bao giờ điện thoại cho em, để em phải đợi dài cả cổ.

– Em biết anh rất bận rộn mà. Nào là việc của văn phòng luật sư, rồi đóng phim, rồi tập dợt nhạc để biểu diễn ... anh phải tranh thủ lắm mới đi gặp em được. Mà sao em về nước vậy?

– Ba em bị tạm giam, vì nợ thuế nhà nước, anh không biết sao?

– Có, anh có nghe. Vậy sao rồi?

– Bán nhà và trả tiền cho nhà nước.

– Tiếc là anh không thể giúp gì được cho em. Xin lỗi nghen, Bằng Lăng.

Bằng Lăng cười buồn, lắc đầu. Lời xin lỗi xáo rỗng, khách sáo và giả tạo.

Cô đâu có nhờ anh giúp khi mà số tiền nợ thuế của ba cô lên đến hàng tỉ,

nhưng sao lời nói khách sáo của anh làm cho cô thấy xa khác với ngày nào anh chưa nổi danh, tiền ăn, tiền phòng trọ đôi khi cô phải trả giùm anh. Gặp lại anh, dường như có một khoảng cách vậy. Nỗi buồn dâng lên trong lòng Bằng Lăng.

Thái vụt cầm lấy bàn tay Bằng Lăng:

– Bằng Lăng! Anh xin lỗi ...

Bằng Lăng mở to mắt ngạc nhiên:

– Chuyện gì vậy anh?

– Em đi xa một năm ... có những đổi thay, phải không? Anh xin lỗi, anh cũng không muốn thế, song chị ấy nâng đỡ và lo lắng cho anh, cho nên ...

– Chị ấy?

Bằng Lăng nhíu mày nhìn Thái không hiểu. Anh tránh cái nhìn của cô:

Chị ấy lớn hơn anh năm tuổi, anh nhờ vả chỉ rất nhiều. Bây giờ, sự nghiệp của anh có là do chị, nên ... chúng mình chia tay đi nghen, Bằng Lăng.

Bằng Lăng ngồi chết lặng. Mấy ngày qua, biết tin cô về nước, anh vẫn không đi tìm cô, sao cô không chịu hiểu đã có sự đổi thay vậy? Bây giờ anh nói với cô lời xin lỗi, lời chia tay, tuy nhẹ nhàng, nhưng chẳng nhẹ nhàng chút nào.

Nước mắt Bằng Lăng dâng lên, cô cố không khóc mà vâng" một tiếng lành lũng.

Thái ái ngại:

– Bằng Lăng! Anh xin lỗi ...

– Đừng nói xin lỗi em nữa, lời xin lỗi chẳng giúp gì được cho em cả. Cảm ơn anh đã nói thẳng. Bây giờ anh đi về đi, em muốn ngồi một mình.

– Bằng Lăng ...

Bằng Lăng gắt nhẹ:

– Em nói anh đi về đi mà!

– Vậy anh về ghen!

Thái đứng lên đi. Ly nước mang ra trên bàn hãy còn nguyên. Bằng Lăng ngồi chết lặng. Như vậy là chấm dứt một cuộc tình có từ hơn ba năm. Dòng nước chảy xuôi, dòng đời đi tới, những thay đổi phải có. Anh nói lời chia tay một cách dễ dàng rồi quay lưng, sao có thể quên kỷ niệm yêu thương ngọt ngào ngày nào như thế được, hả anh?

Vũ An ngờ ngợ rồi chợt kêu lên:

– A ...

Bằng Lăng cũng nhận ra anh chàng mập ú cùng chung trên một chuyến bay với cô, cô "á lên một tiếng. Hai người cùng ngượng ngùng nhìn nhau. Họ nào có quen thân gì đâu mà làm như quá quen thân vậy.

Nhã Thùy nhú mày.

– Gì vậy anh An?

Thay vì nói cô là một người quen, nhưng không hiểu sao Vũ An lại muốn cho Nhã Thùy biết, thời gian cô bỏ anh, anh đã tìm cho mình một tình cảm mới.

Anh làm như không nghe câu hỏi của Nhã Thùy mà xáp lại gần Bằng Lăng, nắm tay có, lôi ra xa:

– Tôi có chuyện nhờ cô giúp!

Vừa định giật tay ra và cự lại vì câu nói của “gã mập”, Bằng Lăng ngoan ngoãn đi theo anh ta.

– Tôi giúp gì được cho anh nào?

– Cô đóng giả làm người yêu của tôi, có được không?

– Tôi?

Bằng Lăng há hốc mồm kêu lên, "gã mập" đã đặt một ngón tay lên môi cô.

– Suyt!

Rồi không chờ Bằng Lăng có bằng lòng hay không, gã mập” quàng tay qua

vai cô và quay lại, đúng lúc Nhã Thùy xuất hiện sau cánh cửa.

“Gã mập” tươi cười:

– Nhã Thùy ... anh xin giới thiệu với em, đây là ... đây là ... người yêu của anh.

Thời gian anh và em chia tay, anh đã gặp cô ấy.

Nhanh chóng và thông minh, hiểu “gã mập” muốn nhờ mình điều gì, Bằng Lăng cười điệu dàng đưa bàn tay ra:

– Tôi tên Bằng Lăng. Chào chị!

Nhã Thùy bặm môi giận dữ. Thì ra vì lý do này mà Vũ An lạnh nhạt với cô.

Tuy nhiên Nhã Thùy không muốn đối thủ nhìn thấy sự thất bại của cô. Cô lịch thiệp đưa tay ra:

– Hân hạnh biết cô!

– Vâng!

Hai cô gái bắt tay nhau vừa xong, Vũ An vội xen vào:

– Nhã Thùy! Anh bận đi rồi, em về một mình nha.

Quay sang Bằng Lăng, Vũ An âu yếm:

– Mình đi em?

– Đi ra đến ngoài, Vũ An buông tay Bằng Lăng ra.

– Cảm ơn nhen. Vạn bất đắc dĩ, tôi mới nhờ cô để thoát sự đeo bám của cô ấy.

– Anh đặt tôi vào cái thế không từ chối được. Nhưng không sao, xem như trả ơn anh hôm đó đổi chỗ cho tôi trên máy bay. Có điều tôi cần nói với anh, cách của anh dùng để dứt khoát với người yêu cũ chẳng đẹp tí nào. Nhớ lần sau đừng có tái phạm nữa nhen!

Bằng Lăng bỏ đi một nước. Một mối ác cảm trong đầu cô. May là Duy Thái không dùng cách này để đối xử với cô khi muốn kết thúc tình cảm. Xem ra, Nhã Thùy cũng đẹp đấy chứ. “Gã mập” có đang tự mình nâng cao giá trị của

mình không đấy?

Định bỏ đi ra cửa cổng công ty, sức nhớ, Bằng Lăng quay vào. Chuyện của cô đang rối rắm, "gã mập" làm cho cô rối rắm hơn nữa, thật đáng ghét.

Quay lại, Bằng Lăng trình giấy tờ ở phòng tiếp tân xin gặp tổng giám đốc Vũ Thuần.

– Chị có giấy hẹn gặp không?

– Không có.

– Nguyên tắc ở đây, tổng giám đốc không gặp mặt nếu không có hẹn trước. Hay là chị để danh thiếp lại, tôi xin ý kiến và gọi cho chị sau.

Bằng Lăng nhăn nhó, muốn gặp mặt một người mà khó khăn như vậy sao.

Cô cố thuyết phục cô tiếp tân:

– Nhưng tôi có việc cần lắm. Chị báo giúp giùm là cô con gái của ông Bằng muốn gặp.

Có lẽ vì gương mặt xinh đẹp dịu dàng của Bằng Lăng thuyết phục được cô tiếp tân, nên cô vui vẻ:

– Chị chờ tôi một chút!

Cô quay số, sau đó ân cần:

– Tổng giám đốc chịu gặp, vậy chị vào đi. Lầu hai nhé!

– Cảm ơn chị.

Bước đầu tiên trót lọt, Bằng Lăng mong rằng bước thứ hai, bước quan trọng sẽ thành công.

Đi ngang qua lầu một, Bằng Lăng không thấy đôi mắt của gã mập" nhìn cô.

Lúc này, anh quên hỏi kẻ giúp anh đến đây vì mục đích gì, bây giờ cô ta đang đi đang đi lên lầu hai và ...

– Vào đi!

Sau tiếng gờ cửa của Bằng Lăng là giọng nói to rõ từ bên trong. Bằng Lăng rụt rè đẩy cửa bước vào. Cô cúi sâu người chào ông Vũ Thuần:

- Dạ. Cháu là Bằng Lăng, con của ông Vân ngồi yên, ông Thuần mỉm cười:
- Nếu cháu không xưng tên Bằng Lăng, con của Cát Bằng, bác đã quên cháu.

Một cảm giác nhẹ nhõm trong Bằng Lăng khi được đối xử thân tình. Cô thầm cảm ơn ông đã không quay mặt lại với cha mình:

- Ngồi đi cháu!

Ông Thuần ân cần mời Bằng Lăng ngồi:

- Nào! Đến gặp bác có chuyện gì? Thật chuyện ba cháu nợ thuế nhà nước, họ làm giữ vài hôm để bảo đảm cho việc đòi nợ, nếu có tiền đóng thuế, ba cháu sẽ được thả tự do ngay.

Bằng Lăng vui mừng:

- Thật hả bác? Luật sư cô vẫn cũng nói như vậy. Cháu đang huy động tiền, nhưng những gì cháu làm hoàn toàn mới lạ và không biết bắt đầu từ đâu nữa.
- Bác sẽ giúp cháu, nhưng cách tốt nhất có lẽ bác sẽ cho cháu vay tiền.

Bằng Lăng cảm động:

- Cảm ơn bác!
- Đừng có cảm ơn bác vội, có điều kiện đấy.
- Dạ

Ông Thuần đứng lên đi qua đi lại ngắm Bằng Lăng rồi đứng lại:

- Bác muốn cháu làm dâu của bác.

Bằng Lăng há hốc mồm kêu lên:

- Bác muốn cháu làm dâu của bác, làm vợ của ...
- Cháu chưa biết con trai bác đâu.

Ông Thuần mỉm cười:

- Nó là người đàn ông tốt, khá vui vẻ, tròn trịa. Vâng, đó là điều kiện của bác.

Làm dâu bác có lợi chứ không có hại đâu, Bằng Lăng.

– Nhưng mà cháu chưa biết anh ấy, chưa từng quen, không biết tính tình của nhau thì làm sao là vợ chồng hả bác?

Mới vừa cảm động vì nghĩa cử "Mạnh Thường Quân của ông, Bằng Lăng đã phát giận vì ông đặt cô vào một tình thế như vậy. Đôi môi cong của Bằng Lăng mím lại. Tuy nhiên, cô không dám bày tỏ thái độ giận dữ.

Ông Thuần lờ đi như không biết sự khó chịu của Bằng Lăng. ông vỗ vai cô:

– Chiều nay sáu giờ, gặp nhau ở nhà hàng Hoa Mai, Bằng Lăng nhé! Bác sẽ điện thoại mời mẹ cháu nữa.

Bằng Lăng đành cười gượng đứng lên:

– Vâng, thưa bác!

Dù sao thì Bằng Lăng nghĩ cô cần gặp gã quý tử ấy đã. Hắn là một gã ăn chơi bán trời, nên ông Thuần muốn có cuộc hôn nhân cột gã lại.

Mình có bản lĩnh làm điều đó không? Bằng Lăng không biết.

Nụ Hôn Dưới Góc Bằng Lăng

Chương 2

Anh hiểu là tôi không thể để anh vào tù được chứ?

Ông Cát Bằng ngược nhìn người bạn vong niên, họ cùng hợp tác kinh doanh và có một điều buộc họ phải liên doanh với nhau, ông gật đầu.

Ông Thuần nhíp tay lên bàn:

– Tôi sẽ cho anh mượn sáu tỉ, nhưng có điều kiện.

Ông Bằng khó chịu:

– Bán rẻ công ty cho ông chứ gì?

– Không! Tôi đâu có dôn ông vào bước đường cùng như thế. Lỗi làm ấy,

tuổi trẻ tôi và anh đã làm điều đó đối với Thái Duy, cho đến bây giờ, tôi cứ ân hận mãi.

– Vậy thì ông muốn điều kiện gì?

– Tôi muốn anh gã Bằng Lăng cho con trai của tôi. Thăng An nhà tôi đâu có tệ, đúng không? Nó hơi khờ và chậm chạp thôi.

Ông Bằng thở phào nhẹ nhõm:

– Tưởng gì! Anh muốn Bằng Lăng là con dâu anh, sao tôi không chịu. Cũng như anh vậy, tôi rất ân hận chuyện ngày xưa.

Không biết bây giờ hai đứa con của Thái Duy lưu lạc ở đâu nữa? Dù sao cũng cảm ơn anh, đã không dồn tôi vào con đường cùng:

– Không bao giờ tôi lặp lại điều ấy lần thứ hai. Anh yên tâm đi, dù thương trường cuộc chiến khốc liệt như chiến trường, già rồi, phải để đức cho con.

Đặt tay lên vai ông Bằng, ông Thuần thành thật:

– Nội ngày mai tôi sẽ chuyển khoản vào tài khoản thuế. Cao lắm là ba hôm, anh sẽ được tự do.

Ông Bằng cảm động:

– Cảm ơn ông!

Nháy mắt, ông Thuần cười:

– Đừng cảm ơn, có điều kiện đấy!

– Bằng Lăng là đứa con hiếu thảo, nó sẽ đồng ý thôi.

vừa trông thấy Bằng Lăng và bà Ngọc Các đến, ông Thuần vội đứng lên niềm nở:

– Chào chị. Chào cháu Bằng Lăng!

Bằng Lăng chào lại ông Thuần, cô ngạc nhiên vì "gã mập" đang ngồi cạnh

ông Thuần. Là thế nào? Không lẽ gã là con trai của ông Thuần?

Ông Thuần giải tỏa ngay thắc mắc của Bằng Lăng, lúc bốn đôi mắt của song phương đang trở mắt nhìn nhau:

– Để bác giới thiệu. Bằng Lăng! Đây là Vũ An, con trai bác, tròn trịa phải không?

Bây giờ, Bằng Lăng mới nhớ hai chữ "tròn trịa" mà ông Thuần dùng sáng nay chỉ con mình. Gã mập chứ tròn trịa cái gì.

Bằng Lăng còn đang suy nghĩ, Vũ An đã đứng lên, anh đưa bàn tay ra bắt tay Bằng Lăng:

– Không ngờ chúng ta lại gặp nhau!

– Một cảm giác mềm mại và mát lạnh khi Bằng Lăng đặt tay mình vào tay Vũ An. Nó khác với bàn tay mạnh mẽ của Thái, khi anh nắm tay cô.

Ông Thuần vui vẻ cười to:

– Con và Bằng Lăng quen nhau rồi hả An?

– Dạ, có gặp nhau một, hai lần, ba ạ.

– Vậy là tốt rồi, ba không phải lo.

Vũ An lạ lùng nhìn cha. Anh không hiểu ông nói gì. Chiều nay, ông bảo có cuộc hẹn quan trọng, anh không thể không có mặt, vậy rồi đến đây ... Hóa ra sáng nay, Bằng Lăng đến công ty nên mới có cuộc hẹn này. Họ âm mưu gì đây?

Tất cả cùng an vị. Thức uống được mang ra, món ăn cũng được đặt trước.

Vũ An băn khoăn, không hiểu mục đích cuộc gặp mặt này. Còn Bằng Lăng, cô cứ nhìn Vũ An, không hiểu mình có thể nào có cảm tình với con người này không?

Ông Thuần thân mật:

– Cháu cứ yên tâm đi Bằng Lăng?

– Trong nay mai, khi trả được một phần nợ thuế, ba cháu sẽ về nhà thôi. Tất cả là do cháu quyết định.

Bằng Lăng cúi đầu. Tất cả là do cô quyết định. Xưa nay, cô ghét bị áp đặt thế mà bây giờ cô rơi vào hoàn cảnh bị đặt trước một quyết định quan trọng của đời mình. Hôn nhân là việc đại sự, có phải sống chung với "gã mập" này, gọi gã là chồng ... Một cuộc hôn nhân không tình yêu, rồi sẽ như thế nào đây?

Ông Thuần gấp thức ăn bỏ vào chén Bằng Lăng, trách Vũ An:

– Sao con chẳng ga-lăng gì cả vậy, phải tiếp đãi Bằng Lăng giùm ba chứ.

Bằng Lăng à! Xem Vũ An cục mịch như vậy, nhưng lại là cánh tay đắc lực trong công việc của bác đấy. Có những gã rất hào hoa và rất khéo, nhưng chưa chắc đã là anh chồng tốt nghe cháu.

Vũ An trợn mắt. Cha anh nói cái gì vậy? Lờ mờ, Vũ An chợt nghĩ ra đây là cuộc gặp mặt ngầm tìm vợ cho anh. Có lẽ Bằng Lăng biết. Anh muốn nổi giận lên, nhưng phép lịch sự bắt anh ngồi lại và bằng sự bực bội, anh mai mĩ:

Tôi nghĩ có lẽ Bằng Lăng biết rõ mục đích cuộc gặp mặt trong bữa cơm tối nay?

– Phải! Không lẽ anh không biết? Tôi cũng chưa quyết định gì cả, dù tôi không còn cách chọn lựa nào khác.

– Là sao?

– Nếu muốn cha tôi tự do và có tiền trả nợ thuế cho nhà nước, tôi phải làm theo ý ba anh, làm dâu ba anh.

Vũ An càng bực bội hơn:

– Cô nghĩ là tôi sẽ chịu với sự đặt đẽ như vậy?

Một câu hỏi bỗng dưng làm Bằng Lăng thấy tự ái đầy mình. Cô hất mặt lên,

môi mím lại:

– Tôi tệ lắm hay sao?

Bất ngờ, Vũ An lúng túng:

– Không tệ, nhưng giữa chúng ta rất xa lạ, chưa biết nhiều về nhau.

Bằng Lăng chế giễu:

– Vậy anh có muốn thoát khỏi sự đeo bám của cô bạn gái sáng nay? Hay là cưới cô ta đi, để không bị ép duyên. Dù sao cô cũng từng là bạn gái của anh mà.

Vũ An tròng mắt hừ". một cái. Còn Bằng Lăng, cô đang lo cháy lòng việc có tiền đóng nợ thuế, nếu không có tiền, chắc chắn ông Cát Bằng sẽ đi tù. Nhận "gã mập" này làm chồng, đối với cô như đánh đổ sô phận vậy.

Cả hai đang ngăm quan sát nhau. Ông Thuần xen vào:

– Sao, cả hai người có thấy bữa ăn hôm nay ngon không? Riêng bác, ăn rất ngon đó Bằng Lăng.

Bằng Lăng cười gượng:

– Dạ, ngon lắm, thưa bác.

– Nhà hàng này nổi tiếng nấu ăn ngon mà. Bằng Lăng này! Khi mình muốn đạt một mục đích, đôi khi cần chinh phục đối phương đó.

Một câu nói đầy ngụ ý. Bằng Lăng cúi đầu dạ khẽ. Bữa ăn kết thúc vui vẻ, ông Thuần luôn ở thế chủ động:

– Chúc chị và cháu Bằng Lăng ngủ ngon! Mọi quyết định đều ở cháu nghe, Bằng Lăng.

Đợi xe Bằng Lăng đi rồi, Vũ An mới tức bực tuôn ra:

– Ba nói mọi quyết định ở Bằng Lăng là sao?

Không trả lời câu hỏi, ông Thuần mỉm cười, hỏi ngược lại:

– Con thấy Bằng Lăng như thế nào?

– Một cô gái khá xinh và thông minh.

– Vậy thì đâu có điểm nào đáng chê trách phải không? Cho nên ba có hứa, nếu Bằng Lăng chịu ưng con, ba sẽ trả nợ thuế giùm bác Cát Bằng.

Vũ An kêu lên:

– Sao ba có thể đem hôn nhân của con mà đổi chác như vậy hả?

– Ba muốn giúp con thoát sự đeo bám của Nhã Thùy, con không muốn sao?

Vũ An ngăn người ra. Anh không ngờ cha lại nghĩ thay cho mình như thế.

– Ba à! Nhưng con và Bằng Lăng rất xa lạ, không biết gì về nhau.

– Vậy thì hãy tìm hiểu đi. Bằng Lăng là một cô gái tốt, ba tin mình không nhìn lầm người. Đó là người vợ sẽ mang hạnh phúc đến cho con, cũng như sẽ giúp con phát triển sự nghiệp.

– Nhưng mà hôn nhân cũng cần phải có tình yêu nữa ba à.

– Con thử phát triển tình cảm xem sao. Bằng Lăng đâu có tệ, đúng không?

Nếu chấm điểm, ba cho tám mươi trên một trăm.

Vũ An lắc đầu chịu thua, nhưng có một điều anh hiểu Bằng Lăng không tệ, đúng là cô đáng được cho điểm trên trung bình.

“Anh hát một bài hát Dành cho riêng em Để xóa một câu chuyện tình yêu Em đừng hỏi vì sao, vì sao ...”.

Bài hát Chấm dứt giữa tiếng vỗ tay và tiếng hét từ hàng ghế bên dưới.

– Hát nữa đi anh Thái! Hát nữa đi ...

– Bis ... bis:.. Một rừng người xông lên sân khấu tặng hoa, tặng gấu bông và

ôm Duy Thái hôn thắm thiết.

Duy Thái tươi cười rực rỡ giữa vòng bao vây đó. Anh tiếp tục bài hát mới:

“Giữa lòng chiều không đáy Em đừng khóc làm gì Cho nước mắt vu vơ Tất cả vẫn chỉ là tan vỡ”.

Không có can đảm nghe anh hát nữa, Bằng Lăng đứng lên, cô kéo mũ sụp sâu xuống trán, quay lưng đi. Cuộc sống của anh vẫn sáng chói huy hoàng khi không có cô bên cạnh, cũng như hình bóng cô rời khỏi trái tim anh từ lâu.

Ý nghĩ này khiến Bằng Lăng bật khóc, khóc nức nở. Cô cố cắn mạnh hàm răng lại để ngăn tiếng khóc òa vỡ. Anh chói sáng quá, trong tình em cô độc.

Sao mày lại khóc hả Bằng Lăng? Tiếc thương một người không còn thuộc về mình.

Bao nhiêu ngày rồi, sao vẫn cứ lao đao hình bóng một người.

Nên vui lên chứ Bằng Lăng, và cố quên người ấy. Bằng Lăng đi lầm lũi. Phố đêm rực rỡ ánh đèn màu. Con đường này, cô từng đi với anh, có hay giành được chở anh chạy từng tụ điểm này đến tụ điểm kia cho kịp giờ hát. Bây giờ, hẳn anh đã quên mất rồi, phải không anh?

Kết ...

Suýt chút nữa Bằng Lăng đâm vào một chiếc xe. May là chủ tay lái thắng xe kịp. Cô hốt hoảng ngược lên.

– Vũ An!

– Bằng Lăng!

Bậm môi, không có một lời nói, Bằng Lăng lầm lũi đi tiếp. Bất nhãn, Vũ An phóng xe theo.

– Này!

Im lặng và đầu cúi xuống như đi ... nhạt bực các vậy. Vũ An gọi tiếp, lần này

lớn tiếng hơn:

– Này ...

Không có câu trả lời. Vũ An nhú mày. Hình như cô ta đang khóc. Có chuyện gì vậy? Vũ An tấp xe vào lề, anh mở cửa xe nhảy xuống đuổi theo và chụp cánh tay Bằng Lăng lôi lại:

– Có chuyện gì vậy, cô Bằng Lăng?

Bằng Lăng giật mạnh tay ra, cô không muốn "gã mập" biết là cô đang khóc nên gắt:

– Không liên quan đến anh!

Đúng là cô ta đang khóc, mắt đỏ hoe, nước mắt còn ướt má. Vũ An ái ngại:

– Đúng là không có liên quan đến tôi. Nhưng nếu cô có chuyện gì cần giúp, nếu giúp được tôi sẽ giúp.

Bằng Lăng lạnh nhạt:

– Anh không giúp được tôi đâu.

Bằng Lăng làm lui đi tiếp. Cô tấp vào quán rượu, Vũ An đứng nhìn theo.

Lòng hào hiệp trong anh không cho phép anh làm ngơ lên xe chạy về nhà mình.

Anh lẻo đẻo theo Bằng Lăng, tránh không cho cô thấy mình.

Bằng Lăng uống liên tù tì mấy ly rượu. Mặt cô đỏ lên như gà nòi, bàn ghế xung quanh như quay quay tròn.

– Chào em!

Gã con trai tóc vàng kéo ghế ngồi cạnh Bằng Lăng, sầm sờ đặt tay lên vai Bằng Lăng, cười mon:

– Buồn quá hả em? Hay đêm nay về nhà anh đi, anh em mình tâm sự. Anh

sẽ mang niềm vui tuyệt vời đến cho em liền, tin anh đi.

Tuy đã say, Bằng Lăng hãy còn chút tỉnh táo. Cô hát bàn tay nham nhở trên vai mình, gất:

– Xin lỗi, tôi muốn ngồi một mình. Xin làm ơn đi cho!

– Anh muốn chia sẻ tâm sự với em thôi mà, ngoan đi cưng!

Vừa bốn cột, gã vừa đưa tay nựng má Bằng Lăng. Đàng kia, Vũ An nhảy nhồm, định đến can thiệp ... “Bốp!", một tát tai vào mặt gã sầm sỡ.

Bằng Lăng quắc mắt quát:

– Muốn chia sẻ tâm sự, tìm người khác mà tâm sự, tìm lắm người rồi.

Bị quê vì ăn cái tát tai của người đẹp, mã như vậy còn bị đám bạn bè ngồi chung với mình nãy giờ cười trêu chọc, gã tóc vàng sừng cổ lên, hất hết ly nước trên bàn vào mặt Bằng Lăng:

– Con kia! Mày tưởng mày là ai mà dám tát tai ông hả?

Nguy quá, Vũ An xông lại, anh ngang giữa gã và Bằng Lăng:

– Em gái tôi say rồi, anh không nên chấp nhứt.

Gã tóc vàng gạt Vũ An ra nạt đùa:

– Đẹp mày ra! Tối nay tao phải dạy bài học lễ phép cho con bé này.

Vũ An cứng cỏi trụ lại:

– Này! Anh không thấy là anh sai trước hay sao? Cô ấy muốn ngồi một mình mà.

Người quản lý từng biết Vũ An, vội tiến lại hòa giải:

– Gì vậy anh An?

Đồng thời, cặp vai gã tóc vàng, anh nói:

– Anh cũng trả đũa người ta rồi. Đàn ông, muốn chinh phục phụ nữ đẹp, không nên lỗ mãng. Đi vớ tôi qua Quầy uống rượu, bữa nay không tính tiền rượu đâu.

Gã quản lý nháy mắt với Vũ An cho anh đưa Bằng Lăng ra khỏi quán. Ra đến bên ngoài, Bằng Lăng vùng người ra khỏi tay Vũ An, cô lạnh lùng:

– Cảm ơn anh giúp tôi. Hóa ra chiều giờ, anh đi theo tôi có đúng không?

Vũ An an ủi:

– Cô đừng có bướng nữa! Bữa hôm cô giúp tôi, bây giờ tôi giúp cô là đưa cô về nhà ghen. Cô hơi say rồi, đừng có đi một mình, không tốt đâu. Nào, đi theo tôi!

Vũ An khoác tay Bằng Lăng, anh dìu cô đi lại xe mình. Không hiểu sao Bằng Lăng không chống lại nữa, mà cô để Vũ An khuất phục mình. Lúc này, một nỗi buồn đến rã rời tâm hồn Bằng Lăng. Cô ngã người vào thành ghế, mắt nhắm lại, rồi ngủ lúc nào không hay ... mệt mỏi cả thể xác lẫn tâm hồn.

Vũ An chạy xe chậm chậm và loang quanh một lát, không biết đi đâu nữa, anh đành dừng lại ngồi nhìn sang Bằng Lăng đang chìm vào giấc ngủ mỗi mệt.

Sống mũi thanh tú phập phồng theo hơi thở, đôi môi hồng hé mở như gọi mời nụ hôn ... Vũ An bối rối quay đi.

Bằng Lăng giật mình thức giấc. Cô còn mơ màng chưa nhận ra đâu là đâu, tấm áo khoác đắp trên người cô rơi xuống. Đây là đâu thế?

Bằng Lăng ngồi ngay lại, cô đang ngồi trên xe hơi và ... Bằng Lăng đưa tay vỗ trán, đầu cô văng vất nặng nề. Bằng Lăng chợt nhớ. Chiều hôm qua, cô đã đến trước nhà hàng tổ chức đám cưới và nhìn vào trong tê tái. Cô đi lang thang rồi uống rượu, sau đó ...

Mở mạnh cửa xe, Bằng Lăng bước xuống. Cô rùng mình vì hơi sương thoảng lạnh. Trời lơ mờ sáng. Hóa ra cô ngủ gần một đêm rồi sao?

Trông thấy Bằng Lăng, Vũ An ném điều thuốc, mỉm cười:

– Cô dậy rồi à?

– Suốt đêm qua, anh đậu xe ở đây cho tôi ngủ?

Vũ An lại cười:

– Ô! Thấy cô ngủ say quá, lại đang say rượu nữa, nên tôi không nỡ đánh thức. Còn nhà của cô ở đâu, tôi lại không biết, cho nên ...

– Tôi đoảng quá, xin lỗi anh ghen.

– Không có gì! Bằng Lăng tỉnh rồi, tôi đưa cô về nhà ghen.

– Vâng, cảm ơn anh.

Lần đầu tiên Bằng Lăng nhìn Vũ An với một cái nhìn tình cảm.

Bằng Lăng! Bằng Lăng! Con đi đâu cả đêm qua, điện thoại lại bỏ ở nhà, mẹ không biết con ở đâu mà tìm.

Đang nói, bà Ngọc Các nhận ra chính Vũ An đưa Bằng Lăng về nhà, nên há hốc mồm nhìn cả hai. Vũ An lễ phép cúi chào bà.

Bằng Lăng đóng mạnh cửa xe lại:

– Cảm ơn nghe anh An! Anh về và đi ngủ đi. Suốt đêm qua, anh thức vì tôi rồi.

Vũ An gật đầu chạy xe đi, đôi mắt và miệng của bà Ngọc Các vẫn còn tròn:

– Như thế này là sao Bằng Lăng? Suốt đêm qua, con đi với cậu Vũ An. Con và Vũ An đi ... tìm hiểu hả?

Bằng Lăng nhăn nhó:

– Mẹ nghĩ lệch lạc ở đâu vậy? Cái gì mà tìm hiểu?

– Vậy con không đi suốt đêm qua làm cho mẹ lo lắng à?

Bà Ngọc Các mỉm cười:

– Mà không sao, nếu con và Vũ An đến với nhau, mẹ càng mừng, mình không mang tội bội tín với bác Thuần. Ba con biết chuyện này càng mừng hơn.

Không chờ Bằng Lăng có phản ứng, bà Ngọc Các tê tái đi vào nhà gọi ông Thuần âm ỉ lên:

– Bằng Lăng về rồi! Anh mau mà lo tổ chức đám cưới cho con mình.

Mặc cho Bằng Lăng nhăn nhó như cái bị rách, bà Ngọc Các cứ hớn hờ lên.

Bực dọc, Bằng Lăng bỏ vào phòng, cô bỗng lại ghét Vũ An, dù mới cách đây không lâu, cô cảm động và nhìn Vũ An với cái nhìn tình cảm.

Trong phòng, ông Cát Bằng gọi điện thoại báo tin vui cho ông Thuần:

– Chúng ta mau sớm tổ chức đám cưới đi nhé!

Ông Thuần vui vẻ:

– Vâng, vâng.

Gác điện thoại, ông vui mừng quay sang Vũ An vừa bước vào nhà:

– Ba biết sáng đêm qua con đi đâu. Đã với con gái người ta thì phải mau làm thủ tục cưới xin đi con ạ.

Vũ An trợn mắt:

– Con không hiểu ba nói gì nữa.

– Không phải suốt đêm qua, con đi với Bằng Lăng sao? Bác Bằng vừa gọi điện thoại cho ba và đồng ý cho cưới sớm.

Vũ An kêu lên thất thanh:

– Ba ...

– Đừng có muốn nuôi chủ nghĩa độc thân, con ạ. Trai lớn phải lấy vợ.
Huống chi con đã qua đêm với con người ta, phải lập tức cưới ngay thôi.

Vũ An muốn hét lên, cái oan của anh đúng là oan Thị Kính, song ông Thuần có chịu nghe đâu. Ông hỏi:

– Ba sẽ báo tin vui này cho bà nội của con. Đến lúc nên cưới vợ đi con ạ.

– Vũ An thở dài. Đúng là bé cái lắm! Nhưng sao lúc này, anh không muốn phân bua hay giải thích, vì đâu phải có một mình anh quyết định, còn cô Bằng Lăng nữa chứ.

– Nhưng ...

– Này?

Bằng Lăng khó chịu, cô đi tìm Vũ An:

– Anh có thấy tai hại chưa? Ba mẹ tôi và ba anh ầm ầm lo đi chuẩn bị đám cưới.

Vũ An bực mình không kém:

– Bên nhà Bằng Lăng như vậy. Còn ở nhà tôi, bà nội của tôi vui mừng, hơn hờ như đứa con nít được cho quà vậy. Bà đang ốm mà ngồi dậy được lo chuẩn bị đám cưới, tôi lâm vào thế kẹt cứng đây nè.

– Tại anh! Sao buổi tối đó không chịu đánh thức tôi dậy? Bây giờ phải làm sao?

– Không có đám cưới là nội tôi giận, bà sẽ ốm lại.

– Ba tôi thì vui mừng vì ông không là người bội tín.

Hai người nhìn nhau, cùng một ý nghĩ. Có lẽ ông trời đã định duyên nợ họ với nhau cũng nên.

– Tính sao đây?

Một câu hỏi không dễ dàng để trả lời. Bằng Lăng ngồi chồm cựa:

– Tôi có cảm giác như tôi và anh là một định mệnh vậy, anh có nghĩ như thế không?

– Hơi ...chút chút.

– Nếu gã tôi cho anh, ba tôi sẽ rất mừng. Ông có biết đâu không cần buộc tôi lấy chồng, thì tôi và Duy Thái cũng chia tay mất rồi.

– Duy Thái?

– Anh ấy vừa là ca sĩ, vừa là diễn viên điện ảnh, và anh ấy cũng có một công việc ổn định ở văn phòng luật sư. Do Duy Thái quá hoàn hảo, nên ba tôi sợ tôi sẽ khổ.

Còn Duy Thái, tuy là rất yêu tôi, nhưng anh ấy sợ mất fan ái mộ, nên ở chỗ đông người, chúng tôi vẫn là người xa lạ, Bằng Lăng cười buồn:

– Tôi cứ trốn nhà và trốn học đi theo anh ấy khắp nơi, tôi say đắm với mỗi tình lãng mạn của mình. Mỗi lần anh ấy ôm tôi, đối với tôi, không có hạnh phúc sung sướng nào bằng Vũ An nhìn Bằng Lăng không nháy mắt. Tình yêu của cô sâu sắc như vậy sao?

Anh ngáp ngừng:

– Vậy sao hai người lại chia tay?

– Anh ấy biết ba tôi không bao giờ gả tôi cho anh. ông đẩy tôi đi Anh quốc học cũng là lý do đó. Thế rồi khi xa tôi, anh ấy đã thay lòng, chung sống với người phụ nữ lớn tuổi, bây giờ thì mỗi người một con đường rồi.

Mỗi người một con đường”. Lời nói nhẹ tênh, nhưng lại mang thanh âm buồn da diết. Bằng Lăng vụt cười:

– Tôi sẽ quên mà, có gì mà không quên được đâu .

– Vậy chúng ta ... cười nhau đi!

– Hử!

Bằng Lăng há hốc mồm sững sốt nhìn Vũ An:

– Anh nói ...

– Chúng ta cưới nhau đi. Bằng Lăng làm quên Duy Thái, còn tôi tránh bị Nhã Uyên đeo bám.

– Sao anh có thể xem hôn nhân như trò đùa vậy?

– Tôi đâu có nói đùa, vì biết đâu sau này, chúng ta sẽ có tình cảm với nhau.

Hay là tôi mập quá, xấu quá, cô đúng không?

Bằng Lăng đỏ mặt:

– Tôi đâu có chê anh xấu hay mập quá. Có điều vừa kết thúc một tình cảm, lại tìm đến một tình cảm khác, tôi thấy nó sao sao ấy.

– Có gì đâu! Hơn nữa, Bằng Lăng ưng tôi cũng là cách làm theo lời đã hứa với ba tôi mà.

– Đúng như thế, nhưng sao anh lại cưới một người vợ khi chưa hề có tình cảm?

– Tôi muốn nội tôi vui, như thế thôi. Tôi cũng không ép buộc Bằng Lăng thi hành bổn phận làm vợ, nếu như giữa chúng ta không có tình cảm.

– Vâng!

Bằng Lăng nhìn Vũ An bằng đôi mắt biết ơn. Anh đâu có xấu, chỉ có điều là mập. Mập đâu phải là cái tội.

Nụ Hôn Dưới Góc Bằng Lăng

Chương 3

Lôi hết những ảnh chụp với Duy Thái, cái ở phi trường khi đón anh đi biểu

diễn về, bức chụp bên dòng sông ...Bằng Lăng ngậm ngùi, vậy là xong cô đi lấy chồng, bỏ lại thời con gái thơ mộng lãng mạn phía sau. Cô sẽ cố gắng yêu Vũ An, cho dù anh nói là anh không buộc cô phải làm vợ anh khi hai người chưa có tình cảm với nhau, nhưng dù gì thì khi đám cưới sang nhà người, cô cũng là của người ta.

Những tấm ảnh bị đốt cháy thành rúm ró rồi tan thành tro bụi. Trong đám tàn tro còn sót lại một gương mặt đẹp trai đang tươi cười của Thái.

Bằng Lăng cầm lên, cô phúi lớp tàn tro, sao lòng muốn khóc. Thái ạ! Em sẽ quên anh. Làm sao anh biết được, ngày hôm qua em đứng trước nhà anh để lên nhìn anh, vậy mà khi anh đi ra cùng người phụ nữ ấy, em lại hoảng hốt lùi vào cột điện tránh như một tên ăn trộm. Em đã khóc trên quãng đường đi, tự bảo với lòng:

"Hãy quên anh!" Và em sẽ quên anh, em đi lấy chồng đây, anh ạ:

– Hù!

Một bàn tay thò vào giật tấm ảnh cháy sém trên tay Bằng Lăng. Giật mình nhận ra Đan Đan, Bằng Lăng lườm bạn:

– Cậu có cần làm cho người ta đứng tim như vậy không?

– Người ta đến giậm chân mấy cái mà cậu cũng chẳng hay. Nhìn gì xuất thần vậy? Hóa ra là ảnh Duy Thái. Anh ta không đáng cho cậu yêu và đau khổ đâu.

– Mình biết.

– Biết rồi thì quên đi. Anh ta không phản bội cậu bây giờ thì sau này cũng phản bội hà. Bên anh ta có quá nhiều phụ nữ đeo đuổi mà.

– Thì mình quên nè.

– Không phải mình ca tụng ông anh họ của mình, nhưng mình bảo đảm với cậu, anh của mình là người tốt, tuy... hơi cù lần một chút, cho nên bà Thùỵ mới đá lên đá xuống như trái banh. Bây giờ thì ông tỉnh ngộ rồi.

Đan Đan cười nheo mắt:

– Cậu chịu ung anh An nên hồi này trông anh ấy trẻ ra đến mười tuổi lận.

Cậu có tin không?

Bằng Lăng cười theo Đan Đan, lòng cô dịu lại trong thoáng đau khổ đi qua.

Người con gái có một thời mộng mơ đẹp như ước mơ hồng. Biết đâu Vũ An sẽ là người chồng tốt, anh sẽ là nơi cho cô nương tựa suốt đời.

Quan khách ra về hết, bây giờ chỉ có đôi vợ chồng mới cưới trong căn phòng tân hôn của họ.

Cầm cái áo lên, Bằng Lăng lúng túng đi vào phòng vệ sinh thay quần áo. Cô cố ý ở lâu trong phòng vệ sinh. Hôn nhân của cô sao giống như một trò chơi vậy.

Thật lâu, phải đến nửa giờ, Bằng Lăng mới bước ra, hai mắt cô buồn ngủ đến muốn díp lại. Cô nhìn Vũ An ngồi trên giường, anh cũng lúng túng không kém cô.

Bằng Lăng cứ ngủ trên giường này đi.

Cái giường nhỏ! Bằng Lăng băn khoăn:

– Vậy anh ngủ ở đâu?

– Tôi ...

– Hay anh cứ ngủ trên giường đi, tôi ngủ dưới này cho.

Vừa nói, Bằng Lăng vừa ào lại ôm gối nằm, gối ôm và cả cái mền, cô trải xuống nền gạch, cười:

– Vậy đi há! Tôi đang buồn ngủ dữ lắm rồi.

Bằng Lăng nằm ngay xuống, lấy gối ôm đập mặt lại. Không biết làm sao, Vũ An đi nhẹ nhẹ lại tắt đèn.

Phụp! Căn phòng vụt chìm trong bóng tối. Bằng Lăng đẩy cái gối ra, cô kêu

to lên:

– Đừng tắt đèn!

Vũ An đã bật ngọn đèn bàn, anh nhìn vẻ hốt hoảng của Bằng Lăng, cố không cười:

– Không tắt đèn làm sao ngủ. Tôi có mở đèn ngủ nè.

Bằng Lăng ngượng nghịu nín thinh, lấy gối đập mặt tiếp. Cô sợ Vũ An cái gì chứ? Muốn hay không, trước mọi người, cô đã là vợ anh ta, một đám cưới rò ràng cùng vạn lời chúc mừng tốt lành, có điều cô không thể nào tự đặt mình vào vai trò người vợ.

Ánh đèn màu hồng bao trùm khắp căn phòng ngủ, một màu sáng dịu dàng, Vũ An ngẩn ngại, anh ngủ trên giường để Bằng Lăng ngủ dưới nền gạch xem không được chút nào.

Suy nghĩ một lát, Vũ An gọi khẽ:

– Bằng Lăng! Hay là Bằng Lăng lên giường ngủ đi, để tôi ngủ dưới đất cho.

Bằng Lăng kéo cái gối ra, cô không muốn khách sáo, nên lễ mễ ôm gối, ôm mền lên giường nằm. Chiếc giường êm, chăn gối thơm tho, Bằng Lăng rơi mau vào giấc ngủ. Chỉ có Vũ An là khổ sở, càng về khuya càng lạnh, anh nằm co người lại như con tôm càng ...

Ánh sáng của một ngày mới hắt qua cửa sổ xuyên qua cánh màn màu xanh lá cây đậm thành một màu sáng dịu dàng.

Bằng Lăng thức giấc trong không gian êm dịu ấy. Cờ nằm mơ màng rồi sức tỉnh bật dậy. Cô đang ở trong nhà Vũ An, cô đã về nhà chồng.

Chợt nhìn xuống nền gạch, Bằng Lăng chạnh lòng. Vũ An nằm co người có lẽ vì lạnh. Anh cũng vừa thức giấc và vội ngồi dậy.

– Bằng Lăng dậy rồi à? Đánh răng rửa mặt đi, ăn sáng xong, chúng ta sang chào bà nội.

Vũ An thoát nhanh vào toa-lét, anh mặc quần đùi dài đến gối, áo thun trắng,

trông dáng cũng thanh gọn chứ không phức phịch mấy. Dù sao, anh không làm cho cô khó chịu. Bằng Lăng thầm cảm ơn điều ấy.

Hai người sẵn sàng đi xuống nhà, có cả bà Vũ cùng ông Thuần. Bằng Lăng vội vàng chào bà:

– Thưa nội, thưa ba! Dạ, đêm qua bà nội ngủ có ngon không ạ?

Bà Vũ cười tí mắt:

– Ngon lắm! Bà đang rất vui mà. Ngồi đi cháu!

Bà đẩy ly cà phê sang bên:

– Uống cà phê được không? À, Vũ An tử tế với con chứ?

Ánh mắt bà thả dài trên người Bằng Lăng làm cô ngượng cứng, phải vờ ngồi xuống ghé khuấy ly cà phê sữa:

– Ly cà phê này của nội mà, con không quen uống cà phê cho lắm. Nội ăn sáng chưa nội?

– Rồi. Con ăn đi, một lát bà cháu mình ra ngoài ngồi sưởi nắng:

– Dạ.

Quay sang Vũ An, bà nháy mắt:

– Nội sẽ cưng Bằng Lăng hơn con. Con không được ăn hiếp Bằng Lăng, rõ chưa? Cũng nhớ, mau cho bà đứa cháu cố, bà thích làm bà cố lắm!

Bằng Lăng đỏ mặt, đưa mắt nhìn Vũ An. Anh cũng đang nhìn lại cô, cái nhìn không mấy tự nhiên.

Ông Thuần cao giọng:

– Con và Bằng Lăng có đi Đà Lạt chơi không? Cứ đi đi, cần gì, ba giúp cho.

Vũ An lại nhìn Bằng Lăng như dò hỏi. Bằng Lăng vờ ôm cánh tay bà Vũ.

– Nội ơi! Hay con ở nhà trò chuyện và đọc báo cho nội nghe nghe?

– Không cần đâu con. Vợ chồng trẻ cần có thời gian bên nhau, nhất là sau khi cưới, nên đi Đà Lạt đi con. Nội chúc hai đứa vui về!

– Cảm ơn nội.

– Không còn cách nào khác hơn là đi hưởng tuần trăng mật, và cũng tránh một đôi mắt quá sắc nhìn cô, đôi mắt không có một chút thiện cảm nào dành cho cô. Chính Bằng Lăng cũng không hiểu, tại sao cô thấy sợ khi bắt gặp đôi mắt của mẹ chồng.

Bằng Lăng tự an ủi mình, có lẽ Vũ An là con trai duy nhất. Có người mẹ nào thích được cô con dâu bỗng từ đâu hiện ra chiếm tình cảm của con trai mình.

Hãy cố dung hòa và lấy cảm tình mẹ chồng, như được lòng bà nội vậy.

Nhìn theo Bằng Lăng và con trai mình, bà Thuận cứ lịm người. Bà thích Nhã Thùy, vậy mà Vũ An cố tình ruồng rẫy người ta. Càng tức hơn nữa khi chồng bà phải bỏ ra sáu tỉ, việc gì phải hào hiệp như thế?

Mày hãy đợi đó, Bằng Lăng! Không bao giờ tao yêu thương được mày.

Vũ An nào có hay biết, anh vui vẻ chuẩn bị áo quần cho vào valy. Tuần trăng mật của anh như thế nào, liệu có lạnh nhạt như đêm tân hôn?

Xuống xe xong, Bằng Lăng định băng qua đường ...

Ầm ...Ầm ... chiếc xe "Sun suýt nữa đâm vào Bằng Lăng.

– Ái ...

Bằng Lăng hét lên thất thanh, cô cảm nhận người mình được kéo lại và té ngã ra sau, nằm gọn hờ một cách mềm mại”. Cô nằm nguyên người trên người Vũ An, tay của anh còn ôm qua người cô, cho cô một cảm giác được che chở an toàn.

Bằng Lăng cựa người ngồi dậy vội hỏi:

– Anh có sao không, anh An?

– Không sao.

Vũ An ngồi dậy, anh tức giận nhìn theo làn khói trắng của chiếc “Su”.

– Chạy xe gì như ăn cướp vậy, muốn giết người hay sao? Bằng Lăng, có sao không?

– Em không sao.

Không hiểu từ lúc nào, Bằng Lăng xưng "em" ngọt xớt mà cô không hay. Cô vụt kêu lên hoảng hốt và chụp cánh tay Vũ An.

– Tay anh chảy máu rồi nè:

Cô mở xác tay, lấy khăn giấy chấm máu cho anh.

– Như thế này mà anh còn bảo không sao.

Một tình cảm thoáng dịu nhẹ trong lòng Vũ An. Anh cười:

– Trầy ngoài da chút đỉnh có nghiêm trọng gì đâu, ghé tiệm thuốc mua oxy già rửa vết thương và băng lại là xong.

Bằng Lăng lườm Vũ An:

– Anh đừng có xem thường té ngã, người ta ốm ngã không sao. Còn anh ...

Bằng Lăng không dám nói tiếp, cô vô tình chứ đâu có cố ý. Nhưng đối với người “béo ị” như Vũ An, té ngã không phải đơn giản. Cô lôi anh trở vào xe.

– Không được! Bây giờ em lái xe đưa anh đến bệnh viện kiểm tra mới được.

Vũ An nhần nhó:

– Có gì đâu, đi mua bông băng và oxy già là được rồi.

– Anh đừng có cản em, lỡ như xảy ra chuyện gì rồi sao?

Chính Bằng Lăng lái xe đưa Vũ An đi, anh thâm sung sướng khi được cô

quan tâm. Ít ra cũng như vậy chứ!

Rời bệnh viện với kết quả không đáng lo ngại, Vũ An vui vẻ:

– Sao, bây giờ còn bắt anh làm gì nữa?

Giọng điệu thân mật như âu yếm. Lúc này, Bằng Lăng mới nhận ra cô và Vũ An thân mật nhau, bất giác Bằng Lăng thấy ngượng ngượng. Cô lảng ra xa:

– Bây giờ thì về khách sạn nghỉ, anh cũng cần nghỉ ngơi vậy.

– Ừ, thì về!

Ngồi trên xe, Vũ An huýt một điệu nhạc vui vẻ:

– Ta ra ... ta ra ... ngày sau biết ra sao ... Bằng Lăng nè! Chiều nay chúng ta đi dạo chợ Đà Lạt nghen. Em đi Đà Lạt lần nào chưa?

Bằng Lăng ngập ngừng:

– Dạ chưa.

– Có nhiều món hàng đáng xem và mua về làm quà niệm lắm.

– Dạ.

Thấy Bằng Lăng không muốn nói chuyện, nghĩ là cô mệt vì đường xa, Vũ An không nói nữa mà bật nhạc nghe cho đến khi về khách sạn.

Bằng Lăng vào phòng trước để cho Vũ An phía sau. Vũ An còn nán lại bảo quây nước giải khát làm cho anh hai ly nước dâu ép mang lên phòng.

– Chào anh Vũ An!

Nhã Thùy chặn Vũ An lại, hai tay cô khoanh trước ngực trong cái nhìn như buồn đau u uất.

Vũ An giật mình:

– Sao Thùy cũng có mặt ở đây vậy?

– Anh nghĩ là Đà Lạt chỉ dành cho những đôi vợ chồng mới cưới hay sao?

Đà Lạt cũng dành cho những người thất tình như em, như ra Đồi Thông Hai Mộ hay là Hồ Than Thở, thác Cam Ly ... khóc than cho tình yêu tan vỡ. Em đúng là vô tâm nên đã để mất anh bây giờ hối tiếc lại không được anh tha lỗi.

Vũ An lắc đầu:

– Em nói chi lời này! Chuyện mà chúng ta đã là quá khứ tan vỡ rồi để tan vỡ luôn đi? hối tiếc làm gì?

– Nhưng mà em vẫn hối tiếc, vì chỗ của em trong trái tim anh đã bị thay thế.

– Thôi đi Thùy! Bây giờ anh đã có vợ, em đừng tìm gặp anh nữa.

Vũ An lách người để đi, vai anh chạm vào vai Nhã Thùy, cô ôm lấy người anh, gục mặt vào ngực Vũ An nheén ngào:

– Em biết ... xin anh cho em được trong vòng tay anh, một lần thôi.

Khó xử quá! Vũ An đành đứng yên. Anh vừa đưa tay lên thì chợt nhìn thấy Bằng Lăng trên lầu đi xuống. Hoảng hồn, anh đẩy Nhã Thùy ra, hấp tấp đuổi theo Bằng Lăng.

– Bằng Lăng ... Bằng Lăng ... Đợi anh với!

Bằng Lăng đứng lại lạnh nhạt:

– Anh làm ơn đi nhanh lên mở cửa phòng giùm!

Cô quay lưng đi tuốt. Vũ An vội đi theo. Mở cửa vào phòng, anh lúng túng giải thích:

– Anh tình cờ gặp cô thôi.

Bằng Lăng làm lơ nhìn lên cao:

– Anh đâu cần giải thích, anh có tự do của anh mà.

– Nhưng anh cần nói cho em hiểu.

– Thế à!

Bằng Lăng làm lì mở valy lấy quần áo để thay. Cô không hiểu tại sao mình thấy tức tức nữa. Nếu như cô không xuất hiện, hẳn anh đã ôm Nhã Thùy. Còn thích cô ta mà, sao bằng lòng đám cưới với cô làm gì, để bây giờ vợ không ra vợ, người đừng không ra người đừng. Càng nghĩ Bằng Lăng càng thấy tức. Cô dầm mình thật lấu trong toa lét dù Đà Lạt đang khá lạnh. Cho đến khi lạnh run, có mới chạy ra, lập cập giật cái mền, leo lên giường nằm sát tuốt vào trong, trùm kín mít cả người.

Vũ An không dám nghĩ Bằng Lăng ghen, nhưng cô ấy có cử chỉ làm sao thế?

Anh ngại ngủng nằm dang ra xa, sát vào mí giường bên ngoài.

Ngộ thờ quá! Bằng Lăng kéo mí mền từ từ ra, nếu không, cô ngộ thờ đến chết mất. Cô he hé mền.

Cái mền động đây ... làm gì Vũ An không biết. Anh nghĩ ra một cách ... Từ Đà Lạt lên mà cả hai vẫn cứ im lặng xa cách nặng nề khó chịu quá. Vũ An cất tiếng rên ... hừ hừ ...hừ hừ.

Bằng Lăng nhú mày, tóc mền hán ra, cô quay sang Vũ An:

– Anh làm sao vậy?

– Không ... không ... sao.

– Không sao, tại sao lại rên?

– Vết thương hồi chiều hành đau quá, hơi ... sốt sốt.

– Chết!

Bằng Lăng ngồi dậy ngay, cô lết lại gần Vũ An, đặt tay lên trán Vũ An. Mát rượi chứ có sốt gì đâu. Vũ An còn đang khoái chí vì được Bằng Lăng quan tâm, cô đã dấm dăng:

– Đâu có sốt! Hay lấy thuốc cho anh uống nghe?

– Ủ, lạnh quá!

Vũ An rên hừ hừ tiếp, rên to hơn nữa. Bằng Lăng vội lấy mền đắp cho anh, cô lấy thuốc bác sĩ kê toa ban chiều, đưa Vũ An uống Vũ An nhìn những mấy viên thuốc trong lòng bàn tay Bằng Lăng, nhăn nhó:

– Sao nhiều thế?

– Thuốc bác sĩ cho, anh phải uống cho hết, vết thương mới lành.

Vũ An ngáp ngừng nhón mấy viên thuốc bỏ vào miệng. Năm nay hai mươi bảy, anh vẫn còn như đứa con nít, rất sợ thuốc. Trông thấy Vũ An uống thuốc mà Bằng Lăng bắt phì cười. To xác mà cứ như con nít lên ba vậy, tuy nhiên, cô cố nén cười nói như dỗ ngọt:

– Anh ráng uống cho hết rồi nằm nghỉ một lát sẽ đỡ.

Xong xuôi, Bằng Lăng mới kéo mền đắp lại cho Vũ An:

– Nếu có khó chịu thì anh kêu lên nghe, để đưa anh đi bệnh viện.

Đi bệnh viện? Cái khoản này ... Vũ An không dại rên nữa, vì chắc chắn Bằng Lăng sẽ đưa anh đi bệnh viện. Cô đã chịu quan tâm săn sóc cho anh và điều quan trọng, không hiểu sao, anh muốn giải thích cho cô rõ, giữa anh và Nhã Thùy không có gì cả.

Anh có ôm Nhã Thùy đi chẳng nữa, chẳng qua là chút tình cảm tí tí còn sót lại, mà người ta hay gọi là tình xưa nghĩa cũ.

– Bằng Lăng này!

– Anh ngủ đi?

– Hồi tối gặp Nhã Thùy ...

– Đã bảo anh ngủ đi mà.

– Nhưng mà anh muốn nói, anh và cô Nhã Thùy không có gì cả.

Bằng Lăng lạnh nhạt:

– Không có gì thì thôi.

Cô nằm xuống, tẩn cái gối ôm vào giữa, quay mặt vào vách. Vũ An thờ dài, anh thấy khó chịu vì khoảng cách, song anh đã cam kết với cô để tình yêu đến, liệu tình cảm có nảy sinh được không?

Căn phòng chìm trong bóng tối, cả hai rơi vào giấc ngủ.

Cảm giác thật ấm. Bằng Lăng nằm lơ mơ trong cảm giác ấm áp ấy, bỗng cô giật mình nhớ ra mình đang ở đâu, vội mở mắt ra.

Trời đất! Cô nằm gọn trong lòng Vũ An, một tay anh ôm qua người cô, cánh tay mập mạp phốp pháp, còn cô bé nhỏ như lọt thỏm trong lòng anh ta.

Bặm môi, Bằng Lăng nhẹ nhẹ nhấc tay Vũ An ra khỏi người mình, cô nằm lẫn ra xa. Vũ An giật mình thức giấc, song anh vờ nằm im. Nếu Bằng Lăng có gây vì anh thì cô ta là người có lỗi chứ không phải anh. Anh nằm ở chỗ của anh kia mà có suy suyển chút nào đâu từ đầu hôm đến giờ. Chính cô đã tự động bỏ chỗ nằm của cô và rúc sát vào người anh đi tìm hơi ấm. Nhưng cử chỉ đó của cô lại khiến lòng anh rung động. Ít ra cô ấy cũng cần có một chỗ dựa, một vòng tay anh, muốn làm cái điều ước ấy cho cô.

– Chào em!

Đang lựa mua mấy trái mận Đà Lạt, Bằng Lăng giật mình vì tiếng nói quen thuộc. Cô ngẩng đầu trông một choáng bất ngờ.

– Anh Duy Thái!

Thái mỉm cười đưa tay bóc một trái mận cầm lên tay:

– Không ngờ lại gặp em ở đây đó, Bằng Lăng.

Phút lao xuyên đi qua vì gặp lại tan đi nhanh, Bằng Lăng lạnh nhạt:

– Sài Gòn và Đà Lạt thì có xa nhau bao nhiêu đâu.

– Đúng là không xa, nhưng anh không nghĩ sẽ gặp em ở Đà Lạt này, giống như hồi đó anh đi trình diễn ở Đà Lạt, em luôn xuất hiện bất ngờ ở bên dưới.

Bằng Lăng lạnh lùng:

– Bây giờ thì không còn như thế. Em luôn nhớ rõ chúng ta đã chia tay.

Thái cũng bắt chước Bằng Lăng, cầm một trái mận lên:

– Sau khi nói lời chia tay với em rồi, anh cứ ân hận mãi, Anh muốn tìm em, lại không biết em ở đâu.

Bằng Lăng cười chua chát. Liệu đây có phải là lời nói thật lòng xuất phát từ trái tim thành thật của anh? Nhưng dù sao lời nói đầy tình cảm của anh cũng khiến cô xao xuyến. Anh là người của công chúng, cô và anh có hơn ba năm yêu nhau, muốn quên cũng chẳng dễ dàng. Anh vẫn đẹp trai, lịch lãm, đôi mắt to đa tình, hàng răng trắng đều như hạt bắp phô ra khi cười, mái tóc bông, sống mũi cao, cái sống mũi ấy từng nghịch ngợm, cọ trên má cô, cho cô sự rung động ngất ngây.

Bằng Lăng còn miên man trong ký ức ngọt ngào, Thái đứng sát vào cô:

– Em lên Đà Lạt vì anh, đúng không? Tối nay, anh hát ở tụ điểm Hoa Gió..
Bằng Lăng giật mình, đứng xa ra:

– Không, anh lầm rồi! Em đã kết hôn. Chồng em đến rồi kìa!

Bằng Lăng vờ kêu to, dù Vũ An còn cách xa một quãng dài:

– Anh An, đến đây đi!

Rồi quay sang Thái, cô tươi cười:

– Anh không biết em đã kết hôn rồi à? Thái tròn mắt:

– Kết hôn? Em không đùa anh đấy chứ, Bằng Lăng?

Bằng Lăng bỏ Thái đứng đó, cô chạy ào tới Vũ An, ôm cánh tay anh nũng nịu:

– Nãy giờ, anh đi đâu vậy?

Bất ngờ, Vũ An khựng lại:

– Anh ...

– Đề em giới thiệu với anh - Bằng Lăng liền thoắt, hoàn toàn khác với tính cách của cô mọi khi - Anh lại đây, em giới thiệu Ca sĩ Duy Thái, diễn viên điện ảnh hay luật sư Duy Thái cũng là anh ấy, là bạn em hồi xưa.

Quay sang Thái, cô vui vẻ, hồ hởi:

– Anh Thái! Đây là anh Vũ An, ông xã của em, tụi em đang đi hưởng tuần trăng mật.

Thái ngó người ra, lúc Vũ An lịch sự đưa tay ra:

– Chào anh! Hân hạnh biết anh!

– Vâng! - Thái cười gượng - Hân hạnh biết anh!

Bằng Lăng tíu tít xen vào:

– Em và ông xã mới lên Đà Lạt hai hôm. Còn anh Thái chắc là khuya nay về Sài Gòn phải không?

– Vâng?

Thái sầm mặt:

– Thôi, tôi có việc phải đi. Chúc hai người vui vẻ nhé!

Thái quay lưng đi. Lúc này, Bằng Lăng mới buông Vũ An ra, gương mặt cô như có một màn sương xám đục phủ lên. Thái hối hận ư? Anh có biết cũng chính vì sự quay lưng của anh góp phần vào việc cô chịu lấy Vũ An, một cuộc hôn nhân không tình yêu.

Cho dù cô có còn yêu anh đi nữa, cũng không có việc quay lại.

Vũ An nhìn chăm chú lên gương mặt phủ màn sương xám đục ấy, anh cảm thấy ...ghen ghen như thế nào ấy, nên lạnh lùng:

– Anh ta là bạn trai cũ của em, đúng không?

– Thì cũng như anh và Nhã Thùy vậy.

– Như anh và Nhã Thùy sao được. Khác khác ...

– Em muốn về nhà.

Bằng Lăng bảo người bán mận gói mận lại cho mình, cô cầm túi mận đi làm lì ra xe. Vũ An tức bực theo sau:

– Anh ta lên Đà Lạt có chuyện gì vậy?

– Em làm sao biết được. Sao lúc này anh không hỏi?

– Ai lại đi hỏi mất lịch sự như thế. Lúc vừa đi tới, anh nghe anh ta bảo là hỏi hận kia mà.

– Anh ấy hỏi hận vì bỏ em.

– Vậy em có định quay lại không?

Bằng Lăng làm thinh. Cách làm thinh của cô khiến Vũ An nghĩ là cô đang suy nghĩ. Anh càng âm ứ hơn, ngực như nghẹn ngang:

– Nếu em muốn quay lại ... thì quay lại đi chúng ta vợ chồng nhưng đâu phải vợ chồng.

Bằng Lăng trừng mắt nhìn Vũ An. Cô không nhất thiết phải giải thích hay nói gì cả bởi chính cô hiểu, dường như cô cũng không muốn thay đổi. Gặp lại Thái, trái tim của cô không có cảm xúc, cô chẳng là một thoáng xôn xao về kỷ niệm của mối tình đầu tan vỡ.

– Chúng ta về Sài Gòn đi, không nên tiếp tục tuần trăng mật vô vị này nữa.

– Vô vị? - Vũ An chưa chát hỏi lại.

Bằng Lăng gật đầu:

– Không phải sao? Anh không muốn gặp lại Nhã Thùy, và em không muốn gặp lại Thái. Chúng ta từng nói những gì của quá khứ hãy để chúng đi qua.

– Nếu em muốn, ngày mai chúng ta về. Nhưng anh nói trước, trước mặt bà nội, ba mẹ hay mọi người, mình phải tỏ ra chúng ta hạnh phúc. Em có làm được không?

Bằng Lăng chế giễu:

– Nếu anh là một kịch sĩ đại tài, thì em cũng sẽ theo kịp.

Lòng Vũ An nhuốm lên chút phấn khởi. Có cái gì đó nhẹ nhẹ, như mây bay thoáng qua hồn ...

Con chào bà nội!

Bằng Lăng đặt món quà mua cho bà Vũ lên bàn, và thân mật ôm vai bà.

– Bà có khỏe không?

– Khỏe. Thấy con và Vũ An hạnh phúc là bà vui mừng rồi, nhưng bà sẽ khỏe hơn nữa nếu như con cho bà một đứa cháu cố.

– Có được không con?

Gương mặt Bằng Lăng đỏ lên, cô cúi đầu không dám nhìn ai. Vũ An vội đỡ lời:

– Phải từ từ chứ nội. Nội xem, nội sinh có mình ba con, ba con sinh có mình con.

Cái gien nhà này hiếm hoi như vậy, phải từ từ nội ơi.

Bà Vũ trừng mắt mắng:

– Gien gien, cha mày! Bà xem tướng Bằng Lăng không phải sinh một lần, mà hào đường con cái. Mày mà không mau sinh cháu cho bà, là mày có lỗi với bà ấy.

Vũ An le lưỡi rớt cổ. Bà của anh mà biết được cho đến giờ này, mỗi đêm, cái gối ôm vẫn nằm giữa hai người, chắc bà sẽ mắng ầm lên cho mà xem. Một tuần lễ ở Đà Lạt chẳng cải thiện được gì cả, anh và Bằng Lăng vẫn ban ngày vui vẻ rong chơi và buổi tối, mạnh ai nấy ngủ. Bà muốn có cháu cố, hãy đợi đi bà ạ!

Mắng Vũ An xong, bà Vũ quay lại vuốt má Bằng Lăng:

– Bà biết con còn trẻ ham chơi, muốn tạo sự nghiệp. Song vì bà một chút, Bằng Lăng nhé! Khi nào con già, con sẽ hiểu niềm vui của người già là nhìn thấy con cháu mình hạnh phúc.

Bằng Lăng cảm động:

– Dạ, con hiểu mà bà, à! Con có mua cho bà hộp sâm, bà nhớ uống. Sâm này làm cho bà ăn ngon miệng mà ngủ cũng ngon nữa.

– Cảm ơn con, Bằng Lăng.

Hôn vào má bà, Bằng Lăng từ giả, rời phòng bà về phòng mình. Vũ An áy náy đi theo sau:

– Em không cần phải quan tâm lời bà. Anh cũng hiểu, giữa vợ chồng muốn có một đứa con, cần phải có tình cảm yêu thương với nhau. Chúng ta mới biết nhau, cần có thời gian. Anh không thích em phải làm vợ anh khi không có tình cảm.

Nói đến chuyện này, Bằng Lăng thấy ngượng quá. Đúng là không mấy dễ chịu khi vô tình thôi, cô ngủ trong lòng Vũ An, lạ lắm sao đây, dường như có một bức tường thành ngăn cô và anh vậy.

Bằng Lăng lảng ra xa, thái độ của cô làm cho Vũ An cũng trở thành lúng túng. Anh vừa đặt vấn đề quá thẳng, cho nên không nói nữa, anh tự động ôm gối mền trải xuống nền gạch ngủ.

Bằng Lăng cắn nhẹ môi nhìn xuống. Cô tử bảo trong lòng. Đó là do Vũ An chọn, không phải tự cô. Muốn phân chia ranh giới thì cứ phân chia đi, kéo lại cho rằng ...cột đi tìm trâu.

Trời cuối tháng chạp khá lạnh. Cái lạnh như xâm nhập vào căn phòng nhỏ.

Tấm chăn của Vũ An đắp mỏng không như tấm chăn mềm ấm Bằng Lăng đang đắp:

Nhìn Vũ An nằm co ro dưới sàn gạch, bất nhẫn, Bằng Lăng ngồi dậy. Ngập ngừng mãi, cô mới dám lay nhẹ tay Vũ An.

– Anh An, dậy đi!

Vũ An giật mình mở mắt ra, ngơ ngác:

– Có chuyện gì vậy?

Bằng Lăng lúng túng:

– Trời rất lạnh, anh lại ngủ dưới đất lạnh lắm, hay là ...lên giường mà ngủ.

– Không cần đâu, anh không cảm thấy lạnh gì mấy. Em cứ yên tâm ngủ đi há!

Câu từ chối tế nhị nhưng lại khiến Bằng Lăng quê quê. Cô có thiện ý tốt, ngoài ra không có suy nghĩ nào khác, vậy mà anh ... Quê quá, Bằng Lăng leo trở lại giường nằm xuống. Lần sau, mày chớ làm cái việc ngu ngốc mời người ta lên giường, không khéo anh ta lại nghĩ ... Một nỗi ám ức vô cớ dấy lên trong lòng Bằng Lăng. Bằng Lăng thiếp đi trong cái ám ức ấy.

Cộc ...cộc ...

Bằng Lăng giật mình thức giấc vì tiếng gõ cửa. Vũ An cũng vừa choàng dậy, anh quên mất hoàn cảnh hai người nên khệnh khạng đi lại cửa.

– Vũ An à!

Bà Thuần gọi. Vũ An kéo cánh cửa ra:

– Có chuyện gì vậy mẹ?

– Bằng Lăng ...

Vừa đang nói, bà Thuần im bất nhú mảy nhìn mớ chăn gối dưới nền gạch:

– Con ngủ dưới nền gạch à?

Giật mình, Vũ An lúng túng:

– Tôi qua nóng quá, nên con xuống gạch ngủ cho mát ạ.

– Ngủ cho mát?

Bà Thuần trợn mắt. Vũ An vội ôm vai mẹ đẩy ra ngoài.

– Mẹ gọi Bằng Lăng có chuyện gì vậy?

– Bà nội nói sáng nay định rủ Bằng Lăng đi đâu đó, nên mẹ qua báo Bằng Lăng.

– Con sẽ nói lại. Còn gì nữa không mẹ?

– Không?

Bà Thuần quay đi với bao thắc mắc. Tại sao Vũ An ngủ dưới đất? Chúng nó giận nhau hay là Bằng Lăng từ chối Vũ An? Bà đâu có quên chuyện chồng của mình là người muốn có cuộc hôn nhân này.

Phải hỏi cho rõ mới được. Đứa con trai bà cưng quý lại phải ngủ dưới đất.

Hừm!

– Vũ An!

Vũ An đứng lại vờ như chẳng có chuyện gì xảy ra.

– Có chuyện gì vậy mẹ?

Bà Thuần nghiêm mặt:

– Mẹ muốn biết, tại sao con và vợ con ngủ riêng?

Vũ An vờ cười:

– Vợ chồng trẻ đôi khi cũng có chuyện cãi cọ rồi ngủ riêng, mẹ quan tâm làm gì?

– Không quan tâm sao được. Con không thấy bà nội con muốn điều gì sao?

– Con và Bằng Lăng còn trẻ, thì lo gì hả mẹ. Thôi, con lên phòng đây.

Vũ An vù lẹ lên phòng, trong lúc Bằng Lăng đang đi xuống. Anh kéo cô lại thì thào:

Đừng có xuống, mẹ đang truy vấn chuyện chúng ta ngủ riêng đó.

Giật mình, Bằng Lăng lùi lại:

– Rồi anh trả lời như thế nào?

– Nói là chúng ta đang giận nhau. Trở lên phòng đi!

Bằng Lăng riu riu đi theo Vũ An. Hèn nào sáng nay bà cứ nhìn cô, cái nhìn khiến cô nhột nhột. Hay là bà đã biết cho đến giờ này, cô và Vũ An vẫn thân ai nấy giữ rồi?

– Vũ An à!

Tiếng gõ cửa và tiếng bà Thuần. Hoàng hôn, Vũ An ôm lấy Bằng Lăng, đẩy cô ngã xuống giường.

– Cửa không khóa, mẹ vào đi!

Bà Thuần đẩy cửa bước vào, mặt bà thoáng đỏ lên vì đôi vợ chồng trẻ đang nằm ôm nhau trên giường. Còn Vũ An, anh vờ buông Bằng Lăng ra, ngồi dậy.

– Chuyện gì nữa hả mẹ?

– À. Mẹ định hỏi ...mà thôi, mẹ không phiền vợ chồng con nữa.

Bước ra ngoài, bà Thuần không quên khép cửa lại. Vũ An thở phào, đưa tay lên ngực, lưỡi thè ra như trẻ con, cử chỉ đến buồn cười. Bằng Lăng phải

quay đi nén nụ cười. Cái cảm giác thật mát lúc anh ôm cô và xô cô ngã xuống giường thật lạ lùng. Da thịt của người mập sao giống như cái bị bông vậy. Cái ý nghĩ ấy khiến Bằng Lăng phì cười.

Vũ An lại hiểu lầm tiếng cười ấy, anh cười theo:

– Hú hồn phải không?

– Anh nghĩ là chúng ta sẽ giấu được ba mẹ anh trong bao lâu?

– Anh không biết.

– Vậy em có tẻ lắm không?

Vũ An nhú mày anh không hiểu câu hỏi của Bằng Lăng.

– Em làm sao tẻ được, chín mươi trên một trăm đấy.

– Thế à?

Bằng Lăng đi lại cửa sổ nhìn ra ngoài. Cô lại hỏi điên khùng gì anh nữa đây?

Không khéo anh lại hiểu lầm cô, cợt mà tìm trâu hủ? Xấu hổ chết đi được.

– Bằng Lăng này!

Vũ An đến sau lưng Bằng Lăng từ lúc nào, cô không hay nên quay lại:

– Dạ.

Vô tình, mặt cô chạm vào mặt Vũ An, sống mũi của cô lướt nhẹ lên gò má bóng và mũm mĩm của Vũ An. Cả hai lúng túng dạt ra xa, cùng có một cảm giác thật lạ.

Mặt Bằng Lăng ánh lên một màu hồng ngượng ngùng.

Vũ An cũng ngượng ngập không kém:

– Anh ...muốn nói em không tẻ, em rất xinh, duyên dáng là khác. Có điều ... có điều.

Lúng ta lúng túng không nói được nữa, đã vậy Bằng Lăng còn cắc có hỏi dồn:

– Có điều sao hả anh?

– Anh sợ em không thích anh.

Vũ An nói thật nhanh như sợ không còn cơ hội để nói, rồi bất chợt, anh chồm tới hôn vào má Bằng Lăng một cái. Bằng Lăng giật nảy người, song lần này, cô không tránh ra, mà ngược mắt nhìn Vũ An. Cả hai nhìn nhau, cái nhìn sâu lắng.

Vũ An thì thầm:

– Đúng là anh sợ em không thích anh. Có gã đàn ông nào cứng lòng trước vẻ đẹp duyên dáng như em.

– Tại sao em không thích anh? Anh hơi mập, bụng hơi bự, nhưng cũng đẹp trai và biết lo cho em, quan tâm tới em, em còn mong gì hơn nữa. Vả lại, chúng ta cũng đã làm đám cưới:

Vũ An kéo nhẹ Bằng Lăng vào mình, anh sung sướng áp mặt vào mái tóc mềm của cô:

– Em biết không? Anh rất mặc cảm vì cái bề ngoài phốp pháp của mình, đó là nguyên nhân mà anh không dám tiến gần em. Có đêm, em vô tình rúc vào lòng anh, ôm anh trong giấc ngủ, anh muốn ôm lại em và thậm chí còn muốn hôn em nữa kìa.

– Thật hả anh?

– Dĩ nhiên là thật!

– Vậy bây giờ, anh ... hôn em đi.

Bằng Lăng ôm qua cổ Vũ An, mắt cô khép hờ lại chờ đợi. Vũ An rung động cúi xuống, ngập ngừng rồi đặt đôi môi mềm ấm xuống vành mi cong rung động, đôi môi ngập ngừng lại tìm đến đôi môi cong hé mở. Nụ hôn ngọt ngào cũng không kém phần say đắm.

Nụ Hôn Dưới Góc Bằng Lãng

Chương 4

– Anh Vũ An! Đẹp quá!

Bằng Lãng kêu to lên, cô nghiêng người ngắm cây bằng lãng đang trổ những hoa tím trắng tuyệt đẹp:

Vũ An trêu:

– Hoa này chẳng đẹp tí nào cả, cũng chẳng có mùi hương, còn tên của nó thì anh ... mù tịt.

Bằng Lãng háy Vũ An một cái:

– Anh không biết hoa này là hoa gì?

– Không.

– Hoa bằng lãng đó.

– Hoa dâu có đẹp bằng vợ của anh. Vợ của anh xinh đẹp nhất trong mắt anh.

– Biết nịnh đầm đó hả.

Bằng Lãng phì cười, cắn nhẹ vào vai Vũ An:

– Em cứ tưởng anh chẳng biết nịnh đầm gì cả.

– Người đàn ông khi có vợ bỗng lịch sự hẳn ra, phải không?

– Lại nữa! Nhưng mà anh an nê, dù anh ga lăng hay vụng về, cục mịch, em vẫn yêu anh. Có những mối tình mà người ta gọi là tình đầu và tình cuối, phải không anh?

Vũ An cảm động:

– Em không cho anh mập giống như gã vịt xiêm xấu xí à? Mà nè, lúc mới cưới nhau, chúng mình đâu phải lấy nhau vì tình yêu.

– Vậy bây giờ, anh có hạnh phúc không?

– Có rất hạnh phúc. Em nhắm mắt lại đi, Bằng Lăng.

– Chi vậy anh?

– Thì nhắm mắt lại đi!

Bằng Lăng mỉm cười khép mắt lại, cô nghe hơi thở anh nóng trên mặt cô và rồi môi anh đáp nhẹ lên môi cô.

“Tôi đã gặp em, một nàng thiếu nữ đẹp như hoa Vai kề vai, em nói là hoa tàn, nhưng tình ta mãi không tàn”.

Bằng Lăng mở mắt lớn kêu lên:

– Anh hát hay quá, anh An!

– Anh muốn ...dù chỉ là một phần cái tài ba của Duy Thái.

– Không cần đâu anh.

Bằng Lăng vòng tay qua cổ anh, cô bạo dạn đi tìm môi anh, nụ hôn dưới góc bằng lăng nồng nàn say đắm.

– Anh Vũ An!

Nhã Thuỳ kéo ghế ngồi xuống trước mặt Vũ An, không đợi anh có đồng ý hay không.

Vũ An cau mày:

– Anh nghĩ là chúng ta không nên gặp nhau nữa.

Nhã Thuỳ cười buồn:

– Anh lại muốn nói với em là anh đã có vợ chứ gì? Chẳng lẽ sau khi lấy vợ

hay lấy chồng thì cắt đứt tất cả quan hệ bạn bè hay sao.

– Anh không có ý nói như thế. – Vũ An dịu giọng - Nhưng chúng ta không nên gặp nhau có lẽ hay hơn.

– Cuối cùng thì em biết dù lấy vợ đi nữa, anh cũng không tha thứ cho em.

Xem em như bạn bè mà anh không muốn gặp em.

Vũ An chắc lưỡi:

– Anh phải nói như thế nào thì em mới hiểu đây Thuỳ? Có những tình cảm khi đã tan vỡ, không nên níu kéo.

– Em đâu có níu kéo, em chỉ muốn thỉnh thoảng gặp lại anh để sám hối cho lỗi lầm của mình vì đã phụ bạc anh mà thôi.

– Em hãy quên lỗi lầm cũ đi, em sẽ thấy thoải mái trong lòng.

– Làm sao em thoải mái trong lòng khi mà anh không hạnh phúc.

Vũ An cau mày:

– Sao em biết anh không hạnh phúc?

– Hôm nọ, em gặp mẹ anh, bà nói không hiểu tại sao anh và vợ, kẻ ngủ trên giường, người ngủ dưới đất nữa. Nếu hạnh phúc, thì đâu có tình trạng như thế hả anh?

Hôm đó, anh và Bằng Lăng cãi nhau, mà cãi nhau thì nằm bên sao cho được.

Nhã Thuỳ vẫn nhìn Vũ An như nghi hoặc, Vũ An phớt lời lãng ra:

– Em uống gì, anh gọi cho?

– Em gọi nước uống rồi.

Cô phục vụ mang ra ly nước cam, Nhã Thuỳ khuấy nhẹ cho tan đá.

– Vậy là anh rất hạnh phúc?

– Phải?

– Vậy chúc mừng anh?

– Cảm ơn.

– Có điều em thấy, thỉnh thoảng, bạn trai củ của Bằng Lăng vẫn tìm cô ấy.

Cô ấy đang theo học khoá học về quản lý mạng mà, phải không?

– Không, anh tin cô ấy. Có lần anh và Duy Thái gặp nhau, họ đã chia tay với nhau.

– Chia tay? – Nhã Thuỳ cười nhạt - Anh tin họ chia tay? Anh đã hiểu gì về vợ của mình?

Vũ An khó chịu:

– Chỉ cần anh biết anh đang hạnh phúc là đủ. Mỗi người đều có quá khứ, anh không quan trọng quá khứ của cô ấy.

– Anh đúng là người quân tử. Vậy sao anh không cho em điều rộng rãi đó?

Anh hãy xem cái này đi!

– Gì?

– Thì cứ xem đi đã. Kể ra vợ anh cũng là người đặc biệt, là người một thời của Duy Thái, có bao nhiêu cô gái ước ao mà không được.

Nhã Thuỳ lôi ra xấp ảnh, những tấm ảnh chụp Bằng Lăng và Thái bên nhau, tươi cười âu yếm. Vũ An không muốn nhìn cũng phải ghé mắt vào.

Nhã Thuỳ cười nhạt:

– Anh có biết tại sao Bằng Lăng bị đưa sang Anh đi học không? ông Cát Bằng biết khó tách họ ra, nên đã đưa con gái mình đi du học. Chính thời gian xa nhau, Duy Thái mới thay lòng đổi dạ, một phần vì gia đình Bằng Lăng gặp biến cố. Bây giờ thì ... đôi khi tình cũ không rủ cũng đến đó.

Vũ An nghe nóng cả mặt, anh không ghen với quá khứ của Bằng Lăng, mỗi người đều có một quá khứ, nhưng sao nhìn những bức ảnh cô tươi cười nép vào vai Thái, anh thấy khó chịu.

Như đoán được tâm lý đôi phương, Nhã Thuỳ khích vào:

– Anh không tin họ còn gặp nhau, cứ đi mà tìm hiểu.

Vũ An lăm li trút nốt phần nước uống trong ly vào mồm, rồi đứng lên:

– Em về sau. Anh đi trước.

Vũ An đi nhanh ra xe, Nhã Thuỳ nhìn theo cười mỉm. Thử xem anh ta có còn thản nhiên và nói một cách tự tin :

"Không, anh tin cô ấy!".

Bằng Lăng còn đứng lóng ngóng đợi Vũ An, một chiếc xe đỗ xịch lại trước mặt làm cô giật mình. Lại là Duy Thái!

Anh lái chiếc Camry màu cam chói, mũi trần. Tắt công tắc xe, anh ôm bó hoa nhảy gọn xuống xe.

– Bằng Lăng! Hôm nay ngày tám tháng ba, anh chúc em vạn điều tốt lành!

Vừa nói, Thái vừa ấn bó hoa tuyệt đẹp vào tay Bằng Lăng, cô vội rút lại.

– Cảm ơn anh chúc lành cho em, nhưng em nói với anh rồi, anh đừng đi tìm em.

– Em sợ gì chứ? Gã mập đó không xứng với em chút nào.

– Xin anh hãy lịch sự một chút?

Bằng Lăng lùi ra sau, vừa lúc Vũ An chạy xe đến. Hai mắt vũ An tối sầm lại, vậy là Nhã Thuỳ nói đâu sai, họ thường gặp nhau trước cổng trường Bằng Lăng học.

Trông thấy Vũ An đến, Bằng Lăng vội vàng chạy đến, cô mở cửa xe ngồi

vào. Chưa kịp đóng cửa xe lại, Vũ An đã gài số cho xe phóng tới trước. Hoảng hồn, Bằng Lăng quay sang nhìn Vũ An. Vũ An lăm lè lái xe đi.

Bằng Lăng không nghĩ chuyện Thái đón cô trước cổng trường làm Vũ An ghen, nên cô ngồi xích lại, đặt tay mình lên tay anh dịu dàng:

– Có chuyện gì vậy anh?

Vũ An gay gắt:

– Anh ta từng đi đón em như thế này à?

– Cho nên em mới xin anh nhín chút thời gian đi đón em.

Vũ An dịu lại, tuy trong lòng vẫn còn ghen ghen:

– Làm sao anh có thời gian rảnh để ngày nào cũng đi đón em. Em không chịu nói thẳng nên anh ta vẫn cứ đi tìm em, chứ người như anh ta đâu có thiếu cô gái đẹp theo đuổi.

– Em đã nói thẳng là em có chồng, như hôm trên Đà Lạt anh thấy đó, mà anh vẫn đi tìm em, em biết sao bây giờ?

– Không có lý nào như vậy.

– Vậy anh cho là tại em nên anh Thái mới đi tìm em?

Vũ An châm biếm:

– Dù sao thì không dễ dàng chia tay, đúng không. Khi em và anh ta có một thời mặn nồng, chụp nhiều kiểu ảnh tình không chịu nổi!

Bằng Lăng ngờ ngàng:

– Anh mở tủ của em à?

– A! Vậy ra cô đi lấy chồng còn mang theo ảnh chụp của cô và anh ta. Hèn nào, cô chẳng tỏ vẻ xa cách với tôi trong đêm tân hôn. - Vũ An nói như quát.

Bằng Lăng nhìn sững Vũ An, cô không hiểu nổi tại sao hôm nay anh kiếm

chuyện với cô như vậy, bỗng dưng sao trở chứng kỳ cục vậy, mọi hôm anh đều vui vẻ và còn chọc cho cô chửi nữa.

Cô ngồi xích lại gần hơn, đưa má vào vai anh:

– Em có lỗi gì với anh, phải không? Những gì giữa em và anh Thái, em đâu có giấu anh?

Thái độ dịu dàng của cô, khiến Vũ An thấy mình như lỗ bịch. Anh gượng gạo chống chế:

– Vậy tại sao Duy Thái còn đến đây tìm em?

– Em cũng không biết nữa. Nhưng em nghĩ hôm nay anh xuất hiện và em từ chối nhận hoa thì anh sẽ không đi tìm em nữa.

– Anh An này, anh ...ghen phải không?

Vũ An đỏ mặt:

– Hồi nào?

– Còn không phải? Quát nạt người ta vô cớ mà còn bảo không ghen.

– Ừ ...thì ghen đó. Có yêu người ta mới có ghen chứ bộ. Anh đâu có đẹp trai như Duy Thái. Mập phì, bụng bự

– Nhưng mà anh có trái tim đáng yêu dành cho em, như thế là hạnh phúc cho em lắm rồi.

Vũ An sung sướng quay qua cho mũi mình chạm vào má Bằng Lăng. Bằng Lăng đùa:

– Lái xe cẩn thận đi, bác tài!

Vũ An bật cười thành tiếng. Con ghen giận đi qua, nhường cho tình yêu và hạnh phúc dạt dào.

Duy Thái nhìn theo chiếc xe đưa Bằng Lăng đi đến khuất cuối đường mới nhìn lại bó hoa hồng tươi thắm trên tay mình. Bó hồng trở nên xấu xí vô

duyên gì đâu. Tức giận, anh ném mạnh nó xuống đường. Tự ái của gã đàn ông dâng lên. Anh có thua gì Vũ An, cái gã phì lu ấy, vậy mà khi anh muốn quay lại, Bằng Lăng không cho anh cơ hội.

Leo lên xe Duy Thái lái xe đi trong cơn tức giận. Anh phóng xe ào ào đi nhấn kèn xe inh ỏi ... pìn ... pìn. Duy Thái cho xe vượt qua cả đèn đỏ và cuối cùng trèo lên cả con lươn làm dãy phân cách, tuôn vào bên vệ đường.

Ầm ... Chiếc xe đẹp dễ bóng loáng chỉ dừng lại khi đâm vào gốc cây bên đường, đầu xe bẹp dúm, còn Duy Thái gục trên vô lăng xe.

Tin trong ngày ...

"Chiều hôm qua, ca sĩ Duy Thái kiêm diễn viên điện ảnh, đã lái xe gây tai nạn giao thông mang thương tích nặng phải nhập viện, hiện đang còn hôn mê ...".

Vừa toan và miếng cơm vào miệng, Bằng Lăng suýt buông đôi đũa, vì bản tin vừa loan trên đài truyền hình. Duy Thái bị tai nạn giao thông ngày hôm qua, hiện còn hôn mê. Một thái độ không qua khỏi đôi mắt Vũ An. Anh ngược nhìn cô. Bằng Lăng lúng túng cúi đầu cô ăn nốt miếng cơm còn lại, song cô không tài nào nuốt nổi, cổ họng như nghẹn lại.

Vũ An bực dọc:

– Em không ưa được thì đừng có cố, uống nước đi!

Bà Thuần châm biếm; – Bằng Lăng ôm hay sao vậy con?

Vũ An vội khoả lấp:

– Cô ấy không có ôm đâu, mẹ yên tâm!

Bằng Lăng cố bình tĩnh lại, cô đã nói những gì giữa cô và Duy Thái không còn liên quan nữa, tại sao nghe tin anh bị tai nạn, cô lại xúc động mạnh. Không liên quan đến mày đâu Bằng Lăng.

Ăn hết chén cơm, Bằng Lăng đứng lên, cô xin phép bà Thuần lên phòng.

Vừa vào phòng, chuông đi thoại reo. Bằng Lăng nhắc điện thoại lên.

– Alô.

– Bằng Lăng phải không?

Chỉ như thế rồi bà Thanh khóc oà lên trong điện thoại, khiến Bằng Lăng càng hốt hoảng hơn:

– Bác! Có chuyện gì vậy? Anh Duy Thái bị sao rồi hả bác?

– Nó vẫn còn hôn mê. Nếu nó có mệnh hệ nào, bác không sống nổi. Bằng Lăng ơi? Cháu đến với bác được không?

– Dạ được. Bác đang ở đâu vậy?

– Bệnh viện An Bình.

– Vâng, cháu sẽ đến!

Vừa gác điện thoại, Bằng Lăng quay lại người cô đụng vào Vũ An. Bằng Lăng lúng túng:

Mẹ nuôi anh Thái gọi điện thoại cho em. Anh An! Anh ... cho phép em đến với bác Thanh nghe anh.

Vũ An cắn nhẹ môi, anh không muốn Bằng Lăng xem anh là loại đàn ông bụng dạ hẹp hòi, dù lòng không muốn chút nào, Vũ An cũng phải gật đầu.

Có cần anh đưa em đến đó không?

– Dạ, không cần, em đi tắc xi cũng được. Anh lựa lời nói với mẹ giúp em.

Thay quần áo, Bằng Lăng vội vã đi ra đường. Đứng trên lầu, Vũ An nhìn xuống, lòng anh thâm cay đắng. Vũ An ạ! Mà là thằng ngu, sao lại cho phép Bằng Lăng đi để rồi khó chịu, bức bối.

Suốt buổi chiều và buổi tối, Vũ An chẳng thể xem truyền hình ngồi chờ Bằng Lăng về nhà như mọi chiều cô đi học, còn anh ở nhà nằm xem tivi đợi vợ.

Hôm nay Bằng Lăng không đi học, mà cô đến đó, cô sẽ khóc, sẽ chăm lo cho gã ca sĩ đẹp trai đó. Vũ An nghe tim mình thất lại.

Đám đông lóng ngóng trước bệnh viện dạt ra khi thấy Bằng Lăng xuất hiện, đồng thời những ống kính của báo chí lại giơ lên ghi hình. Bằng Lăng vội đưa tay che mặt, đầu cúi gằm xuống.

Cô đến thăm Duy Thái hoàn toàn vì một tình bạn, nhưng có thể số ít hiểu cho cô mà thôi, nếu để báo chí đăng ảnh cô lên mặt báo thì không hay lắm.

Người quản lý của Duy Thái cũng vội dùng lưng che cho Bằng Lăng, đưa cô vào bên trong.

– Bằng Lăng!

Vừa trông thấy Bằng Lăng, bà Thanh khóc oà lên và ôm choàng lấy cô. Bằng Lăng cảm động.

– Bình tĩnh đi bác!

– Bình tĩnh sao được hả cháu, khi mà nó không một lần tỉnh lại. Nó bị tai nạn, ở khoảng đường gần trường Tin học, may là lúc đó không có nhiều xe lắm.

Bằng Lăng lạnh người. Vậy là lúc cô lên xe đi với Vũ An, Duy Thái lái xe đi không bao xa thì xảy ra tai nạn. Chiều hôm qua, Thái đâu có uống rượu, vậy thì nguyên do gì? Vì cô?

Bà Thanh khóc nức nở. Dãy hành lang bệnh viện toàn những người bảo vệ, họ cố ngăn làn sóng người bên ngoài muốn tràn vào để nhìn Duy Thái nằm trong phòng cấp cứu đầu và ngực đều quấn băng trắng toát.

Bằng Lăng đứng bên ngoài nhìn vào bên trong chua xót. Tại sao anh phải như vậy chứ Thái? Chính anh bỏ em mà. Lúc mà em cần anh nhất, thì anh lại rời xa em. Thế rồi khi em tìm được một điểm tựa, anh quay lại. Tình cảm cũng như thời gian vậy, khi đã qua đi, khó quay trở lại, sao anh không hiểu thấu đáo vậy?

Màn hình bỗng chớp nhanh, nhóm y tá bác sĩ vội chạy nhanh vào. Nhịp thở của Duy Thái có vẻ yếu đi. Cánh màn bên trong sụp xuống, không cho

người bên ngoài nhìn vào, nhưng Bằng lăng vẫn cảm nhận được điều gì bên trong, người ta đang khẩn trương cấp cứu cho Duy Thái. Bà Thanh thì gần như là đi vì sợ. Bằng Lăng phải ôm lấy bà.

– Bác ơi! Sẽ không có gì nguy hiểm đâu bác.

An ủi bà chứ bụng dạ Bằng Lăng cũng rối rắm lo sợ. Hãy tỉnh lại đi anh Thái?

– Anh đừng có mệnh hệ nào. Nếu không, cả đời em ân hận và chắc chắn người đời sẽ nhìn em bằng ánh mắt căm ghét vì em là kẻ phụ tình.

Mười một giờ, rồi mười một giờ ba mươi ... giữa lúc Vũ An gần như phát điên lên, Bằng Lăng mới về đến, về mệt mỏi bơ phờ. Cô cười gượng như xin lỗi, nụ cười không trọn vẹn trên gương mặt hốc hác xanh xao.

– Anh chưa ngủ sao? Xin lỗi là em về hơi muộn, bắt anh phải đợi.

Vũ An quay đi, cổ dẫn cơn sóng trong lòng mình xuống:

– Duy Thái sao rồi?

– Dạ, vẫn chưa tỉnh. Tuy nhiên bác sĩ nói hông còn nguy hiểm đến tính mạng.

– Em ăn gì chưa?

– Lúc này, em có uống ly sữa.

– Hay anh xuống bếp nấu cho em tô. Em không đói. Cảm ơn anh.

Cầm bộ đồ ngủ Bằng Lăng đi ngay vào phòng thay quần áo. Lúc này, cô mới có cảm giác mệt và gần như đuối sức vậy. Sự lo lắng cho cái sống còn của Duy Thái khiến cô có cảm giác như thần kinh mình căng ra hết mức. Dòng nước mát rơi xuống người, tạo cho Bằng Lăng một chút thoải mái, cô nhắm mắt lại buông thả thân mình.

Quay trở ra, Bằng lăng đi nhẹ nhẹ.

Vũ An đã ngủ, cô leo lên nằm cạnh anh và khe khẽ gối đầu lên vai anh.

Vòng tay mềm ấm khép qua người Bằng Lăng, không có lời nói mà là sự tĩnh lặng trong không gian yên tĩnh.

Bằng Lăng ngẩng lên cao một chút cho mũi mình chạm vào má chồng. Cô hôn anh, nụ hôn như để cảm ơn anh. Vũ An sung sướng, cơn ghen giận tức tối như tan đi, nhường cho cảm xúc của tình yêu. Vũ An vuốt nhẹ lưng Bằng Lăng.

– Ngủ đi em, anh biết em rất mệt.

– Anh ạ! Em yêu anh.

Vũ An sung sướng ghì chặt thân hình mềm ấm của vợ vào mình sát hơn nữa.

“Bằng Lăng ơi! Duy Thái vừa tỉnh lại, nó bảo muốn gặp con, con đến ngay nghen .

Cú điện thoại làm Bằng Lăng phải suy nghĩ. Chiều nay Vũ An hẹn với cô đi ăn cơm ngoài, có nên đến bệnh viện thăm Thái không? Thái đã tỉnh, có lẽ anh cũng hiểu giữa anh và cô bây giờ không thể nào như ngày xưa.

Nghĩ như vậy, nên Bằng Lăng trang điểm đợi Vũ An về. Cô đã là vợ của anh, mối tình với Thái ngày nào đó là một kỷ ức đẹp, như thế thôi.

Nhưng ...

Thái mở bừng mắt ra, anh ngơ ngác nhìn quanh. Bà Thanh mừng rỡ:

– Con tỉnh rồi hả Thái? Hai ngày nay, con làm cho mẹ lo chết đi được.

– Đây là đâu vậy mẹ.

– Bệnh viện. Con nghe trong người như thế nào rồi Thái?

– Đau và mệt lắm.

Thái nhắm mắt lại, anh cố nhớ ...

– Mẹ! Bằng Lăng đâu hả mẹ?

Thái vùng dậy, song đau quá, anh nằm lả người ra. Bà Thanh hoảng sợ mếu máo:

– Con đừng cử động. Con đã hôn mê hai ngày nay, Bằng Lăng sợ lắm, nó cứ cầu nguyện cho con.

– Cầu nguyện cho con? Vậy sao con tỉnh lại, Bằng Lăng không ở bên con?

– Có lẽ sẽ đến, để mẹ gọi bác sĩ báo tin con đã tỉnh.

Thái chỉ nằm yên được một giờ, anh bắt đầu cáu gắt:

– Mẹ nói là Bằng Lăng sẽ đến mà. Mẹ đưa điện thoại cho con.

Bà Thanh van lơn:

– Con hãy nghĩ đến sức khỏe của con hơn là mong Bằng Lăng. Bây giờ, nó đâu còn là bạn gái của con, nó đã lấy chồng và là dâu của người ta.

Thái ứa nước mắt:

– Con đúng là sai mẹ ạ. Chính con đã bỏ Bằng Lăng, nhưng khi hay tin cô ấy đi lấy chồng, con lại chịu không nổi. Mẹ bảo bây giờ con phải làm sao đây?

Cuộc đời con nếu không có Bằng Lăng, con không muốn sống nữa mẹ ạ.

– Con thật quá đáng, tại sao con đòi hỏi cái không thuộc về mình vậy? Mẹ cũng không hiểu nổi con. Chính con rời bỏ Bằng Lăng, chứ đâu phải Bằng Lăng rời bỏ con. Trước áp lực của cha Bằng Lăng, lẽ ra con phải tranh đấu cho tình yêu của mình chứ. Bây giờ mất rồi, con mới tiếc hay sao?

Duy Thái nhắm mắt lại, anh muốn nói với mẹ nuôi của mình, mãi mãi mẹ không hiểu nội tâm của con. Đó là lòng thù hận, là nguyền ngã, con đâu có muốn làm cho cô ấy đau khổ, vậy mà lòng thù hận bắt con như thế đấy, để quay lưng tan nát cả cõi lòng khi nhìn cô ấy khóc. Tình yêu cô xé trái tim con tan nát, mẹ không hiểu đâu.

– Duy Thái!

Bà Thanh gọi Duy Thái như van lơn, anh vẫn nằm im lặng, chìm trong nỗi đau tình yêu tan vỡ và cả thể xác nữa.

"Ngày mai tôi chết Người yêu ơi, xin đắp giùm tôi năm mộ Lên mộ phần một vòng hoa tím".

Báo chí âm ỉ đưa chuyện Duy Thái bỏ ăn, từ chối truyền dịch, uống thuốc, anh cứ gọi tên Bằng Lăng trong cơn mê ... làm tan nát trái tim Bằng Lăng. Anh biết hối hận rồi ư? Anh có biết muộn rồi không? Một cuộc tình tan vỡ, và em đi lấy chồng để quên anh, dù hạnh phúc không mấy trọn vẹn đi nữa, em cũng tạm bằng lòng với những gì mình đang có.

Có cần đi gặp Duy Thái và mắng cho một trận, nếu biết có ngày hôm nay thì trước đây đừng làm khổ cô. Có bao nhiêu người vây quanh anh, nhưng còn cô, cô chỉ có một, và Vũ An cũng chỉ có mình cô.

Thương rồi giận, giận rồi thương, tâm trạng Bằng Lăng phức tạp. Không, cô đã có chồng, Duy Thái phải hiểu rõ như thế, anh cần chấm dứt những hành động trẻ con ngu ngốc.

Mua một bó hoa lay-ơn màu hồng phấn, Bằng Lăng đón xe đến bệnh viện thăm Duy Thái. Cô tức giận nhìn anh.

– Năm nay, anh bao nhiêu tuổi rồi hả?

Duy Thái nằm trên giường, mặt trắng bệch như thấy ma vậy mà hỏi như đùa:

– Hai mươi bảy. Em hỏi tuổi anh để đi đặt làm bia mộ cho anh đúng không?

– Này! Em đến gặp anh nghiêm chỉnh chứ không phải đùa đâu!

– Thì anh cũng đâu có đùa. Anh để cho những vết thương của anh loét ra, rồi anh cũng sẽ chết, có điều là chuyện sớm hay muộn, vậy thôi.

– Vậy thì anh cứ chết đi, chết một cách lẳng xệt như vậy, các fan của anh sẽ khen anh.

– Anh chẳng cần ai khen, điều quan trọng là anh muốn lấy cái chết để trừng phạt anh tội đánh mất em.

Bằng Lăng thở dài, cô biết Duy Thái xưa nay tính tình bướng bỉnh, đối với anh, chỉ có ngọt chứ không nên đắng, nên ngồi xuống cạnh anh:

– Anh đừng làm em khó xử và đau lòng. Anh biết bây giờ em đã có chồng rồi mà.

Thái ứa nước mắt:

– Anh biết! Chính vì vậy anh mới đau khổ và không muốn sống nữa nè.

– Tại sao phải như vậy? Anh có biết lúc anh nói lời chia tay, em đau khổ như thế nào không?

– Đó là lỗi của anh. Anh phải làm sao chuộc lại lỗi lầm đây?

– Những cái gì qua đi, anh hãy cho đi qua, có được không?

– Anh không làm được.

Thái cầm bàn tay Bằng Lăng đưa lên môi mình, nước mắt ngân ngấn van lơn:

– Trở về với anh đi, Bằng Lăng.

– Không được đâu anh.

Bằng Lăng rút tay lại, song Thái giữ chặt tay cô, nước mắt của anh ướt cả bàn tay Bằng Lăng, mắt anh nhắm lại và để mặc cho dòng nước mắt chảy tràn trên má anh.

Bằng Lăng khỏ sở:

– Em van anh, anh đừng có như vậy mà anh Thái.

– Em hãy ngồi im cho anh một chút hương kỷ niệm của ngày xưa đi Bằng Lăng.

Không nỡ cẩu gắt với Duy Thái, Bằng Lăng đành ngồi lặng im, lòng cô rối bời.

Nếu biết có ngày này, ngày đó, anh đừng phụ bạc quay lưng lại với cô.

Ngoài cửa sổ, sau gốc cây trứng cá, một chiếc máy ảnh lặng lẽ đưa lên cao.

!!!!!!!!!!!!@ Con
hãy xem đi!

Bà Thuần giận dữ ném mạnh những tờ báo lên bàn làm việc của Vũ An.

Những trang báo in ảnh của Duy Thái và Bằng Lăng bên nhau, với dòng tin giật gân:

“Cây đa cũ liệu có về bến đò xưa”.

Vũ An lặng lẽ xếp lại, bỏ vào sọt rác. Bà Thuần tức giận vỗ bàn:

– Con có thái độ thụ động như vậy là sao?

Giọng bà Thuần chì chiết:

– Bị vợ cầm lên đầu cái sừng tổ bố như vậy mà ngồi yên làm việc. Mẹ không hiểu con là loại người nào, hay là con và nó kết hôn giả? Mẹ chưa có quên cái lần mẹ bắt gặp con ngủ dưới đất. Không nói nhiều nữa, ly hôn đi?

Rồi bà ầm ầm đi sang phòng chồng:

– Hãy bảo bên nhà anh Cát Bằng trả cho kỳ hết số nợ ông đã cho họ mượn đi.

Không có thông gia, sui gia gì cả. Họ bôi tro trát trấu lên mặt chúng ta bao nhiêu đó đủ rồi. Ông không đòi, tội sẽ đích thân đòi.

Trông thấy Bằng Lăng, bà quay sang hần học:

– Cô bôi tro trát trầu lên mặt chúng tôi như thế đủ rồi, hãy ly hôn và bảo cha của cô trả hết tiền đã mượn cho tôi!

Vũ An nhận nhó:

– Mẹ đừng có làm ầm ĩ lên như vậy, con xin mẹ đấy.

– Không có xin xỏ gì cả. Con cũng nên tỉnh táo lại, đừng có u mê, bị vợ cấm sùng lên đầu mà vẫn cứ bênh chằm chập. Thế nào, cô Bằng Lăng?

Bằng Lăng sợ hãi cúi đầu:

– Thưa mẹ, con đúng là có vì tình bạn cũ mà đi thăm anh Duy Thái, song con thể là con không làm chuyện gì có lỗi với anh An cả.

Bà Thuần chầm biếm:

– Lời nói của cô chỉ có thể quyến rũ được con trai tôi, cái thằng to đùng thể xác mà đầu óc thì tối tăm. Còn tôi, hơn nửa đời người, dễ ra cô được, tôi không có ngu hơn cô. Hãy ly hôn đi! Nếu không, tôi cũng tổng cổ cô ra khỏi nhà!

Bằng Lăng ngược nhìn Vũ An, anh lắc đầu nhìn lại cô:

– Mẹ à! Chuyện của chúng con, mẹ hãy để chúng con giải quyết:

– Được! Mẹ cho con mười ngày để thu xếp mọi việc. Nhưng bắt đầu từ hôm nay, mẹ không muốn thấy cô ta trong nhà mình. Làm ơn dọn quần áo ra khỏi nhà tôi!

Ông Thuần can vợ:

– Bà không nên ầm ĩ, nên nghĩ đến sức khoẻ của mẹ một chút. Mẹ sẽ nghĩ sao nếu bỗng dưng Bằng Lăng dọn quần áo đi?

Bà Thuần bướng bỉnh giữ ý mình:

– Tôi sẽ nói cho mẹ hiểu, cháu dâu của bà là đứa không có phẩm hạnh, không nên tiếc.

Vũ An bất lực nhìn mẹ, anh không biết cư xử sao nữa, bênh vực Bằng Lăng chỉ khiến mẹ thêm giận dữ. Giữa Bằng Lăng và Duy Thái, mọi chuyện cứ ầm ĩ lên, không có một ngày yên ổn, bản thân anh cố nén kềm, thế mà có đôi lúc cũng phải nghi ngờ tình cảm Bằng Lăng dành cho anh.

Anh lôi Bằng Lăng về phòng mình:

– Tốt nhất từ nay, anh không muốn em gặp Duy Thái. Anh ta lấy cái chết dọa em, nhưng chưa chắc đã dám chết. Còn gặp Duy Thái, dù anh có muốn bênh vực cho em cũng không thể.

Bằng Lăng nghiêm mặt:

– Vậy anh có tin em không?

– Anh tin em không quan trọng bằng mẹ anh tin em.

– Anh phải tin em, vì em là vợ anh, giữa vợ chồng với nhau cần có lòng tin.

– Vậy có bao giờ em nghĩ là anh rất muốn tin, nhưng có những chứng cứ phản bác lại lòng tin của anh dành cho em?

Bằng Lăng sững sờ:

– Anh nói như vậy là sao?

– Mỗi lúc có điện thoại báo tin Thái quấy phá, không chịu ăn uống, không chịu điều trị là em quỳnh lên, vội chạy đến bệnh viện, đó là gì vậy? Em phải tự hỏi mình, đó là vì em chưa quên được ngày tháng em và Duy Thái yêu nhau.

Bằng Lăng đứng đờ ra. Thực sự cô cũng chưa kịp phân tích kỹ lòng mình.

Trong quá khứ lúc yêu nhau, mỗi lần Thái khó chịu trong người, nhức đầu hay sổ mũi, anh phone một cái là cô sẵn sàng đi tìm anh. Có lẽ đó là thói quen hình thành cho mãi đến bây giờ.

– Còn tình yêu ư?

– Không đâu? Nói như thế nào cho anh hiểu cô đây?

Thái độ im lặng của cô lại cho Vũ An một ý nghĩ. Anh đã nói đúng, không dễ dàng tình yêu, nhạt phai trong tim cô khi mà Duy Thái quá hoàn mỹ. Giờ đây anh ta đang nuôi tiếc để mất người con gái mình yêu nên cố níu kéo lại.

Vũ An nghe tim mình thắt lại chua xót. Cô đã là vợ anh, song trái tim của cô không hề trọn vẹn cho anh. Anh chua chát:

– Anh yêu em là thật, nhưng nếu em muốn ly hôn trở về với Duy Thái, anh không ngăn cản đâu.

Bằng Lăng đau đớn:

– Thì ra anh không tin em yêu anh?

Nước mắt Bằng Lăng dâng lên. Cả đến anh mà cũng không tin cô, thì cô còn biết tựa nương vào đâu.

Vũ An quay đi:

– Anh rất muốn tin, anh chẳng đã nói sao. Nhưng nếu em ở anh bên chỉ bằng cái xác, thì đó là điều đau đớn vô cùng. Anh và em quen nhau đâu có bao lâu, chúng ta lấy nhau lúc cả hai tâm hồn trống trải, vừa chia tay với người yêu, em cần một đôi vai nương tựa, còn anh cần một bàn tay dịu dàng, nhưng chắc chắn.

Trong chúng ta đâu dễ dàng quên quá khứ.

– Em hiểu rồi.

Bằng Lăng cắn mạnh môi mình đến muốn bật cả máu. Anh có biết lời nói của anh tổn thương cô biết là dường nào, vậy mà anh vẫn cứ nói. Lòng Bằng Lăng ngập tràn buồn khổ đau đớn. Lúc này mà cô nói ngày tháng chung sống cùng với nhau, cô đã yêu anh, giống như một lời nói dối, anh sẽ mãi mãi không tin. Tốt nhất cô nên im lặng.

Đêm nay, đôi vợ chồng trẻ nằm cùng trên một chiếc giường, khoảng cách thật gần không có cái gối ôm chặn ở giữa, nhưng cái khoảng cách ngăn ngủi đó lại xa diệu vợi như con sông mà hai bờ xa nhau đến ngút mắt.

Chào anh!

– Nhã Thuý đẩy cửa phòng làm việc của Vũ An, cô thân nhiên bước vào, mặc Vũ An cau mày:

– Em đến đây làm gì?

– Đừng có nhăn nhó với em như thế!

– Em biết lúc này, anh có nhiều chuyện không vui. Với tư cách là bạn của anh, em muốn chia sẻ với anh, như thế thôi.

Cám ơn em, nhưng anh nghĩ sẽ chẳng ích lợi gì cho em cả.

– Cần gì ích lợi cho em, miễn anh cảm thấy vui khi có người chia sẻ, bầu bạn là em vui rồi. Hay em pha cho anh ly cà phê uống cho thư giãn đầu óc nha?

Tự nhiên như thuở nào, Nhã Thuỳ pha ly cà phê. Xong, cô ngồi xuống cạnh Vũ An:

– Anh cũng không nên buồn bác gái. Bác gái lo cho anh với tấm lòng người mẹ nên mới như vậy. Anh xem, sự sản bác trai to lớn danh tiếng cũng đâu có kém, vậy mà quan hệ của Bằng Lăng, báo chí bươi móc làm ầm lên, dĩ nhiên bác trai phải sợ ảnh hưởng đến uy tín chứ.

– Nhưng buộc anh và Bằng Lăng ly hôn, anh thấy hơi quá đáng. Anh tin cô ấy không có lỗi với anh.

Nhã Thuỳ mỉm cười:

– Có thể cô không có lỗi với anh thật, nhưng trước tình yêu mãnh liệt của một người như Duy Thái, làm sao không xaouyến cho được. Huống chi Bằng Lăng từng yêu say đắm Duy Thái ... đến độ ông Cát Bằng phải đưa du học ở Anh. Và quả đúng, họ xa mặt nhưng đâu có xa lòng.

Vũ An khó chịu:

– Nhưng chính Duy Thái đã bỏ Bằng Lăng, sau đó Bằng Lăng mới đến với anh.

– Đó là lỗi lầm mà Duy Thái ân hận mãi không thôi.

Nhã Thuỳ khuấy ly cà phê rồi đẩy đến bên anh:

– Anh uống đi! Em phân tích cho anh thấy như vậy thôi, vì đôi khi người trong cuộc không sao sáng suốt bằng người bên ngoài. Uống cà phê đi anh!

Vũ An miễn cưỡng bung ly cà phê lên uống. Nhã Thuỳ đứng lên, cô vòng ra sau ghế Vũ An ngồi, bóp nhẹ hai tay lên vai anh:

– Cứ xem em là bạn, chia sẻ tất cả cho em, anh sẽ thấy lòng nhẹ nhàng ngay.

Vũ An cảm động để Nhã Thuỳ làm động tác mát xa lên vai anh. Đúng là trong lúc tinh thần rối rắm buồn khổ, có một người chia sẻ với mình thì vẫn hơn.

Cộc ...cộc ... Tiếng gõ cửa nhẹ, rồi cánh cửa hé mở. Bằng Lăng dội lại vì cảnh thân mật bên trong, cô lúng túng:

– Xin lỗi ...

Nhã Thuỳ thản nhiên giữ vai Vũ An, cô nói như mình là chủ nhân căn phòng này:

– Vào đi Bằng lăng! Tôi đang giúp anh An thư giãn.

Vũ An ngượng ngùng đứng lên như người có lỗi, bởi đã để Bằng Lăng bắt gặp anh thân mật với Nhã Thuỳ.

– Em tìm anh có chuyện gì không?

Bằng Lăng lắc đầu. Những gì muốn nói với Vũ An xem ra không còn cần thiết nữa. Lẽ ra cô không nên đến công ty tìm anh để chứng kiến anh và người tình cũ đang vui vẻ bên nhau.

Cô lùi ra sau:

– Không! Em muốn gặp ba thôi.

Đi như chạy, cỏi lòng Bằng Lăng tan nát, cuộc hôn nhân của cô và Vũ An không còn cứu vãn được nữa rồi.

– Bằng Lăng! Nghe anh nói, em đừng chạy nữa!

Mặc! Bằng Lăng chạy vào thang máy, bấm nút đi xuống. Cô chạy ra khỏi công ty cô không khóc, nhưng nước mắt cứ tuôn ràn rụa, không sao kềm nên được.

Nụ Hôn Dưới Góc Bằng Lăng

Chương 5

Cầm hộp nữ trang và kiểm lại từng món, bà Thuần thầm hài lòng. Như vậy là Bằng Lăng chịu lùi bước, chịu ly hôn, không còn để cho bà trông thấy bộ mặt đáng ghét của cô ta.

– Mẹ

Vũ An chạy ào vào, vừa thở hào hển, chân thì chạy rầm rập lên cầu thang.

Bà Thuần giật mình gọi giật:

– Con đi đâu vậy? Khỏi lên lầu chi cho mất công, Bằng Lăng đi rồi. Nó trả cho mẹ nữ trang cưới cùng với ...tờ đơn thuận tình ly hôn.

Vũ An sững sốt chạy ào trở xuống:

– Mẹ nói Bằng Lăng đi rồi? Đi đâu?

– Thì ...trở lại với tình nhân của nó chứ đi đâu. Nó đi rồi, mẹ nghe nhẹ nhõm cả người.

– Con không tin.

Vũ An gào lên, anh phóng chạy trở lên lầu, xô cửa căn phòng của anh và Bằng Lăng. Không thấy Bằng Lăng. Vẫn chưa tin, Vũ An mở toang tủ đựng quần áo, những ngăn tủ trống hoắc, quần áo của Bằng Lăng không còn, nếu có là mấy bộ quần áo anh mua cho cô.

Tại sao đi mà không nói với nhau lời nào vậy?

Sáng nay anh đi làm sớm, cũng để chạy trốn không khí nặng nề nhạt nhẽo

của đêm qua. Có phải chẳng em đã chán những ngày dài sống bên tôi?

Bà Thuần bước theo vào, nhẹ đặt tay lên vai như chia sẻ, nhưng kỳ thực là làm theo ý muốn của mình:

– Con không cần phải tiếc nuối, cứ ly hôn cho xong đi. Mẹ cho phép con cưới Thùy. Thùy vẫn còn yêu con mà.

Vũ An lắc đầu:

– Có phải mẹ buộc Bằng Lăng phải ly hôn với con không, chứ đòi nào Bằng Lăng lại đòi ly hôn.

Bà Thuần trừng mắt:

– Nè! Con đừng có đổ lỗi cho mẹ nha.

Mẹ chỉ muốn lấy lại những gì mà ba con hào phóng đến ngu ngốc đem biếu không cho người ta. Nếu Bằng Lăng là người đàn ông hoàng, mẹ cũng nhận nó là dâu con, còn tiền nợ thì trả từ từ.

Rồi bà Thuần đổi thái độ mỉm cười:

– Chẳng phải lúc này ở công ty, con và Thùy đang thân mật với nhau sao?

Vũ An mệt mỏi thả rơi người trên ghế:

– Con và Nhã Thùy bây giờ chỉ còn là tình bạn. Lúc này, Bằng Lăng đến công ty cố đã hiểu lầm con.

Bà Thuần cười vẻ thích ý:

– Nó hiểu lầm thầy kệ nó! Nó cũng đâu phải đứa tử tế, nên biết đâu nhân cơ hội này nó xa con, như thế cũng tốt cho con và cả nó.

Vũ An đứng bật dậy. Không, anh cần phải gặp Bằng Lăng, nói cho cô hiểu anh và Thùy không có gì cả, cô phải tin anh.

Vũ An chạy xuống cầu thang. Bà Thuần bực mình hét lớn:

– Con lại đi tìm nó nữa hả? Trở lại!

Mặc cho bà tức giận hét gọi, Vũ An cứ lầm lì đi ra xe, gương mặt như sắp sửa giết chết ai vậy.

Lái xe đến nhà Bằng Lăng, anh xông vào nhà cô. Bà Ngọc Các dang tay chặn Vũ An lại:

– Cậu đến đây làm gì? ở đây không phải nhà cậu, cút xéo đi! Mẹ của cậu dồn chúng tôi vào con đường cùng. Đồ vô lương tâm!

Vũ A khản khoản:

– Mẹ! Đó là lỗi của mẹ con, con sẽ cố gắng khắc phục. Xin mẹ hãy cho con gặp Bằng Lăng.

– Cầu về đi!

Bà Ngọc Các lạnh lùng quay lưng. Vũ An nắm tay bà giữ lại:

– Mẹ

Một bóng dáng quen thuộc xuất hiện, Vũ An mừng rỡ:

– Bằng Lăng!

Đúng là Bằng Lăng, cô nhìn Vũ An cái nhìn dửng dưng vô cảm. Vũ An tha thiết:

– Bằng Lăng! Em đã hiểu lầm anh rồi, lẽ ra em nên nghe anh giải thích. Mà tại sao em lại dọn quần áo đi, còn muốn ly hôn với anh nữa?

Bằng Lăng lạnh lùng bỏ lại ghế ngồi, vẫn im như cái bị thóc. Vũ An bước theo van lơn:

– Theo anh về nhà đi em. Mình đã là vợ chồng với nhau, có chuyện gì thì từ từ giải quyết, anh không ly hôn đâu.

Giọng Bằng Lăng lạnh băng:

– Tốt nhất chúng ta nên ly hôn.

– Tại sao vậy? Em không còn yêu anh nữa sao? Đừng mà Bằng Lăng! Anh thề là anh yêu em, còn với Nhã Thùy chỉ là tình bạn. Anh xin thề ...

Dừng lại xem phản ứng của cô, Vũ An tha thiết:

– Còn chuyện tiền bạc nợ nần, hãy để anh giải quyết Bằng Lăng! Theo anh về nhà nha em!

Vũ An quỳ xuống chân Bằng Lăng và ôm đại lấy cô, vẻ mặt thành khẩn.

Bằng Lăng quay đi, tuy nhiên cô không đẩy Vũ An ra mà chìm trong suy nghĩ.

Có đau đớn nhớ những lời lẽ tàn độc bà Thuần xúc phạm cha mẹ mình, lời lẽ mà cho đến chết, người ta còn nhớ mãi.

Nước mắt tủi hờn xót xa của Bằng Lăng trào tuôn ra. Vũ An xốn xang:

– Bằng Lăng! Anh xin lỗi ... Có gì âm ức đừng để trong lòng, em cứ nói hết ra đi, đừng yên lặng khóc như vậy, anh chịu không nổi.

Bằng Lăng càng khóc nhiều hơn:

– Em đâu có muốn ly hôn, nhưng mẹ buộc em phải xa anh. Em cũng có yêu anh vậy, dù là về làm vợ anh không lâu.

Vũ An sung sướng kêu lên:

– Thật không em?

Khép chặt vòng tay qua người cô, anh hôn lên mặt cô hôn lên đôi gò má ướt nước mắt.

Anh cũng yêu em, rất yêu:

Bằng Lăng thôn thức:

– Em yêu anh, nhưng trở về nhà anh, em không về đâu. Mà chắc gì mẹ anh

cho em về. Em về nhà anh có khác nào chộc giận mẹ, mẹ anh lại làm khó ba mẹ em.

Vũ An tức giận:

– Mẹ của anh thật quá đáng, còn ba anh lại nhu nhược cả nể. Được rồi, anh sẽ nhờ bà nội giải quyết. Mẹ anh tuy ăn hiếp ba anh, nhưng ở nhà, bà nội mới là người quyết định mọi chuyện. Em để anh lo. Thôi, đừng khóc nữa nha em!

Ngồi lên ghế, anh bế Bằng Lăng ngồi trong lòng mình:

– Nhìn em khóc mà lòng anh cứ đau như bị dao cắt vậy. Sau này, anh hứa không làm cho em khóc nữa.

Bằng Lăng phụng phịu:

– Anh biết ghen em với anh Thái, vậy còn anh với Nhã Thùy, hai người trong một phòng với nhau ...

Nghĩ đến cảnh mình bắt gặp hai người bên nhau, Bằng Lăng tức tối đánh vào cái bụng bự của Vũ An.

– Thấy ghét!

Vũ An sung sướng vì được vợ ghen, anh hôn vào má cô mấy cái liền:

– Sau này, anh thề hông bao giờ có chuyện đó. Em nhìn anh nè, anh đâu có đẹp trai. Nhã Thùy cũng giống như Duy Thái vậy, khi có tình yêu thì không biết trân trọng, đến khi mất hết hoảng cố gắng níu lại, Bằng Lăng à? Sẽ không có ai bằng vợ anh cả. Í, Bằng Lăng ơi! Hay là em cứ nói là em ... đã có mang đi. Như vậy là em danh chính ngôn thuận trở về nhà, bà nội thì khỏi nói, bà sẽ mừng quýnh lên. Còn mẹ hả, một tiếng ho cũng không ra.

Bằng Lăng đỏ mặt véo một cái nữa vào bụng Vũ An:

– Em có thai gì đâu. Bà nội biết mình nói dối, mắng cho một trận đấy.

– Đã bảo anh có cách mà.

– Cách gì vậy?

Vũ An tỉnh quái thì thâm vào tai Bằng Lăng:

– Phòng riêng của em ở đâu, em dẫn anh vào đó, anh sẽ nói cách của anh cho em nghe.

Mặt Bằng Lăng đỏ lựng, cô xô Vũ An ra:

– Anh quý quá đi, em không chỉ.

– Nếu như vậy, làm sao có bé bi hử em?

– Hứ!

Gương mặt thẹn thùng đỏ lên màu hồng đáng yêu quá. Vũ An rung động cúi xuống say đắm đi tìm đôi môi ngọt ngào đang phụng phịu xấu hổ.

Vũ An đi một nước cao hơn mẹ mình. Anh vào phòng bà nội "báo tin" cho bà:

– Nội! Con báo cho nội một tin mừng nha, Bằng Lăng đã có mang.

Bà Vũ kêu lên mừng rỡ:

– Vậy hả! Bằng Lăng đâu, gọi nó vào nội bảo!

– Bằng Lăng về nhà ba mẹ vợ con mấy hôm nay rồi nội ạ. Nếu nội muốn gặp vợ con, con đi gọi về.

Bà Vũ mỉm cười:

– Ủ, gọi nó về ngay đi con!

Quay sang cô con dâu đang tức tối, bà dịu giọng:

– Mẹ thằng An! Bằng Lăng trẻ người non dạ, có lỗi làm gì con cũng nên bỏ qua cho nó. Vũ An! Mau đi gọi Bằng Lăng về.

– Dạ.

Vũ An mừng rơn, anh ngẫm liếc mẹ. Mặt bà Thuần sầm xuống, không ngờ con trai mình lại cùng Bằng Lăng lật ngược thế cờ" chống lại bà, làm cho bà tức đến "mửa mật" mà phải tỉnh như không.

Bà vờ cười ngọt ngào:

– Thì con có nói gì đâu mẹ. Chỉ tại là Bằng Lăng có mối thân mật với chàng ca sĩ Duy Thái, báo chí làm lùm lên, ảnh hưởng đến uy tín của anh Thuần.

Trong lúc nóng giận, con có mắng nó, nó giận bỏ về nhà mẹ đẻ. Làm mẹ, con đâu muốn vợ chồng của con mình bỏ nhau.

– Ờ.

Bà Vũ bênh vực cho Bằng Lăng:

– Dù gì Bằng Lăng cũng trẻ người non dạ, có lỗi lầm gì, con nên bỏ qua cho trong nhà êm ấm vui vẻ.

– Dạ.

Cái "dạ" bằng mặt chứ không bằng lòng, trong lúc Vũ An mừng tíu tít:

– Vậy con đi rước Bằng Lăng về ghen nội?

Vũ An vừa quay lưng đi, bà Thuần gọi giật lại nói lớn:

– Vũ An! Con có chắc cái thai đó là của con?

Vũ An đứng lại nhăn nhó:

– Tại sao mẹ hỏi con như vậy? Tuy Bằng Lăng có đi thăm Duy Thái, nhưng con tin giữa họ là bạn bè như con với Thùy vậy.

Đến phiên bà Vũ cau mày thắc mắc đúng như ý muốn của bà Thuần:

– Có chuyện lộn xộn gì vậy?

Vũ An vội vàng khóa lắp:

– Đâu có chuyện gì!

– Tại sao mẹ con lại nghi ngờ cái thai của Bằng Lăng không phải của con?

– Nội ơi! Con tin là được rồi, làm chồng, con biết mà nội.

Bà Thuần mai mỉa:

– Mẹ là mẹ của con, mẹ sợ con quá yêu thành mù quáng nên bị gạt. Đừng có quá tự tin như thế.

– Không có đâu mà mẹ. Thôi, con đi rước Bằng Lăng.

Vũ An vọt lệ, sợ bà nội tra hỏi là hư bột hư đường. Anh là cái gã lòng dạ thẳng ngay, không quen nói dối cho lắm. Anh tin vào Bằng Lăng. Sự khôn khéo dịu dàng của cô tạo được lòng tin yêu với bà nội.

Lái xe với cõi lòng phơi phới, Vũ An ào đến nhà vợ. Anh chạy lên phòng Bằng Lăng lúc cô vừa ngủ dậy, còn lười biếng "nướng" trên giường. Sà xuống, anh ôm hôn cô:

Anh có tin vui báo cho em nè. Bà nội bảo em dọn về nhà ở.

– Anh nói với bà nội là ...

– Có bầu. Nội mừng lắm, bảo anh đi rước em về ngay. Dậy thu dọn quần áo theo anh đi về, mau đi em!

Bằng Lăng lo lắng:

– Lỡ như nội biết tụi mình nói dối thì sao?

– Cũng đâu có sao. Anh và em là vợ chồng chớ bộ bỏ bịch gì sao. Chẳng lẽ bắt anh bỏ em. Dậy đi, không dậy, anh bế em dậy à:

– Em ngồi dậy được mà, anh làm gì hỏi em dữ vậy.

Bằng Lăng vừa nhồm dậy, Vũ An đã ôm chặt cô, hôn tới tấp vào mặt mũi cô.

– Tối đêm qua, anh ngủ có một mình, anh nhớ em muốn chết luôn. Em có nhớ anh không?

– Không nhớ.

– Ghét chưa!

Vòng tay Bằng Lăng ôm qua cổ chồng, cô đáp lại tình yêu của anh bằng tất cả tình yêu và dâng hiến.

Bằng Lăng đang ngồi chải tóc. Rầm! Cánh cửa phòng bị xô mạnh làm cô giật bắn người quay ra:

– Mẹ!

Bà Thuần hằm hằm:

– Mày giỏi lắm! Được, tao sẽ chờ đến ngày đưa bé ra đời rồi mang đi thử máu. Nếu không phải là máu mủ của nhà này, một phút mày cũng không ở đây được.

Bằng Lăng đau lòng đứng lên:

– Con không hiểu tại sao mẹ lại ghét con, con đã làm nên lỗi lầm gì hả mẹ?

Bà Thuần cười nhạt đay nghiến:

– Bởi vì mày là con đàn bà không đàng hoàng. Mỗi ngày ra đường, mày không nhục, nhưng tao thì nhục lắm. Ai cũng bảo con dâu bà thực là hơn người, được một ca sĩ thần tượng đẹp trai yêu si mê. Tao ghét mày vì con trai tao ngu ngốc đi tin mày, nhưng đừng tưởng mày thắng, tao chưa có thua mày đâu.

Quay ngoắt người đi, bà Thuần không quên kéo mạnh cánh cửa cho vang ầm" lên một tiếng.

Bằng Lăng buồn rầu nhìn theo. Cô lại thấy ngộp ngụa và khó thở, và nếu như không yêu Vũ An, có lẽ cô đã trở về nhà mình.

Từ một tháng nay, cô bỏ sim điện thoại từng sử dụng, cũng không hề đi đâu, cô muốn là người vợ yêu chồng và trọn vẹn là của gia đình chồng. Duy Thái chắc cũng hiểu điều này nên dừng lại, đó cũng là cách để giữ tình cảm tốt cho nhau.

Cô xua tan nỗi buồn đi, Bằng Lăng đi sang phòng bà Vũ. Cô pha cho bà tách trà nóng mùi hương sen bốc ngào ngạt.

– Nội dùng trà hương sen nghe nội.

– Cảm ơn con.

Bà Vũ mỉm cười nhìn vào bụng Bằng Lăng:

– Con có bầu mà bụng thon gọn như con gái vậy. Giống nội hồi đó, nội mang bầu ba tháng An bốn tháng mà vẫn chưa thấy bụng.

Bằng Lăng hồ thẹn cúi đầu. Cô xấu hổ vì đã lừa dối bà, nếu như bà biết cô và Vũ An xí gạt, chắc chắn bà sẽ rất giận.

– Ngồi đây đi con!

– Bà Vũ kéo Bằng Lăng ngồi xuống cạnh bà, âu yếm:

– Con có thèm ăn gì thì đừng có nhịn, có như vậy đứa trẻ mới đủ chất khỏe mạnh. À, sao nội không thấy con có triệu chứng gì như ốm nghén buồn nôn hay là thích ăn chua gì cả vậy?

Sợ đến thót tim, Bằng Lăng đáp ứng:

– Dạ có chứ nội, nhưng con luôn thèm ăn ngọt thôi hà.

– Thèm ăn ngọt là con trai rồi.

Bà Vũ cười tí mắt, cái cười sung sướng hạnh phúc làm cho Bằng Lăng càng lo hơn, không khéo lộ chuyện mất. Vũ An đúng là ác, khi đưa cô vào cái chuyện phải dối trá để cứ phải giật mình thon thót sợ bị lộ ra cái đuôi nói dối.

Tiếng xe đỗ bên ngoài, Vũ An về. Bà Vũ vui vẻ:

– Vũ An về đó. Nội nằm trong phòng riết rồi quen với tiếng xe, xe nào của ba con, xe nào của thằng An. Thôi, con ra ngoài đón nó đi.

– Dạ.

Bằng Lăng mừng như vừa thoát nạn, cô vội đứng lên đi nhanh ra ngoài.

Bà Vũ gọi giật:

– Vợ thằng An! Có mang, con đi chậm thôi!

Lần nữa Bằng Lăng giật thót người, cô cười gượng:

– Dạ.

Khi chỉ có hai người, cánh cửa đóng chặt lại cận thận, Bằng Lăng mới phụng phịu:

– Nguyên cả ngày nay, em cứ giật mình thon thót vì sợ. Em không biết làm sao cho giống người có mang cả, khó quá hà!

Vũ An ôm cô vào lòng vỗ về:

– Em đọc cuốn sách nói về những bà mẹ cần biết khi mang thai chưa?

– Rồi. Em đọc rất kỹ, nhưng nội hỏi em sao. không thấy em ăn chua hay buồn nôn.

Vũ An hồi hộp hỏi:

– Rồi em nói sao?

– Em nói em thích ăn ngọt, nội lại mừng, bảo ăn ngọt là sinh con trai.

Vũ An kêu lên:

– Chết! - Anh chợt cười lớn.

Bằng Lăng vội bịt miệng An lại.

– Anh cười gì vậy?

Vũ An vẫn không thôi cười:

– Tại anh buồn cười quá. Em không cho anh cười, bụng anh bẽ bây giờ.

Muốn anh không cười thì em mau có bầu đi.

Bằng Lăng vùng vằng:

– Có bầu, có bầu. Anh có biết ha chữ ấy như một áp lực ghê gớm đè lên người em không? Bà nội cứ bảo mẹ sai người làm chung thuốc bắc cho em uống. Em đâu có bầu mà phải uống, ngán muốn chết. Ngày hôm qua, em nôn ra hết, nội lại nói không sao, con so là bị hành như vậy, cái thai mạnh, mẹ sẽ khỏe con khỏe. Chán ghê!

– Anh biết, vì yêu anh mà em chịu cực chịu khổ, nên anh càng yêu em hơn.

Cưng lắm nè!

Vũ An hôn tới tấp trên mặt Bằng Lăng, những nụ hôn rung động cả cõi lòng Bằng Lăng khi được yêu.

Cộc ...cộc ...

Tiếng gõ cửa. Bằng Lăng đẩy Vũ An ra thì thào:

– Chắc là mẹ. Anh ra mở cửa đi.

Nheo mắt trêu cô, Vũ An mới chịu đứng lên mở cửa. Đúng là bà Thuận với chén thuốc:

Thuốc đây, thuốc dưỡng thai, mau bảo Bằng Lăng uống, đừng có nôn hay mang đi đổ.

Vũ An vội bưng chén thuốc nhăn nhó:

– Mẹ cứ để dưới bếp cho con, con sẽ lấy đưa Bằng Lăng uống.

Bà Thuần mát mẻ:

– Thôi, nội muốn mẹ tận tay lo cho cháu cố của bà, mẹ đành phải làm vừa lòng bà vậy.

– Nội nói gì thì nói, mẹ cứ để phần lo Bằng Lăng cho con, nghỉ ngơi cho khỏe. Cảm ơn mẹ ghen.

Vũ An để chén thuốc lên bàn, anh thân mật ôm vai mẹ tạo tình cảm với bà.

Mẹ và vợ, anh muốn cả hai thương yêu hòa thuận với nhau.

Bà Thuần dịu lòng, đẩy Vũ An ra:

– Nhớ bảo vợ con uống hết chén thuốc ghen.

– Dạ, mẹ yên tâm, cô hồng uống, con cũng ép cho bằng được.

Chờ mẹ ra ngoài, Vũ An đóng cửa phòng lại, anh trêu:

– Sao, có uống không đây?

Bằng Lăng cong môi lắc đầu:

– Không uống.

– Bỏ, uống lắm cung ơi. Sầm tiếm gà ác, bổ tuyệt hảo.

Bằng Lăng nhăn mặt:

– Bổ tuyệt hảo thì anh uống đi. Thứ nước gì vừa mặn vừa tanh, vừa nghe mùi em đã thấy buồn nôn.

– Nội thương em lắm nên mới bảo chưng gà ác. Bộ em nói gà ác dễ mua lắm sao? Em thấy đó, nội đâu có lo cho anh.

Bằng Lăng hờn dỗi:

– Anh phải nói là nội lo cho cháu cố của nội mới đúng.

Vũ An phì cười ôm Bằng Lăng vào lòng.

– Vậy thì mau có bé bi đi cung!

– Anh lại nữa rồi.

Bằng Lăng cúi kính đảy Vũ An ra. Cô thấy bức mình với cái áp lực đè nặng lên mình.

– Chào bác!

Nhã Thùy để giỏ quà lên bàn, xởi lời:

– Cháu đi Trung Quốc, thấy hồng ngon, nên mua về biếu bác, cùng với một ít vải gấm Thượng Hải, loại gấm này may áo mặc sang lắm.

Thấy mặt bà Thuần bí xị, Nhã Thùy ngập ngừng:

– Bác không khỏe à?

Bà Thuần thở dài bức dọc:

– Khỏe gì mà khỏe, mệt cầm canh thì có. Mẹ chồng bác cung cháu dâu, nên ngày nào cũng nấu món gà ác tiềm thuốc bác cho Bằng Lăng uống dưỡng thai.

Chẳng lẽ để bà già nấu, bác phải nấu, ngồi nấu mà bụng tức anh ách.

Nhã Thùy ngớ ngàng:

– Bác nói là Bằng Lăng có thai?

– Phải, hơn hai tháng rồi.

– Khám ở phòng mạch nào vậy bác?

– Bác cũng không biết.

Nhã Thùy cắn mạnh môi vào nhau ghen tức. Bằng Lăng có mang thì cô còn trông mong gì chen vào nữa. Hóa ra những gì cô cố công phá họ thành công

dã tràng. Cô mới đi xa mười mấy ngày chớ mấy.

Thấy Nhã Thùy đứng ngây người ra buồn hiu, bà Thuần thương hại an ủi:

– Cháu cunn không nên buồn làm gì. Con trai của bác u mê quá, không phân biệt đâu là giả dối đâu là thiệt. Quên nó cho xong!

Nhã Thùy nghẹn ngào:

– Đã yêu thì làm sao quên hả bác? Tại số phận của cháu không có điểm phúc làm vợ anh An, làm dâu của bác.

Nước mắt Nhã Thùy tuôn ra, cô ôm lấy bà Thuần khóc nức nở, những giọt nước mắt lấy lòng thương cảm của bà Thuần. Bà ngậm ngùi vỗ về:

– Không có điểm phúc làm dâu của bác, cháu hãy làm con nuôi của bác đi.

Nhã Thùy vờ kêu lên sung sướng:

– Bác nhận cháu làm con nuôi sao?

– Sao không! Cháu là cô gái giỏi giang lại còn thông minh lanh lợi, chỉ sợ là cháu không muốn làm con nuôi của bác thôi.

– Cháu muốn lắm. Mẹ nuôi ... Mẹ! Đời con thật điểm phúc mới được mẹ nhận làm con nuôi. Mẹ

Bà Thuần cảm động:

– Con gái của mẹ.

Hai người phụ nữ một già một trẻ ôm choàng lấy nhau. Quá vui nên bà Thuần không nhận ra dưới mái tóc đen dày là đôi mắt sắc sảo ánh lên tia lửa lạnh lùng ngun ngút thù hận.

– Mẹ ơi! Là mẹ con, mẹ con mình phải có buổi tiệc gọi là mừng ngày mẹ con mình nhận nhau chứ, hả mẹ?

Bà Thuần mỉm cười:

– Phải đó. Vậy ý con như thế nào?

– Con muốn mở một buổi tiệc cocktail mời người quen đến dự. Trong buổi tiệc, mẹ nhận con là con nuôi, đơn giản như vậy thôi.

– Được. Mẹ rất thương và khâm phục con, từ một cô gái mồ côi mà lại vươn lên là con người thành đạt trong xã hội. Nhận con là con gái, mẹ càng hãnh diện.

– Mẹ đề cao con quá, con mắc cỡ.

– Mẹ nói thật mà, chẳng bù với Bằng Lăng, chẳng ra gì cả.

Yêu nên tốt, ghét nên xấu, đó là tâm trạng của bà Thuần, khi ông chồng của bà sẵn sàng chịu hao tổn chỉ vì tình bạn bè, bà cứ tiếc đứt ruột những khoản tiền chi ra vô lý ấy, và càng tiếc, mối ác cảm càng nhiều hơn.

Buổi cơm chiều, có đông đủ mọi người và trước mặt bà Vũ, Bằng Lăng, bà Thuần tuyên bố:

– Mẹ! Con muốn nhận Nhã Thùy làm con nuôi. Sắp tới, con mở một buổi tiệc tại nhà này nhận Nhã Thùy.

Đang vui nên bà Vũ gật đầu:

– Con muốn nhận Nhã Thùy làm con nuôi cũng được, có thêm người, trong nhà vui vẻ hơn.

Nhã Thùy vờ thân mật gấp thức ăn cho bà Vũ:

– Cảm ơn nội nhận con. Nội cần con làm gì cho nội, nội cứ bảo nha nội.

– Nội thì mong có người chuyện trò với nội, nằm một chỗ đôi khi buồn quá.

Bây giờ nội già, suốt ngày quanh quẩn trong phòng, ra ngoài lại ngại con cháu vất vả vì mình.

– Nội cần con đưa nội đi đâu, con sẽ đưa nội đi. Bên ngoài cũng vui lắm, hay con đưa nội đi tham gia câu lạc bộ người cao tuổi?

– Ồ, phải đó!

Bằng Lăng cắm cúi ăn, cô không nghĩ Nhã Thùy muốn vào nhà bà Vũ An, đơn giản là vì cô từng mồ côi, không cha mẹ, không anh em. Bà Thuần thì không ngừng luôn tạo cơ hội cho Nhã Thùy. Hạnh phúc của cô như đang bị đe dọa. Nghĩ như thế lòng Bằng Lăng không yên ổn chút nào, nhưng cô còn làm gì hơn là thụ động chờ cái xấu đến với mình.

Nhã Thùy liếc Bằng Lăng, cô gấp cho Bằng Lăng miếng thịt kho, tươi cười:

– Bằng Lăng! Ăn nhiều đi, mang thai cần phải ăn cho nhiều vào, em bé mới khỏe.

Cô vờ quay sang Vũ An:

– Em lớn hơn Bằng Lăng hai tuổi, nhưng là em nuôi của anh, em xin chịu thiệt gọi Bằng Lăng là chị ghen?

Vũ An giả lả:

– Có sao đâu, chị là cách xưng hô:

Nhã Thùy thân mật:

– Anh Hai! Anh cần quan tâm đến chị Hai nhiều hơn nữa, vì bây giờ chị Hai không phải ăn cho chị Hai, mà còn cho đứa bé nữa.

Vũ An im lặng ăn. Buổi ăn chỉ có Nhã Thùy và bà Thuần nói nhiều. Nhã Thùy còn đãi cả nhà món tráng miệng là chè long nhãn ướp lạnh, ngọt thanh tho.

Bà Thuần khen nức nở và cũng để ngẫm chê Bằng Lăng:

– Con thật khéo, thông minh xinh đẹp, công dung ngôn hạnh đủ cả.

Nhã Thùy nũng nịu:

– Cảm ơn mẹ đã yêu quý mà khen con, con sẽ cố gắng mang niềm vui đến cho bà nội, cho cả ba mẹ, nhà mình lúc nào cũng đầy tiếng cười, phải không mẹ?

– Ủ. Mẹ mong sự có mặt của con xua tan áng mây mù trong nhà này.

Cứ như vậy, hai mẹ con ca tụng lẫn nhau, chỉ có Bằng Lăng là người chịu đựng, khi cô hiểu, cô là cái gai trong mắt mẹ chồng của mình.

Nụ Hôn Dưới Góc Bằng Lăng

Chương 6

Cộc ...cộc ...

Tưởng là Bằng Lăng, nên Vũ An cứ chăm chú nhìn vào màn hình máy vi tính, miệng bảo:

– Vào đi em!

– Anh An! Ăn chè hạt sen cho mát.

Nhã Thùy đẩy cửa bước vào, cô đặt chén chè hạt sen lên bàn, cười vui vẻ.

– Khuya rồi, anh còn chưa chịu ngủ làm hoài vậy?

Lúc này Vũ An mới giật mình nhìn lên:

– Nhã Thùy hả? à ... hôm nay anh phải làm cho xong cái này mới đi ngủ. Em chưa ngủ sao?

– Chưa! Có khi nào em ngủ trước mười hai giờ đêm đâu. Anh nghỉ tay một lát, ăn chè rồi hẵng làm tiếp.

Nhã Thùy tự nhiên múc chè đưa vào miệng Vũ An.

– Anh ăn thử xem em nấu có ngon không?

Vũ An ngượng ngùng né đầu qua:

– Để cho anh!

Nhã Thùy nũng nịu:

– Anh ăn xong, em mới chịu đi ra, còn không, em hông đi đâu.

– Em thiệt là ...

Vũ An miễn cưỡng ăn, anh cố tạo khoảng cách với Nhã Thùy. Đâu phải Nhã Thùy không biết, cô phớt lờ, còn thân mật nghiêng đầu nhìn vào màn hình vi tính cho đầu cô chạm vào đầu Vũ An:

– Anh đang thiết kế lô-gô gì vậy?

– À! Anh nghiên cứu về đề tài chuyên dụng, dành cho thiết kế Appte E Mac G4, sắp chữ và dàn trang Adobe in design.

Nhã Thùy tỏ vẻ thông thạo:

– Cái này em từng học qua rồi, nếu anh muốn tạo fonts chữ tiếng Việt dạng open type theo mã unicode, em giúp cho. Fonts này thích hợp cho các phần mềm đồ họa sử dụng chung cho hai hệ điều hành Mac OSX và Windows XP.

Vũ An vui mừng vì xem vẻ Nhã Thùy thông thạo.

– Ủ, vậy em giúp anh đi!

Tự nhiên, Nhã Thùy kéo ghế ngồi cạnh Vũ An. Hai bàn tay lướt trên bàn phím, cô thao tác chăm chú, Vũ An cũng chăm chú nhìn lên màn hình.

Khuya quá, đã hơn mười hai giờ, Vũ An vẫn chưa vào phòng ngủ, Bằng Lăng ngủ một giấc. Chừng giật mình thức giấc không thấy Vũ An, cô ngồi dậy, mặc thêm áo, đi qua phòng làm việc.

Tiếng dép lê nhẹ trên nền gạch, nhưng cũng đủ cho Nhã Thùy nghe thấy. Cô vờ dựa má vào vai Vũ An nũng nịu:

– Anh An? Em mới cô quá, anh cho em mượn vai một chút nghen.

Vũ An lúng túng muốn đẩy ra lại ngại, nên giả lả:

– Mười hai giờ rồi, em về phòng ngủ đi!

Bằng Lăng mở cửa đúng ngay lúc đó, cô khựng lại, hóa ra anh chưa về phòng ngủ vì nguyên nhân này đây. Họ từng yêu nhau, có cơ hội bên nhau, sao không thân mật với nhau cho được. Còn chưa biết tiến thoái, Nhã Thùy quay lại cười:

– Bằng Lăng sang kiểm anh kia, về phòng nghỉ đi anh An.

Cô đứng lên còn vịn lên vai Vũ An, liếc anh tình tứ cho Bằng Lăng trông thấy. Bằng Lăng giận kinh khủng, cô bỏ ngay về phòng mình.

Nhã Thùy cười khẽ:

– Bằng Lăng lại nổi cơn ghen rồi. Em xin lỗi ghen, nhưng mà anh thấy đó bây giờ em gái anh muốn giúp anh hoàn thành fonts đó thôi.

Vũ An cười gượng:

– Anh biết. Không sao đâu, em về phòng ngủ đi.

– Vậy em đi ngủ đây. Chúc anh ngủ ngon!

Vũ An tắt máy vì tính trở về phòng. Anh nằm xuống cạnh Bằng Lăng, nắm vai cô kéo lại cho đối mặt với mình.

– Em nghe anh nói chứ Bằng Lăng?

Chỉ có sự im lặng. Vũ An chẳng gặp sự chống cự nào khi anh ôm cô, anh tiếp:

– Nhã Thùy giúp anh tạo fonts theo mã unicode, mãi mê làm, anh quên mất đã mười hai giờ.

– Mười hai giờ hơn, khuya lắm rồi, anh mệt cũng nên ngủ đi.

Gỡ tay Vũ An ra, Bằng Lăng nằm xê ra sát vào vách, lưng quay lại. Vũ An thấy khó chịu quá, lẽ ra cô phải tin anh chứ. Anh lặn người theo cô làm hòa.

– Em giận anh à?

– Không.

Một tiếng không cụt ngủn và sau đó là sự im lặng. Vũ An thở dài nằm ngửa người, cơn buồn ngủ bây giờ mới đến kéo hai mí mắt anh díp lại. Anh rơi vào giấc ngủ nhanh và dễ dàng, để mặc cho Bằng Lăng thao thức âm ục cho đến sáng.

Rầm! Nhã Thùy xô mạnh cánh cửa, cô hầm hầm vào phòng, ném cái ví lên bàn. Duy Thái đang ngủ phải giật bắn người thức giấc.

Anh nhăn nhó:

– Ai lại chọc giận em nữa vậy?

– Anh còn hỏi nữa! Hình như bây giờ anh có cuộc sống tốt đẹp, nên thụ động trước những cái quất quay của em.

Duy Thái thở hắt ra ngồi dậy:

– Vậy em muốn anh làm gì đây? Anh từng vì em mà cắt đứt quan hệ tình cảm với người mình yêu. Em hãy sống thanh thản, đừng hận thù ghét Bằng Lăng nữa.

Nhã Thùy giận dữ:

– Em không sống thanh thản như anh được. Em căm ghét Bằng Lăng, căm ghét cha nó, cả cha Vũ An nữa. Tại sao đời cha làm ác mà con cái họ vẫn sung sướng hạnh phúc vậy?

– Nếu trả thù, em sẽ được gì nào?

– Họ phải khổ sở như em từng khổ vậy. Tuổi thơ của em là xa cha xa mẹ và xa cả anh nữa, sống nhờ vào người dung. Còn cái kẻ ác dồn cha mẹ mình vào đường cùng đến quần chí tự tử, luật pháp đâu có trừng phạt họ.

– Em sẽ làm gì họ? Hay là em cứ bám theo Vũ An? Tưởng là làm cho anh ta đau khổ hay nhà anh ta lộn xộn lên, nhưng rồi lại nhận mẹ nuôi, anh trai nuôi để rồi sùng sục như nước sôi. Hãy nhìn lại em, em đã yêu Vũ An, anh ta có vợ rồi, đó chính là người em tự đánh mất.

Nhã Thùy tức giận hét lên:

– Anh đừng có nói nữa, chỉ biết chộc cho em tức thôi à. Tại sao anh không kéo Bằng Lăng trở về? Bây giờ cô ta đã có thai, được bà nội và Vũ An cưng như trứng mỏng. Em ghét nó. Anh hãy tìm Bằng Lăng, lôi kéo cô ta về với anh đi.

– Em thật vô lý! Bằng Lăng sắp có con, chứng tỏ là cô yêu chồng, như vậy để cô ấy ngoài lẽ thù hận. Anh sẽ không ngăn cản nếu như em nhắm vào ông Vũ Thuần hay là ông Bằng, còn bảo anh lôi kéo Bằng Lăng, anh không làm được đâu.

– Nói tóm lại, anh có yêu Bằng Lăng chứ gì? Anh là thứ ngụy quân tử.

– Em nói anh là thứ người gì cũng được, anh không muốn sống trong thù hận. Mà anh nghĩ kẻ ác rồi có một ngày sẽ chịu sự trừng phạt, quả báo. Còn em, đừng xen vào phá Vũ An với Bằng Lăng nữa.

– Không, em không để yên cho họ.

– Vậy em làm được gì nào? Em đã phanh phui chuyện ông Bằng trốn thuế, làm ầm ĩ trên báo cho thanh tra điều tra, và rồi ông Thuần cứu ông ta, họ là mối liên kết vững chắc.

– Còn lâu mới vững chắc! Anh đừng có quên em đang ở trong nhà của họ.

Duy Thái giễu cợt:

– Họ không ngờ họ nuôi rắn hổ mang trong nhà.

– Anh ...

Nhã Thùy lồng lên tức tối. Duy Thái đi lại ôm hai vai em gái:

– Em đừng tức giận nữa. Anh muốn em sống thanh thản. Thù hận làm gì, khi em và anh gặp nhau sau bao nhiêu năm xa cách, thế mà em không dám nhận anh, tại sao phải khổ sở như thế. Hãy sống vui quên hận thù, em sẽ thấy lòng mình nhẹ nhàng.

– Không được!

Nhã Thùy xô mạnh Duy Thái ra, mắt cô quắc lên dữ dằn:

– Em không ngờ anh sống an phận. Ba má thật xấu hổ khi có đứa con như anh. Anh đừng có khuyên em, em không nghe đâu.

Chụp cái ví, Nhã Thùy lao ra ngoài âm âm như khi cô đến, lòng cô đầy thù hằn lẫn ghen tuông. Cô đã yêu Vũ An, đó là sự thật không thể chối cãi. Giờ đây cái cơ hội gần gũi có nhiều hơn, cô bắt đầu đau khổ, căm ghét Bằng Lăng, căm ghét Vũ An mau sớm quên cô, căm ghét cả gương mặt làm vẻ bác ái của bà Thuần. Đồ giả dối, đạo đức giả!

Tức giận, vừa khóc vừa chạy xe, Nhã Thùy cứ phóng xe đi ...

Pin ... Pin ... Mãi khóc, Nhã Thùy vượt qua cả đèn đỏ. Từ bên kia đường đèn xanh, một gã thanh niên tóc vàng cũng vừa phóng ào qua giao lộ.

Rầm ... Hai chiếc xe tông nhau, hất Nhã Thùy ngã xuống đường, chiếc xe ngã đè lên chân cô. Đau quá, Nhã Thùy hét lên ...

Duy Thái để bọc trái cây và đường sữa lên bàn, anh đau lòng nhìn xuống chân em gái, từ đùi xuống đang băng bột thạch cao cứng ngắt. Cú ngã bị xe đè, làm chấn thương xương và nứt xương đầu gối, cũng tại anh hôm đó chọc giận em gái mình.

Kéo ghế ngồi, Duy Thái lo lắng:

– Có đau nhiều không? Hay là anh rước em về nhà, anh lo cho em, đừng có bướng bỉnh cứng đầu nữa.

Nhã Thùy lắc đầu lạnh lùng:

– Anh mang quà về đi, em không muốn bất kỳ ai biết mối quan hệ anh và em.

Duy Thái bực dọc:

– Tại sao em cứng đầu quá vậy? Đừng có quên chính vì lòng thù hằn em mới ra nông nổi này, cuối cùng em chịu đau đớn là em hay họ vậy?

– Em nói rồi, anh đừng có khuyên em. Mau mang quà về đi, mẹ nuôi em sắp đến. Anh không giúp em thì thôi, đừng có phá hỏng chuyện của em.

– Nhưng anh là anh trai của em, làm sao anh bỏ mặc em, khi em ra nông nổi này.

Nhã Thùy gất:

– Em đã nói anh không cần lo cho em, đi về đi!

Duy Thái thở dài:

– Chúng ta có hai anh em, là anh sao không lo cho em được, dù sau này anh có vợ có con, em vẫn quan trọng với anh.

Nhã Thùy nhắm mắt lại nén cảm xúc. Cô trân trọng tình cảm anh dành cho cô, song cô đã vạch ra kế hoạch trả thù và không muốn dừng lại để kẻ thù nhờn nhờ.

Có tiếng chân ngoài hành lang, Nhã Thùy giục:

– Anh mau đi đi mà!

Duy Thái đành đứng lên, đội cái mũ lệch xuống che khuất mặt, bước ra cửa.

Chuyện giấu mặt, xưa nay anh đã quen với cách hóa trang giấu thân phận mình để không bị phát hiện phiền phức.

Vừa bước ra cửa, anh giật nảy người, suýt đụng vào bà Thuần và Vũ An.

May là hai người kia không ai chú ý đến anh, họ cùng đi nhanh vào.

Bà Thuần kêu lên khi nhìn thấy cái chân băng bột của Nhã Thùy:

– Sao ra nóng nổi này hả Thùy?

Nhã Thùy bật khóc ngon lành:

– Con bị xe tông nứt xương đầu gối, mẹ ơi. Đau lắm! Con định không làm

phiền mẹ, sợ mẹ phải lo lắng cho con, nhưng mà nằm ở đây, cái chân băng bột, con giống như người tàn phế, tủi thân lắm.

Bà Thuần cảm động:

– Con là con của mẹ, khi bị hoạn nạn, mẹ phải lo cho con chứ, nếu không thì còn gì tình nghĩa mẹ con.

Sờ lên chân bó thạch cao, bà xuýt xoa như chính mình bị đau:

– Đau chết đi được! Bác sĩ cho con uống thuốc gì rồi?

– Thuốc, con để trên bàn, bác sĩ nói chừng mười hôm, nghỉ ngơi tốt, xương sẽ lành lại, không sao đâu mẹ.

Quay qua Vũ An, Nhã Thùy đưa tay nắm tay anh cười, mà nước mắt đầy trên má:

– Cảm ơn anh đã đến thăm em, cho em một tình cảm gia đình ấm áp.

Vũ An cười thân thiện:

– Chúng ta là anh em trong nhà mà.

Bà Thuần ân cần săn sóc:

– Để mẹ xin cho con xuất viện về nhà, mỗi ngày mời bác sĩ tư đến khám cho con, mọi việc con cứ để mẹ lo cho.

– Dạ, cảm ơn mẹ.

Nhã Thùy hôn lên tay bà Thuần:

– Mẹ làm cho con cảm động quá, như mẹ là mẹ ruột của con vậy.

– Mẹ không có con gái, có một cô con dâu, nhưng mẹ không sao có cảm tình được, cho nên con cứ yên tâm, mẹ sẽ thương con còn hơn Vũ An.

Nhã Thùy vờ đùa mà trong bụng lắm bầm nguyên rửa:

Đồ đạo đức giả!

– Anh An ơi? Anh đừng có ghét em ghen, hay ganh tỵ với em, vì em giành mẹ với anh.

Vũ An phì cười:

– Anh đâu có nhỏ mọn dữ vậy à! Để anh lên phòng trực gặp bác sĩ, rồi xin cho em xuất viện luôn.

– Cảm ơn anh ghen.

Bà Thuần mắng yêu:

– Làm gì con cứ phải cảm ơn rồi lên vậy.

– Tại con cảm động quá mẹ ạ.

Làm xong thủ tục xuất viện, Vũ An còn phải cõng Nhã Thùy ra xe. Nằm trên cái lưng rộng và êm ái, Nhã Thùy thích quá, cô ôm qua cổ Vũ An, cho mặt cô chạm vào má anh, chỉ cần Vũ An quay nhẹ ra phía sau là chạm má vào mũi, mặt Nhã Thùy ngay.

Vũ An bặm môi, cố đi nhanh ra xe. Nhã Thùy cười thầm thì thảo vào tai Vũ An:

– Em nhớ hồi lúc mới yêu nhau, chúng mình đi Đà Lạt chơi, có lần em bị ngã trật chân, anh cũng cõng em đi như thế này.

Vũ An không dám nói gì hết, cõng Nhã Thùy đi nhanh hơn, anh không muốn nhớ lại quá khứ ngọt ngào khi yêu nhau ngày ấy khi anh đã có vợ và bây giờ người vợ của anh cho anh tình yêu gần như hơi thở vậy. Vũ An trân trọng hạnh phúc mình đang có.

Nhã Thùy cũng đâu có ngốc mà không hiểu sự phớt lờ của Vũ An. Cô bảo với mình, anh hãy cứ lạnh lùng đi, em vẫn chưa chịu thua đâu.

Để Nhã Thùy ngồi vào trong xe rồi. Vũ An mới quay sang giúp bà Thuần bỏ đồ đạc của Nhã Thùy vào nữa. Chờ bà lên ngồi đóng cửa xe xong, Vũ An mới ngồi vào tay lái.

Còn một “giai đoạn” nữa là cổng Nhã Thùy vào nhà, Vũ An khẽ liếc vào.

Anh mong là Bằng Lăng vắng nhà, nhưng anh thất vọng ngay vì Bằng Lăng vội đi ra giúp bà Thuần mở cửa xe.

Bà Thuần lạnh nhạt:

– Cô không cần giúp tôi, có bầu thì cứ ngồi trong nhà, xảy ra chuyện gì, bà nội lại trách tôi à, mà mang hộ tôi cái này coi!

Bà đui cái túi quần áo của Nhã Thùy vào tay Bằng Lăng, cô phải cầm lấy và hỏi Vũ An:

– Thùy sao rồi hả anh?

– Cô ấy bị nứt xương đầu gối, phải bó bột.

Bà Thuần gắt:

– Có tránh ra đi, cho Vũ An cổng Thùy vào nhà.

Bằng Lăng chưa kịp xích ra, bà Thuần đã gạt cô sang một bên, may là có Vũ An ôm cô lại. Anh khẽ giọng:

– Em vào nhà đi!

Bằng Lăng cảm thấy buồn, cô quay lưng mang túi quần áo vào nhà. Nhã Thùy thích lắm khi thấy Bằng Lăng bị bạc đãi ngay trước mặt mình. Cô vờ chồm ra tới trước khi Vũ An cổng cô:

– Anh đừng buồn khi mẹ thiên vị. Vũ An làm thỉnh. Vào đến phòng, anh đặt Nhã Thùy ngồi xuống giường, cô đã níu anh lại hôn vào má.

– Cảm ơn anh nghe, anh An.

Đúng lúc Bằng Lăng mang túi quần áo vào Vũ An lúng túng dang người ra xa, bảo Thùy:

– Em nghĩ đi, cần gì anh bảo chị Hai giúp cho.

Nhã Thùy nũng nịu:

– Em cần anh thôi.

– Em đừng đùa nữa!

Vũ An bước theo Bằng Lăng đang vội vã rời phòng. Nhã Thùy gọi giật:

– Bằng Lăng! Chị giúp tôi vào phòng vệ sinh với.

Cực chẳng đã, Bằng Lăng đành quay trở lại dìu Nhã Thùy vào phòng vệ sinh.

Nhã Thùy vờ tì mạnh tay vào vai Bằng Lăng, môi cô mím lại và vụt kéo Bằng Lăng té ngã lăn xuống nền gạch.

– Ôi ...

Người phải kêu lên hốt hoảng là Bằng Lăng, nhưng lại là Nhã Thùy, cô hét lên như quá đau đớn:

– Ôi đau quá mẹ ơi ...

Cô nằm luôn trên nền gạch, còn Bằng Lăng lỉnh quính, quên mất vai trò mang thai giả, ngồi dậy ngay:

– Nhã Thùy! Cô có sao không?

Dù rất đau, song đôi mắt sắc sảo của Nhã Thùy cứ nhìn chăm chăm vào bụng của Bằng Lăng:

– Bằng Lăng! Có sao không? Tại tôi ...em bé trong bụng chị có làm sao, chắc bà nội giết tôi.

– Chuyện gì vậy?

Bà Thuần hốt hải đi nhanh vào, bà hốt hoảng khi thấy Nhã Thùy nằm trên nền gạch:

– Sao vậy nè?

Nhã Thùy bật khóc:

– Đau quá mẹ ơi. Nhưng cũng tại con, con nhờ Bằng Lăng dìu con đi vệ sinh, ai ngờ bị té ngã. Mẹ không phải lo cho con, lo cho Bằng Lăng mới bị ngã kia.

Lỡ như xảy ra chuyện gì ... Mẹ mau đưa Bằng Lăng đi bác sĩ đi.

– Mẹ đỡ con lên giường đã!

Nhã Thùy đưa tay cho bà Thuần nắm, đỡ cô dậy. Đi cà nhắc lại giường, cô thì thảo vào tay bà:

– Con ... nghi Bằng Lăng mang thai giả, mẹ nhất định đưa nó đi bác sĩ.

Câu nói ... lạnh gáy. Bà Thuần quay phắt người nhìn vào bụng Bằng Lăng.

Chột dạ vì trót gian dối, Bằng Lăng sợ đến tái người, cô lùi lại, một bàn tay đặt lên bụng trong vô thức.

Bà Thuần tiến đến kéo mạnh tay Bằng Lăng xuống, vẻ dữ tợn:

– Nếu tính đến thời điểm này, cái thai của cô bước vào tháng thứ ba, có đúng không? Đi tôi đưa cô đi bác sĩ.

Bằng Lăng hoảng sợ cố vùng ra:

– Mẹ! Anh An ... đưa con đi cũng được mà.

– Không, tôi là mẹ chồng của cô, tôi phải lo cho cô. Cô vừa bị ngã, xảy ra chuyện gì, tôi ăn nói làm sao với bà nội chồng của cô đây? Đi!

Ồn ào quá, Vũ An đi trở qua. Anh cau mày nhìn ba người đàn bà:

– Xảy ra chuyện gì vậy mẹ?

– Nhã Thùy bị ngã khi muốn vào phòng vệ sinh, không biết có phải do Bằng Lăng ghen tuông xô ngã hay không, rồi té theo để qua mặt mẹ. Đang có

mang bị té, phải đi bác sĩ khám.

Vũ An giật mình:

– Em bị ngã hả Bằng Lăng? Có nặng không?

Bằng Lăng áp ứng:

– Cũng ... không nặng lắm.

Bà Thuần làm mặt nghiêm:

– Đang mang thai bị té không phải là chuyện nhỏ. Vũ An, mau lái xe đưa mẹ và vợ con đến bệnh viện!

Vũ An chống chế:

– Con đưa Bằng Lăng đi cũng được, mẹ ở nhà lo cho Nhã Thùy đi.

– Không, mẹ muốn đi! Chính miệng bác sĩ nói là đứa bé trong bụng Bằng Lăng không có sao, mẹ mới yên tâm.

Bằng Lăng cùng Vũ An bối rối nhìn nhau. Đến bệnh viện, chuyện mang thai giả sẽ bị lộ ngay. Còn đang chưa biết tính sao, bà Thuần đã lôi Bằng Lăng đi, giọng lạnh băng:

– Tôi không tin là cô mang thai. Do đó, tôi cần đưa cô đi bác sĩ.

Bằng Lăng líu ríu đi theo, cô quay nhìn Vũ An cầu cứu.

– Mẹ

Vũ An đuổi theo:

– Mẹ buông Bằng Lăng ra đi. Con nhìn nhận là con có lỗi, khi nói dối mẹ với bà nội, là Bằng Lăng có mang để được đưa Bằng Lăng về nhà. Mẹ à! Dù gì thì Bằng Lăng cũng là vợ con, còn thiếu gì thời gian mang thai, sinh con.

Mắt bà Thuần quắc lên. Vậy là đã rõ. Bà cười gằn:

– À! Thì ra cô cậu thừa nhận đã gạt tôi và bà nội phải không?

Buông tay Bằng Lăng, bà Thuần chạy ào về hướng phòng bà Vũ, hét ầm lên:

– Mẹ hãy ra đây mà xem, nhà này bây giờ lộng quá rồi.

Bà Vũ chống gậy chậm chạp đi ra:

– Chuyện gì mà ầm ĩ quá vậy hả?

Bà Thuần oang oang:

– Mẹ nghe cho rõ, Bằng Lăng không có thai gì cả, nó và thằng An thừa nhận là gạt con với mẹ. Mẹ có thấy ghê gớm chưa?

– Mẹ đầu hai thứ tóc, vậy mà nó dám gạt, rồi nào là gà tiêm thuốc bắc, mua đồ ăn bổ dưỡng. nó đâu có dám uống, mà mang đi đổ hết vào la va xô.

Bà Thuần nói như chính mắt bà trông thấy Bằng Lăng đổ thuốc. Bà Vũ nheo nheo mắt thất vọng:

– Có đúng như mẹ con nói không, Bằng Lăng?

Hoảng sợ, Bằng Lăng sụp xuống:

– Nội ơi? Con xin lỗi, tại con sợ bị buộc phải ly hôn với anh An, nên tụi con đành nói dối.

– Vậy là có chuyện con với thằng An toa rập nhau xí gạt nội?

– Nội ơi? Con xin lỗi ...

– Con có biết lừa dối một bà già gần đất xa trời như bà, tội lắm không?

– Dạ biết.

Vũ An quỳ bên cạnh Bằng Lăng van lơn:

– Nội ơi! Là lỗi của con, nội có trách thì trách con nè.

Bà Vũ im lặng, rồi chậm chạp chống gậy quay về phòng. Vũ An lo sợ bước theo.

– Nội! Con xin lỗi.

– Nội mệt lắm, ra ngoài cho nội nghỉ.

– Đi đi!

Bà Vũ xua tay, nằm lên ghế trường kỷ, mắt nhắm lại. Vũ An không dám đi, anh quỳ ngay ở cửa với Bằng Lăng, chờ sự trừng phạt.

Bà Thuần mát mẻ:

– Con không nghe nội nói là nội muốn yên tĩnh hay sao? Mau ra ngoài!

Quay sang Bằng Lăng, bà đánh giọng:

– Tội của cô, để ông nhà tôi về xử. Đồ lừa đảo!

Bằng Lăng cứ quỳ, mặt cúi gằm xuống muốn khóc mà không dám khóc. Cô cảm thấy ngộp thở quá, trong căn nhà từng mang đến cho cô những ngày đầm ấm hạnh phúc với Vũ An.

Tiếng động khẽ, nhưng cũng đủ làm người già thức giấc. Bà vừa kịp nhìn thấy bóng áo trắng khuất sau cánh cửa, bóng áo trắng của Bằng Lăng. Bà Vũ gọi khẽ:

– Bằng Lăng phải không?

Không có tiếng trả lời, bà Vũ nhìn vào chỗ nằm cạnh mình sững sốt. Hộp nữ trang hồi đầu hôm bà mở ra xem vẻ luyến tiếc, lúc đó bà thấy giận khi chuẩn bị sẵn món quà mừng cháu cố, hai chiếc vòng chân có lục lạc, bây giờ hộp nữ trang biến mất. Tức giận, bà lần dậy cầm cây gậy lần dò ra cửa.

Những viên bi tròn nhỏ dưới chân, bị bà Vũ giậm lên, ném bà trượt dài tới trước ngã lẩn.

Á ... Tiếng thét thất thanh giữa đêm khuya thanh vắng đánh thức mọi người.

Vũ An tuân ra trước rồi đến Bằng Lăng.

Vũ An kêu lên:

– Nội, sao vậy nè?

Bế vội bà vào phòng, Vũ An đặt bà lên giường lo lắng:

– Nội? Nội có sao không?

– Nội ngã đau quá. Đứa nào bỏ cái gì trước phòng nội vậy?

Bà Thuần bật đèn sáng lên, la toáng vang dội:

– Đứa nào rải những viên bi sắt này trước phòng mẹ, mẹ làm sao không ngã được.

Bằng Lăng lẫn Vũ An và ông Thuần cùng sửng sốt. Bà Vũ mở mắt ra nhìn Bằng Lăng, cô mặc bộ đồ ngủ trắng. Chẳng lẽ lại là Bằng Lăng? Lòng bà đau đớn.

– Tất cả ra ngoài hết, còn Vũ An và Bằng Lăng ở lại.

Vũ An lo lắng:

– Nội ...

Bà Thuần xen vào:

– Cùng là người nhà cả, có chuyện gì, mẹ cứ nói, con cùng anh Thuần giải quyết.

– Không, vợ chồng con ra ngoài đi!

Ông Thuần đành kéo vợ đi. Cánh cửa vừa khép lại, bà Vũ ngồi dậy nghiêm mặt:

– Bằng Lăng! Nội không tin con là đứa tham lam, hay ghét nội, trong khi nội chưa hề quy tội đối gạt của con.

Vũ An ngơ ngác:

– Mà chuyện gì vậy nội?

– Nội có làm hai cái vòng chân đeo lục lạc bằng vàng, định là tặng cho con của con. Buổi tối, nội còn nằm xem vậy mà nửa đêm khi nội giật mình thức giấc, không còn nữa. Nội thấy có bóng áo trắng vào phòng nội, nên nội ngồi dậy đi ra cửa.

Mặt bà Vũ nhìn thẳng vào mặt Bằng Lăng, làm cô hoảng sợ lùi lại:

– Vậy nội nghi con?

Cánh cửa phòng bật mở, bà Thuần xông vào.

– Trong nhà này, không thể xảy ra chuyện mất trộm hay rải viên bi hại mẹ ngã, lỡ té đập đầu chết thì sao? Nhã Thùy thì không thể, nó bị bó bột, chân không đi được. Mẹ mất của cho phép con và anh Thuần vào xét tủ quần áo của Bằng Lăng.

Vũ An sững sốt:

– Bằng Lăng không có làm đâu mẹ.

– Con tin, nhưng mẹ không tin! Nhà nó bây giờ nghèo rồi. Người ta bảo bản cùng sinh đạo tặc". Hơn nữa, nó sợ bà nội con đuổi nó ra khỏi nhà, nên muốn hại nội con. Tốt nhất nên để ba và mẹ khám phòng của con.

Ông Thuần xuôi xị vuốt đuôi:

– Phải đó!

Không đợi bà Vũ đồng ý, bà Thuần kéo ông Thuần đi cùng hai cô người làm sang phòng vợ chồng Vũ An. Vũ An nhăn nhó:

– Tại sao phải xử sự như vậy hả mẹ?

Bằng Lăng kéo Vũ An lại:

– Em không có ăn cắp, cũng không hại bà nội, anh cứ để ba mẹ xét phòng đi.

Thật không thể tưởng tượng trong valy quần áo của Bằng Lăng có hai chiếc vòng chân vừa nhét vội vào, còn có cả nửa bịch viên bi.

Bà Thuần quắc mắt:

– Cô giải thích sao đây hả, Bằng Lăng?

– Bằng Lăng chết sững không nói được lời nào. Vũ An thì hết nhìn hai món đồ rồi nhìn Bằng Lăng:

– Bằng Lăng! Tại sao như thế?

Bằng Lăng bật khóc:

– Em không có ăn cắp, cũng không rải bi cho nội ngã. Anh An, anh phải tin em!

Bà Thuần mai mỉa:

– Tin cô? Chỉ có con trai tôi mê muội nên tin cô, còn tôi là những người tỉnh, cô không qua mặt được đâu. Đồ tham lam, xấu xa, muốn giết chết người hả?

Bà xông tới túm áo Bằng Lăng đánh vào mặt, vào đầu cô, những tát tai nẩy lửa. Vũ An cố kéo bà ra:

– Đừng mẹ ơi!

– Mẹ không nhận nó là dâu con trong nhà này nữa, con phải thôi nó ngay.

– Đừng mẹ ơi!

Vũ An dùng thân hình che cho Bằng Lăng, anh vừa đau đón vừa thất vọng, không muốn tin Bằng Lăng là con người tham lam xấu xa. Cho đến khi ông Thuần kéo bà ra, bà mới thôi đánh.

Ngày mai rút ra khỏi nhà tôi, tôi sẽ mời cha mẹ cô qua đây trả cô cho họ. Đồ gian xảo?

Bằng Lăng sụp xuống, cô hiểu là mình không nên tiếp tục sống trong nhà Vũ An nữa. Còn anh, tuy bệnh vực cô, nhưng dường như tin cha mẹ mình hơn tin cô.

Tình ngay mà lý gian, biện minh như thế nào đây?

Mới buổi Sáng, ông bà Bằng được mời sang nhà sui gia. Cả hai chưa kịp ngồi, bà Thuần đã sa sả mắng:

– Con gái anh chị ghê gớm quá. Nào là có chồng còn cặp bồ với ca sĩ, rồi dối gạt cả nhà chồng có bầu để ở lại trong nhà. Sau khi bị phát hiện nói dối, nửa đêm, nó vào phòng bà nội ăn cắp vàng, rải bi trước phòng bà già hơn tám mươi tuổi cho té ngã. Kinh khủng quá, nên tôi xin trả con lại cho anh chị.

Ông Bằng sững sốt:

– Bằng Lăng ...

Bằng Lăng sụp xuống khóc òa:

– Ba ơi! Con không có.

Bà Thuần nạt đùa:

– Vậy cô có cặp bồ với Duy Thái không? Còn nữa, có nói dối mang bầu không? Cô không có, tại sao trong valy quần áo của cô có hai chiếc vòng và nửa bạch viên bi?

Những câu khép tội gay gắt. Vũ An ngồi câm như hến, anh không biết bệnh vực cho vợ như thế nào nữa.

Qua phút sững sốt, ông Bằng bắt đầu nổi giận, ông chộp áo con gái:

– Tại sao con trở thành cái kẻ hư hỏng như vậy hả?

– Này! Đừng có dạy con cái kiêu đó trong nhà tôi. Muốn mắng con, hãy tự mắng mình, vì hám tiền, anh mới gả bán con anh cho con trai tôi. Anh cũng là cái thứ hám tiền.

Vũ An khó chịu:

– Mẹ đừng nặng lời ...

– Con im đi! Mẹ buộc con phải ly hôn, còn tiền ông ta nợ nhà này Phải trả đủ, nếu không là không yên đâu.

Nhục quá, ông Bằng lôi con ra cửa. Bà Ngọc Các ôm lấy Bằng Lăng che chở:

Tôi biết con mình oan. Họ muốn bỏ con bé nên hại nó. Thôi thì con của mình, mình bắt về vậy.

Bằng Lăng bị xô ngã dúi vào xe, trong lúc bà Thuần sai người làm mang valy quần áo của Bằng Lăng ném ra đường:

– Làm ơn đi cho khuất mắt, đồ xui xẻo, xấu xa.

Vũ An tức giận:

– Tại sao mẹ có thể cư xử như vậy hả mẹ?

Mẹ cư xử như vậy vì nó là người xấu, con mau làm thủ tục ly hôn đi.

Vũ An chạy theo xe, ông Bằng vội lái xe nhanh hơn. Bằng Lăng còn ngoái đầu nhìn lại. Cô hiểu là tất cả đã kết thúc, cuộc hôn nhân giữa cô và Vũ An khó cứu vãn được nữa.

Lái xe về nhà, ông Bằng ra lệnh:

– Con hãy về quê đi! Ba không thể để con ở lại thành phố. Người xung quanh họ nghĩ như thế nào khi con mình về nhà ở với cha mẹ? Tôi nhục lắm!

Bà Ngọc Các ôm Bằng Lăng lại, quắc mắt nhìn chồng:

– Ai đã đẩy con vào con đường này? Nếu như ông không trốn thuế, chính ông đã khiến con gái mình bất hạnh, vào một gia đình không có đạo đức. Bằng Lăng! Con cứ ở lại đây cho mẹ!

Bằng Lăng lắc đầu ghen ngào:

– Mẹ hãy cho con về nhà bà ngoại. Đã đến nước này, con và anh An đành phải mỗi người một con đường mà thôi.

Bà Ngọc Cúc ứa nước mắt:

– Nhìn con bị người ta làm nhục, lòng mẹ đau lắm. Cũng tại con, lần trước thôi chịu ly hôn cho rồi.

Ông Bằng ngắt lời vợ:

– Thôi im đi! Cho nó nghỉ một ngày, sáng sớm mai tôi đưa nó về quê. Ba nhắc con, không nên liên lạc với Vũ An. Thứ đàn ông nhu nhược, nó nhu nhược như cha nó vậy, phải biết bênh vực vợ mình chứ. Thôi, bỏ đi con ạ, rồi vết thương cũng lành.

Bằng Lăng đi lên phòng, cô đau đớn nhìn lại căn phòng có đầy kỷ niệm với Vũ An. Phải chia tay. Anh trở về với Nhã Thùy như mong muốn của mẹ anh.

Còn em cam chịu một đời dang dở, vết thương lòng không dễ lành.

Duy Thái khó chịu xẵng giọng:

– Bây giờ em vui rồi chứ khi Vũ An bỏ vợ? Nhưng chưa hẳn anh ta chịu trở lại với em đâu.

Nhã Thùy nhún vai:

– Anh ta quay lại với em hay không, không cần thiết.

Nhã Thùy Phe phẩy bì thư dày màu vàng:

– Anh biết gì không?

– Em lại muốn làm gì nữa?

– Xúi giục bà Thuần cầm cổ nhà cửa chơi chứng khoán. Đây là giấy thế chấp nhà, người bạn của em đã lo xong thủ tục nhanh nhất. Năm trăm triệu thế

chấp căn nhà lập tức được đầu tư mua cổ phiếu ngay ngày hôm qua. Cổ phiếu khớp lệnh, bà ta lời được một trăm triệu ngon lành luôn, cảm ơn em rồi rít, đi mua nhẫn tặng em. Đẹp không?

Duy Thái sững sốt:

– Chơi cổ phiếu đến độ thế chấp nhà? Em hãy dừng ngay hành động này tức khắc!

– Không dừng! Em muốn họ táng gia bại sản. Anh hiểu đàn bà nắm tiền và nắm quyền trong nhà như thế nào chứ? Ngày nào đó, em cũng sẽ ép họ bán nhà, bán công ty.

– Em có biết như thế là nhẫn tâm, ác độc lắm không?

– Vậy thì họ dồn ba mẹ mình vào con đường cùng, họ có nương tay không?

Duy Thái lắc đầu, hận thù trong lòng Nhã Thùy sâu sắc quá, cho nên anh không dễ dàng kéo cô về với con đường ngay. Biết hạnh phúc của Bằng Lăng tan vỡ, vậy mà anh không giúp được cô gì cả. Bây giờ, hai người bạn thân giao từ khi mái tóc còn xanh đến bây giờ tóc bạc, lại là hai kẻ thù với nhau.

Nhã Thùy có vẻ vui sướng:

– Anh biết Bằng Lăng đi đâu không?

– Em hỏi làm gì? Anh không tin là em có ý tốt lo cho Bằng Lăng, nhưng anh thề là anh không biết.

– Có ta đi đâu nhỉ? Cũng không sao? Có tờ đơn thuận tình ly hôn từ văn phòng luật sư gửi qua, thì chuyện ly dị cũng không vương vấp gì. Rồi em sẽ là con dâu chính thức của nhà đó.

– Em nghĩ là Vũ An chịu em?

– Em chỉ cần mẹ anh ta chấp nhận thôi. Bà ta vừa mê cổ phiếu vừa mê đánh bài, bị em dụ, chưa từng ăn chơi, bây giờ biết ăn chơi, bà ta mê như điên đảo.

– Em sẽ bị quả bảo đó!

Nhã Thùy giận dỗi:

– Sao anh cứ muốn điều xấu cho em không vậy? Không nói cho anh nghe nữa!

Nhã Thùy chụp cái ví, dần dỗi đi ra cửa. Cô gọi điện cho bà Thuần:

– Mẹ ở nhà sửa soạn sẵn chờ con, con về nhà rước mẹ lên sân, sắp đến phiên giao dịch rồi.

Bà Thuần vui vẻ:

– Mẹ xong hết rồi, chờ con thôi.

Bà Thuần mỉm cười như có Nhã Thùy trước mặt. Bà say mê chuyện lên sân giao dịch, mỗi ngày, có đến mấy trăm người đang ở đó để theo dõi. Ngày hôm qua, bà đặt tổng số lệnh mua hơn ba trăm triệu và bán ra được bốn trăm triệu, một số tiền lời không nhỏ. Nhã Thùy thật thông minh, tháo vát, Vũ An thật ngu ngốc khi từ chối có một cô vợ như Nhã Thùy.

Ở chung lâu ngày rồi, lửa cũng sẽ bén cháy rom mà thôi.

Nhã Thùy đẩy nhẹ cửa phòng Vũ An nhìn vào. Vũ An làm việc đến mệt mỏi ngủ ngời trên ghế.

Lui về phòng mình, Nhã Thùy lấy cái mền, mang qua đắp lên người Vũ An.

Vũ An giật mình thức giấc. Anh mở mắt ra ngạc nhiên khi có tấm chăn đắp lên người anh. Trong mơ màng, anh ngỡ là Bằng Lăng đắp cho mình, nhưng mùi hương lạ khiến Vũ An tỉnh ngủ ngay.

Anh và Bằng Lăng đã ly hôn, bây giờ cô ở đâu anh nhớ có đến cháy lòng.

Nhã Thùy ôm vai An nói như xin lỗi:

– Em làm anh thức giấc hả? Thấy anh ngủ ngời, muốn đánh thức, lại sợ anh mất giấc, ai ngờ cũng làm cho anh thức giấc.

Vũ An cười gượng:

– Không sao! Anh làm việc mệt nên ngủ quên. Í! Đã hai giờ rồi à?

Vũ An xếp tấm chăn, đứng lên:

– Em về phòng ngủ đi, cầm luôn tấm chăn này nữa.

– Anh định làm việc tiếp nữa à?

– Không, anh đi ngủ!

– Anh đi ngủ thì em không cản, chứ anh mà làm việc nữa, em nhất định ngăn cản. Đạo này, anh ốm đi nhiều, phải biết giữ gìn sức khỏe chứ anh.

Vũ An cảm động:

– Cảm ơn em lo lắng cho anh. Thôi, em đi ngủ đi nhé.

Vũ An đi ra cửa, Nhã Thùy gọi giật:

– Anh An ... anh có gặp Bằng Lăng không?

– Không.

Vũ An buồn héo hắt:

– Anh không biết cô đi đâu. Những gì anh biết về cô quá ít, mà ba mẹ cô bây giờ xem anh và bên nhà anh là kẻ thù của họ, thấy mặt anh là họ xua đuổi. Anh vẫn không tin cô ấy tham lam chút nào.

Em cũng không tin như anh vậy, nhưng lòng người ...đôi khi cũng khó đoán lắm. Theo em biết thì ... ca sĩ Duy Thái biết chỗ ở của Bằng Lăng.

Vũ An nghe tim mình se lại:

– Sao em biết?

– Đạo này, anh ta hay bỏ hát và vắng mặt tại thành phố nhiều, nên em nghĩ họ gặp nhau. Anh và cô đã ly hôn thì có gì ngăn họ đến với nhau đâu.

– Đúng!

Vũ An thần thờ. Anh đúng là vô dụng, cả đến vụ ly hôn, dù lòng anh không muốn cũng để mẹ mình tự quyền. Mất Bằng Lăng, anh như người mất phương hướng sống vậy.

– Anh An, đừng buồn!

Nhã Thùy đến bên Vũ An, cô ôm cánh tay anh, ngược mắt âu yếm nhìn anh.

– Em biết anh buồn, tuy nhiên ... em tình nguyện là người thay thế, bởi vì ... em vẫn còn yêu anh, An ạ.

Vũ An lắc đầu:

– Lúc này, anh không muốn nghĩ đến chuyện tình cảm nữa.

Vũ An gó tay Thùy ra, đi nhanh về phòng mình. Nhã Thùy tức giận nhìn theo, cô lẩm bầm nguyên rủa:

Đồ ngu, bộ anh tưởng là tôi yêu anh à? Tôi không có ý định làm vợ anh đâu".

Đóng cửa phòng làm việc của Vũ An, Nhã Thùy khởi động máy vi tính, cô chăm chú xem những công việc Vũ An đã làm, nhưng chẳng có gì quan trọng cả.

Trong lòng Nhã Thùy cứ tức âm ứ vì thái độ từ chối của Vũ An, anh ta làm bề mặt cô. Lòng tự ái của Nhã Thùy bây giờ cao hơn hết, tình yêu xen lẫn trong hận thù. Nếu như không ghìm được, Nhã Thùy đã vung tay phá nát những gì quanh cô.

Nụ Hôn Dưới Góc Bằng Lăng

Chương 7

Bằng Lăng cảm thấy buồn nôn, cô vội bưng miệng, xô ghế chạy đi. Ra đến

sau hè, cô gặp người xuống mà nôn.

Bà Ngọc Các lo ngại đi theo:

– Con bị bệnh à?

Mãi một lúc, Bằng Lăng mới gượng đứng lên, cầm cái khăn ướt mẹ đưa cho mình.

– Có lẽ con bị cảm, đêm qua, ngồi dưới giàn bầu khuya quá.

Bằng Lăng định lau mặt, nhưng một cảm giác choáng váng khiến cô phải ôm lấy bà Ngọc Các.

– Con bị cảm, vào nhà uống thuốc là khỏi ngay, mẹ đừng lo. Lát nữa, mẹ cứ về Sài Gòn đi, con ở đây có Dì Út rồi.

Bà Ngọc Các thở dài, vuốt tóc Bằng Lăng, nó ốm và xanh xao quá. Càng thương con, bà càng giận chồng và hận gia đình Vũ An. Xem như con bé đã một đời chồng. Có cha mẹ nào không đau lòng, khi hôn nhân của con bất hạnh. Bây giờ ở trong nhà mình, nó cũng không có quyền ở.

– Bằng Lăng à! Hay con cứ về Sài Gòn.

– Thôi, con không về đâu mẹ. Bị vu oan lấy cắp, con nhục lắm. Tại sao con phải tham lam!

Con buồn nôn lại đến, Bằng Lăng cố gượng chống lại cơn buồn nôn và choáng váng đi về phòng. Cô không biết tại sao lại khó chịu như thế này, cả tuần nay rồi. Có lẽ do cô quá buồn, quá đau khổ, đêm không ngủ, ngày không ăn, cứ thờ thần đau đớn mà thành kiệt sức.

Bỗng ... một ý nghĩ hiện ra khiến Bằng Lăng lạnh người. Nếu như mình có thai thì sao? Bằng Lăng bối rối xua đuổi ý nghĩ này ngay.

Nhưng soi mặt mình trong gương, gương mặt mệt mỏi, mắt thâm quầng, xấu xí tàn tạ, Bằng Lăng chưa xót gục mặt vào gương.

– Con vẫn còn khó chịu hả? Để mẹ nhờ cậu đi mua thuốc cho con.

– Không cần mua đâu mẹ. Mẹ có phải có mang thì thường hay có cảm giác buồn nôn và chóng mặt?

Bà Ngọc Các sững sờ:

– Con hỏi như vậy là sao?

– Con nghĩ là con đã có mang.

– Có mang? Mẹ nó đã đơn thân lo ly hôn, con bây giờ đâu còn là vợ của nó, tại sao để đến bây giờ con mới chịu nói là con có mang vậy?

Bằng Lăng ứa nước mắt:

– Con cũng đâu có biết, cứ buồn nôn chóng mặt rồi chán ăn, ban đầu con nghĩ là mình ốm vì kiệt sức, cho đến lúc này mới nhớ ra, con đã trễ chu kỳ hơn một tháng rồi.

– Nếu như vậy, mẹ đưa con đi bác sĩ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Bằng Lăng mang thai sắp qua tháng thứ bảy, mang thai khi cuộc hôn nhân của cô và Vũ An hoàn toàn tan rã, cha mẹ cô và cha mẹ Vũ An, ai cũng xem nhau là kẻ thù, ly hôn chóng vánh hình thành mà không cần có cuộc gặp mặt của đôi vợ chồng trẻ.

Bà Ngọc Các không vui, trở nên cáu kỉnh:

– Sao đã ly hôn còn mang thai? Con tính sao đây? Ba con nhất định không nhìn họ đâu. Mấy lần Vũ An đến, ông còn đánh nó.

Bằng Lăng sững sờ:

– Ba đánh anh Vũ An? Sao mẹ không can?

Mà cái thằng cũng kỳ, bị đánh vẫn cứ trơ ra đó cho bị đánh. Mẹ nói là nói như vậy, chứ con không tiếp tục được với nó đâu. Nghe nói nó đang chuẩn bị cưới Nhã Thùy.

– Cưới Nhã Thùy?

Toàn thân Bằng Lăng run lên trong đau khổ. Vũ An có thể cưới Nhã Thùy nhanh như vậy sao? Cũng đúng thôi, khi họ được hậu thuẫn của bà Thuần, lại ở cùng một mái nhà. Dĩ nhiên là bà Thuần muốn mau cưới vợ khác cho con trai mình, đó cũng là một cách đánh trả lại ba mẹ cô.

– Bằng Lăng à ... hay con bỏ đứa bé đi!

Bằng Lăng kêu lên đau đớn:

– Mẹ!

– Mẹ biết con đau khổ, nhưng hai nhà bây giờ hờ hững mỗi ngày mỗi sâu thêm. Bà ấy không ngớt giục ngân hàng đòi nợ ba con, dùng nhiều thủ đoạn chèn ép ba con.

Căn nhà mình đang ở, chắc là cũng sẽ bán, con hiểu không?

– Bán?

– Không còn cách nào đâu con. Cả đến công ty của ba con, trong ba tháng nữa, nếu không có tiền trả cũng bị bán đấu giá. Vậy thì con lấy gì, làm gì cho có tiền để nuôi con của con đây?

– Chị Hai! - Một tiếng nạt lớn.

Dì út Chi giận dữ đi vào:

– Sao chị có thể khuyên con gái mình làm cái việc thất nhân tâm như vậy hả?

Ép gả nó cho Vũ An cũng anh chị, nó vì chữ hiếu lấy chồng, để bà mẹ chồng ngược đãi nó, rồi hai nhà ghét nhau, làm đơn ly hôn cho hai đứa nó vội vã, rất cuộc ai thiệt trong chuyện này đây? Chỉ Bằng Lăng thôi!

Dì nghiêm mặt quay sang Bằng Lăng:

– Dì nghèo thật, nhưng dì sẽ lo cho cháu, đừng có nghe lời mẹ con. Không biết nghĩ sao nữa mà bảo con mình làm cái chuyện ác nhân ác đức.

Bà Ngọc Các hổ thẹn chống chế:

– Thì tôi muốn cho nó sung sướng. Đã ly dị, chồng sắp cưới vợ khác, sinh con ra rồi một mình nuôi con à?

– Người ta ăn ở vô đạo đức, chị cứ để cho họ vô đạo đức, sẽ có quả báo liên tay, còn mình đừng ở ác là được.

Bằng Lăng van lơn:

– Dì và mẹ đừng cãi với nhau nữa.

Bà Ngọc Các đánh giọng:

– Sẽ không cãi nhau nữa, nhưng mẹ muốn con không được cho Vũ An biết con ở đây và có con với nó. Hai người đàn bà kia, họ không để yên cho con đâu.

– Con biết rồi, mẹ yên tâm.

Bằng Lăng sờ tay lên bụng mình. Có một mầm sống ở đó, nhưng cô và Vũ An đã thực sự tan vỡ.

Đúng là Bằng Lăng, có điều hơi lạ một chút, có lẽ là do cái bụng của cô.

Duy Thái bước nhanh đến chặn Bằng Lăng lại.

– Bằng Lăng!

Bằng Lăng nhìn lên, cô kêu khẽ:

– Anh Thái! Anh đi đâu vậy?

Ánh mắt Thái lảng đi trong phút gặp lại. Bằng Lăng ồm đi nhiều, anh nhìn cô mà nghe tim mình đau nhói:

– Anh đi tìm em. Anh nhớ có lần em nói với anh, bà ngoại em ở Tân Hiệp.

Cái tên Tân Hiệp đó cho anh nghĩ, em về nhà ngoại thôi, và không ngờ anh đã nghĩ đúng.

Bằng Lăng cười buồn:

- Anh tìm em làm gì? Em muốn quên hết những gì ở thành phố.
- Phải đến mấy tháng, anh mới tìm ra em. Anh vẫn lo lắng cho em.
- Cảm ơn anh. Em ở đây bây giờ thanh thản lắm, có ngoại và có dì út lo cho.
- Em có gặp Vũ An không?

Bằng Lăng lắc đầu:

- Gặp làm gì. Em và anh đã ly hôn, mọi thủ tục do nhà anh lo mà. Trong mắt của anh ấy, em là người xấu xa, tham lam.

Giọng Bằng Lăng chua chát nghèn nghẹn. Duy Thái ái ngại:

- Anh không tin em tham lam.
- Cảm ơn anh đã tin em.
- Anh có thể biết nhà ngoại được không? Anh muốn chào ngoại và dì.
- Thôi anh ạ. Gặp được em rồi, anh về Sài Gòn đi, chúng ta không nên gặp lại.
- Mấy tháng qua, anh tìm em cực khổ.
- Gặp em, anh mừng muốn chết, sao cứ đuổi anh hoài vậy? Chúng ta vẫn có thể là bạn tốt, anh không vì gia đình em khánh kiệt mà quay lưng đâu.

Duy Thái cười thấp giọng:

- Anh nói thiệt nghen, anh phải năn nỉ mẹ em dữ lắm, bà mới chịu chỉ chỗ em ở. Em cũng đừng lo gì cả. Ba em vẫn giữ được công ty, còn nhà ở thì ở nhà nhỏ một chút.
- Mẹ em có nói đã bán nhà trả cho gia đình anh Vũ An. Anh Thái! Nói thiệt đi, có phải anh giúp ba em trả nợ?

Duy Thái phì cười:

– Em nói anh giàu lắm sao? Bây giờ mà em không cho anh vào nhà chào ngoại với dì út, anh cũng vào luôn.

– Anh thiệt là ...

Một chút ầm áp dâng lên trong lòng Bằng Lăng, vì anh đã nghĩ đến cô.

Chẳng bù với Vũ An ... chỉ mang đến cho cô nỗi đau. Bị đuổi khỏi nhà chồng, bị ly hôn vì trộm vàng của nhà chồng, quả là nhục nhã. Mỗi lần không nghĩ đến thì thôi, nghĩ đến là lòng Bằng Lăng như muối xát kim châm.

– Bằng Lăng à! Vào nhà chứ?

Bằng Lăng giật mình "dạ" khẽ. Cô dắt Duy Thái vào nhà.

– Ngoại em đi đám giỗ. Còn dì út, dì đang cho heo ăn ngoài chuồng.

– Anh không ngại khi ra chuồng heo chào dì út đâu.

Nói xong, Duy Thái đi xăm xăm ra sau. Gặp dì út đang xắn quần lên đến gối, tay cầm vòi nước chĩa vào chuồng heo, Duy Thái cười tươi lễ phép:

– Cháu chào dì út!

Dì út Chi cau mày:

– Ai đây? Vũ An hả? Mà sắp cưới vợ, còn đến đây làm gì?

Dì lia vòi nước vào người Duy Thái. Duy Thái hoảng hồn nhảy nẩy kêu lên:

– Dì ơi! Con là Duy Thái, không phải Vũ An.

Duy Thái? Dì út buông vòi nước. Bằng Lăng vội nói ngay:

– Anh Thái là bạn con, không phải anh An đâu dì ơi.

– Duy Thái ... ca sĩ ấy hả?

Dì nghếch mặt ra nhìn Duy Thái. Duy Thái gật lia:

– Dạ, là cháu.

Dì út ngượng nghịu:

– Vậy xin lỗi nhen. Dì cứ tưởng thằng An, nó mà xuống đây, dì đập nó què giò.

Duy Thái đùa:

– May là dì mới xị nước ướt áo cháu thôi. Cháu đi thăm Bằng Lăng.

Dì út thở dài:

– Ô! Con bé mang thai mà, ngày nào đêm nào cũng khóc, cứ nghe nó khóc là dì phát giận.

Bằng Lăng rút khăn trên dây kềm phơi, đưa cho Thái:

– Anh lau mặt cho khô, cởi áo ra để em giặt và phơi cho khô.

Duy Thái mừng rơn. Vậy là anh có cơ hội danh chánh ngôn thuận để ở lại với Bằng Lăng. Anh không thể vì mối hận thù xa xưa mà tiếp tay với em gái mình, gây khổ mãi cho Bằng Lăng.

Buổi cơm chiều, dì út Chi cứ ngắm Duy Thái:

– Cháu đẹp hơn trong tivi. Dì không nghĩ là nhà dì có diễm phúc được cháu ghé.

– Dì nói quá rồi, cháu có hơn gì ai đâu.

– Sao không! Lẽ ra cháu nên là chồng của Bằng Lăng mới phải, cái thằng mập kia không ra gì cả.

Bằng Lăng nhăn nhó:

– Dì ơi! Sao dì nói kỳ cục. Anh Thái xem cháu như em gái thôi.

Duy Thái và cơm vào miệng, anh muốn nói với Bằng Lăng, tình yêu anh cho cô là thực, và anh đáng làm cái điều là dựng lại ngôi nhà bị Nhã Thùy phá tan nát.

Mãi đến chiều ngày hôm sau, Duy Thái mới về thành phố. Nhà đang mở cửa, chứng tỏ sự có mặt của Nhã Thùy. Cô nhảy ào ra ngay chặn trước đầu xe Duy Thái.

– Xe của anh đầy bụi đơ, anh đi đâu hai ngày nay vậy?

Duy Thái mở cửa xe bước xuống:

– Anh ... đi hát.

– Em không tin. Quản lý của anh nói cả tháng nay, anh đâu có chịu đi hát.

Anh lại đi tìm Bằng Lăng, đúng không?

– Phải! Bằng Lăng có thai còn ba tháng nữa sinh. Anh khuyên em đừng có cố bám theo Vũ An. Nếu hấn biết Bằng Lăng sắp có con, hấn sẽ đi tìm ngay đó.

Mặt Nhã Thùy tái lại trong ghen tức:

– Anh có nói thiệt không vậy?

– Em tin hay không tin cũng được, họ sắp có con với nhau, em đừng chen vào.

Nhã Thùy châm biếm:

– Em không ngờ anh trở nên cao cả như vậy, quên thù cha mẹ, giúp đỡ ông Bằng, còn đi tìm Bằng Lăng. Nhưng anh càng giúp họ thì em càng cố phá đó.

Em sẽ làm vợ Vũ An.

Duy Thái không vui:

– Tại sao em không nghe lời khuyên của anh vậy?

– Bởi vì ngày nào công ty của ông Vũ Thuần còn vững mạnh, là ngày đó em chưa bỏ cuộc.

– Em là em gái anh, anh khuyên em mà em không nghe, sau này khổ đừng có kêu.

– Còn lâu em mới kêu anh.

Nhã Thùy giận dỗi bỏ ra về. Cô ghé qua sàn chứng khoán. Chứng khoán đang lên ảo, nó sẽ tụt giá thảm hại. Cô sẽ khuyên bà Thuần ôm lại, đừng bán ra.

– Mẹ! Giá chứng khoán sẽ lên nữa, con có “tuyđô” báo như vậy. Nếu mẹ rút tiền công ty mua thêm, con báo đảm lời vài tỉ là ít sáng nay, con cho người bán hết một triệu cổ phiếu đó.

Bà Thuần mừng rỡ:

– Được, mẹ sẽ rút ở công ty năm trăm triệu nữa, mua hết.

Nhã Thùy quay đi giấu nụ cười sâu hiểm. Thời gian này, cô cũng cần đưa Vũ An vào mê hồn trận, để không ngăn cản hành động của mình. Gã mập này lúc này cứ như con heo lười, suốt ngày chẳng làm gì cả, cứ đi tìm Bằng Lăng, rồi về nhà nằm như cái thây ma vậy.

– Anh An ơi! Xuống đây!

Trong bộ áo tắm hai mảnh quyến rũ, Nhã Thùy giơ cao tay làm loa gọi Vũ An. Anh chàng chịu ra Vũng Tàu với cô kết hợp công việc, sau đó “ù ù cạc cạc” thơ thẩn trên biển và bây giờ nằm chết dí trên ghế bố dưới tán dù.

– Anh Vũ An!

Giật mạnh chân, Nhã Thùy chạy lên bờ, cô vẩy nước vào mặt anh:

– Anh chưa già mà lười thế. Đi biển mà cứ nằm ghé bố ngấm trời trắng mây nước. Ghét!

Rồi cô nhất định kéo Vũ An xuống nước, mặc cho anh phản đối.

– Anh nhớ hồi đó, tội mình hay ra đây tắm biển không?

Nhã Thùy tát nước vào người An, cô cười to lên, nhắc nhở kỷ niệm ngày hai người yêu nhau và quen nhau.

Vũ An chớp nhanh mắt rung động. Đúng là anh đã quên kỷ niệm từng có với Nhã Thùy, trong khi cô một lòng một dạ yêu anh. Đã mấy tháng rồi, Bằng Lăng có cho anh gặp cô đâu. Nếu yêu anh, cô đâu như thế. Nghĩ như vậy, Vũ An chợt tức giận, anh sẽ quên Bằng Lăng, và ...yêu Nhã Thùy.

Anh quay lại tát nước biển vào người Thùy.

– Em tưởng ăn hiếp được anh à?

Nhã Thùy cười khanh khách, nhào vào lòng Vũ An:

– Vậy anh có tình nguyện làm người cho em ăn hiếp không?

Ôm cổ anh, cô gắn môi mình vào môi anh, nụ hôn say đắm thiết tha.

– Anh An! Em vui thích lắm khi anh trở lại như xưa, ngô ngố, vụng về. Em nhớ lần đầu tiên anh nói yêu em, mặt anh cứ đỏ lên, cả đến hôn em cũng không dám.

Vòng kỷ niệm xưa chợt về dạt dào. Vũ An vòng tay ôm Thùy, anh hôn lại cô. Nụ hôn giữa trời nước bao la, màu Xanh mênh mông càng thêm lãng mạn.

Vừa định buông Nhã Thùy ra, Vũ An bị cô nghịch ngợm ôm chặt lại:

– Lần này, em sẽ giữ anh lại trong vòng tay em mãi mãi, không bao giờ buông ra.

Cô chủ động hôn anh lần thứ hai ...

– Nắng lên cao rồi, về thôi Thùy!

Vũ An đẩy nhẹ Thùy ra, cô nũng nịu đưa hai tay ra:

– Kéo em lên bờ đi!

Đi lên bờ, Vũ An té nhị lấy khăn choàng khoác lên người Thùy.

– Một lát gặp nhau dưới nhà ăn nha.

Vũ An vừa đi mới mấy bước ...

– Ái da ...

Nhã Thùy vờ sụm người ngồi xuống nhăn nhó:

– Em bị đau chân nữa rồi. Vết thương nứt xương như chưa chịu lành hay sao ấy. Anh An, em đi không nổi rồi.

Vũ An ái ngại:

– Hay ... anh cõng lên khách sạn nghen?

Gì chứ cái này Nhã Thùy chịu liền. Cô cười tươi:

– Vậy cõng em đi!

Cô ôm cổ Vũ An khi anh khom người xuống. Cựộc anh cõng, cô nghịch ngợm hôn vào tai anh:

– Chưa lúc nào anh thông minh và đáng yêu như lúc này.

Vũ An nghe ... nhột nhạt toàn thân, sự khao khát tầm thường nổi lên. Lên đến phòng trọ, mở cửa và để cô ngồi xuống giường, Vũ An định đi ra, nhưng Nhã Thùy ôm chặt cổ Vũ An, cô táo bạo gắn môi mình vào môi anh. Những nụ hôn nóng bỏng hâm nóng tình yêu của thuở nào cùng ham muốn tầm thường. Vũ An buông thả mình cho cảm giác. Mảnh khăn choàng rơi ra, còn lại một thân thể quyến rũ, dâng hiến ...

Bằng Lăng sững người khi chiếc xe dừng lại. Xe của Vũ An, chiếc xe anh thường chở cô, chiếc xe từng chứng kiến hạnh phúc của cô và anh.

Vũ An ... Vũ An ... Hai chân Bằng Lăng như muốn sụm xuống trong bàng

hoàng xúc cảm. Nhưng ... cánh cửa xe mở ra, chỉ có mình Nhã Thùy. Cô ăn mặc sang trọng kiêu kỳ, mắt kính đen che gần hết gương mặt. Cô bước xuống, đôi mắt long lên giận dữ sau làn kính đen trước cái bụng bầu tròn to của Bằng Lăng.

Tháo mắt kính đen, Nhã Thùy ung dung tiến đến trước mặt Bằng Lăng, cười tươi tắn:

– Chào Bằng Lăng! Tôi tìm xuống đây là để báo tin, tôi và anh An sắp đám cưới. Đây là thiệp báo tin!

Đặt vào tay Bằng Lăng tấm thiệp cưới, Nhã Thùy quay lưng đi. Bằng Lăng chết sững. Cho đến khi Nhã Thùy đi rồi, cô mới nhìn xuống chiếc thiệp cưới trên tay mình.

Thiệp cưới màu hồng, có in hình Vũ An và Nhã Thùy mặc áo cưới tươi cười bên nhau.

Bằng Lăng buông thiệp cưới, sụp xuống đất, lòng cô đau đớn tan nát. Họ sắp cưới nhau, cô biết trước sẽ như thế, sao lòng còn đau đớn vậy? Có trách thì nên trách Vũ An bạc bẽo vô tình vô nghĩa. Một cơn đau quặng ở bụng, Bằng Lăng rên lên:

– Bằng Lăng! Cháu sao vậy? Có ai mới đến tìm hả?

Dì út nhíu mày cầm tấm thiệp lên xem.

– Khôn kiếp!

Dì giận dữ xé tan tành ném ra xa:

– Đừng thèm buồn cháu ạ!

Bằng Lăng bật khóc:

– Cháu đau quá dì ơi, đau quá ...

Hai tay Bằng Lăng bấu vào người dì út, làm dì quỳnh quáng lên:

– Dê dì gọi xe ngựa đến chở cháu đi bệnh viện.

Bằng Lăng sinh một bé gái giống Vũ An như đúc, sau ba giờ oằn oại trong cơn đau của người đàn bà vượt cạn một mình, chỉ có dì út lo cho, nước mắt tủi hờn của Bằng Lăng cứ tuôn ra.

Dì út phải gắt tướng lên:

– Con muốn chết cho con của con mồ côi thì cứ khóc đi!

Bằng Lăng hoảng sợ cắn mạnh vào ngón tay. Xin hãy cho tôi sức mạnh và lòng can đảm để vượt qua tất cả. Con của tôi, vừa sinh ra đã không có cha. Vũ An ơi! Em hận anh. Sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.

Thùy!

Hai chiếc xe đi ngang qua nhau, Duy Thái sững sốt nhận ra Nhã Thùy Nhã Thùy đi đâu vậy? Quay đầu xe, Duy Thái đuổi theo Nhã Thùy anh nhún còi xe inh ỏi.

Nhã Thùy cho xe chạy chậm lại chờ xe Thái. Duy Thái xuống xe đi lại:

– Em đi tìm Bằng Lăng phải không? Anh cảnh cáo em, Bằng Lăng có làm sao, anh không tha cho em đâu.

Nhã Thùy tức giận:

– Anh giết em chắc? Anh yên tâm đi, em muốn báo tin em và Vũ An sẽ cưới nhau mà thôi.

– Em hại ba Bằng Lăng mất uy tín, công ty bây giờ mỗi ngày mỗi sa sút, như vậy chưa vừa lòng em sao?

– Chưa. Bởi vì Vũ An yêu nó, anh trai luôn nhớ nó. Chừng nào công ty của nhà đó đổ sập, em sẽ dừng lại.

Duy Thái lắc đầu bất lực. Anh biết có khuyên cũng chẳng có kết quả, khi Nhã Thùy quyết làm theo ý mình. Hai anh em xa nhau có hơn mười năm mới gặp lại, Nhã Thùy không còn là cô bé ngoan ngoãn hiền lành như ngày nào.

Bỏ lại xe mình, Duy Thái lo âu. Anh sợ Bằng Lăng chịu không nổi cú sốc này. Duy Thái lái xe chạy nhanh hơn. Lạy trời là Bằng Lăng không sao.

Nhà cửa vắng hoe, càng làm Duy Thái thêm sợ. Anh gõ cửa phòng bà ngoại.

– Ngoại ơi! Di út với Bằng Lăng đâu cả rồi?

Bà Tư ngồi dậy, cười vui vẻ:

– Nó đi sinh rồi. Con gái, cháu ạ.

Duy Thái thở phào, nỗi lo lắng bay đi. Dường như khi Nhã Thùy càng cố gây đau khổ cho Bằng Lăng, thì anh càng muốn bù đắp cho cô hơn nữa. Duy Thái vội lái xe đến bệnh viện.

Bằng Lăng vừa thức dậy sau giấc ngủ mỗi mệt, cô cảm động khi nhìn thấy Thái.

– Anh mới xuống à?

– Ừ. Ngoại nói em vào bệnh viện sinh, lo quá, anh vội đến. Đau và mệt lắm phải không em?

– Cảm ơn anh đã đến. Lúc lên bàn sinh chỉ có di út, em khóc nhiều lắm. Có lẽ vì quá đau, bây giờ nghĩ lại, trẻ con quá!

Duy Thái mỉm cười lấy khăn lau mặt cho Bằng Lăng:

– Em nghỉ đi. Lúc đi nửa đường, thấy xe Nhã Thùy, anh sợ cô ấy gây bất lợi cho em nên lái xe như bay vậy. Chừng đến nhà không thấy em đâu, anh càng sợ điếng hơn.

Bây giờ nhìn thấy em mẹ tròn con vuông, anh mừng quá trời luôn.

Quên mất dê dặt, Duy Thái nắm tay Bằng Lăng áp trong tay mình. Bằng Lăng nghe lòng mình rung cảm trong tình cảm anh trân trọng dành cho cô, một chút ấm lòng sau phút vượt cạn một mình, tình yêu đầu đời nhen lên.

Đứa bé khóc, Duy Thái giật mình nhìn sang chiếc nôi. Anh reo lên:

– Dễ thương quá, Bằng Lăng! Anh bế nó được không?

– Nếu anh biết bế thì bế sang cho em, khéo ghen anh!

– Anh biết rồi. Anh mà lỡ tay, kiếm vợ không kịp trả cho em.

Bằng Lăng phì cười, nụ cười mất từ lúc chia tay với Vũ An, bây giờ rạng rỡ.

Duy Thái khéo léo luồn tay dưới người đứa bé, bế nó lên, anh hôn nhẹ vào má nó.

– Thơm quá! Êm nữa, êm như nhung vậy.

Đặt thật nhẹ xuống bên Bằng Lăng, Duy Thái lại vuốt tóc đứa bé:

– Tóc nó nhiều quá, em ơi.

Nhiều người trong phòng quay nhìn họ và chợt phát hiện ra Duy Thái.

Bằng Lăng lo lắng:

– Anh Thái! Người ta nhận ra anh rồi thì phải. Hay anh về đi!

Duy Thái nhún vai:

– Anh không sợ. Ca sĩ nổi tiếng thì cũng có cuộc đời riêng tư vậy. Cứ để cho họ nhìn. Còn nếu như em sợ Vũ An ghen thì anh về đây.

Bằng Lăng lắc đầu:

– Giữa em và anh An còn gì nữa mà sợ anh ấy ghen. Anh ấy không hề biết em mang thai, sinh con.

– Vậy thì anh cứ ở lại. Bây giờ em ngủ đi, anh canh cho. Ngủ đi em!

Bằng Lăng khép mắt lại với lòng cam đành. Vũ An sắp cưới Nhã Thùy, thôi thì cầu mong cho cả hai tìm thấy hạnh phúc. Cây đa cũ và bến đò xưa ...

Những tấm ảnh đăng lên báo hình ảnh Duy Thái và Bằng Lăng, đối với Vũ An như cú sốc. Thì ra nửa năm qua, họ vẫn "lén lút" đi lại với nhau và đã có

một đứa con.

Cứ tưởng cô ta hiền, hóa ra ghê gớm thật. Ăn cắp tiền, rải bi cho bà nội anh ngã và còn có mối quan hệ với Duy Thái ...

Càng nghĩ, Vũ An càng tức, càng ghen, nhưng anh làm gì được đây khi đã ly hôn.

Cay đắng, Vũ An ngửa cổ trút hết chai rượu vào mồm, rượu chảy tràn ướt cả áo, cứ như thế, Vũ An say lúy túy.

– Anh Vũ An?

Nhã Thùy đẩy cửa bước vào, cô lắc đầu nhìn cái cảnh phát chán trên, nhưng càng tốt cho cô khi gã mập này say quắc cần câu:

Cô đỡ đầu Vũ An, dúm vào tay anh cây viết:

– Anh ký vào đây cho em, rồi muốn uống nữa, em lấy rượu cho.

Vũ An cố nhướng mắt, giọng nhừa nhựa:

– Ký cái gì?

– Đây là hóa đơn thanh toán tiền mua sắm vật tư cho công ty, anh là giám đốc thì phải ký vào.

Nhã Thùy ngồi vào lòng Vũ An, cô hôn vào má anh, nũng nịu:

– Bữa nay em cho phép anh uống rượu nhiều, ngày mai mà anh còn uống rượu nữa, em giận anh đó.

Muốn yên thân, Vũ An cầm cây viết ký nguệch ngoạc vào. Cái tâm sự đau đớn của mình, anh không muốn bị ai chạm vào. Bằng Lăng đâu có đau khổ khi ly hôn với anh, bây giờ cô đang sống hạnh phúc với Duy Thái, anh ta đẹp trai và còn hát hay nữa.

Nhã Thùy hồi hộp nhìn theo tay Vũ An, cô thở phào nhẹ nhõm khi Vũ An ký tên vào. Vậy là xong! Cô dùng tiền công ty mua hết cổ phần của công ty, ngay cả cổ phần của bà Thuần cũng bị cô mua hết.

Bà ta đang lo sốt vó vì chứng khoán cả tuần nay đều sai khớp lệnh, sụt giá trầm trọng, có nguy cơ trắng tay, phá sản.

Còn ngày mai nữa thôi, Nhã Thùy chờ đợi giây phút thành công mà cô phải phí nhiều công sức.

Buổi sáng, hơn tám giờ, Vũ An mới dậy. Tối đêm qua uống nhiều rượu, anh dậy không muốn nổi, đầu nhức như búa bổ, nếu không có cuộc họp quan trọng, Vũ An sẽ ngủ tiếp. Làm việc để làm gì, khi mà tình yêu và người vợ của anh đã chung sống cùng người đàn ông khác.

Vũ An đến với cuộc họp bằng vẻ mệt mỏi, may là đúng lúc cuộc họp bắt đầu.

Ông Thuần chỉ trừng mắt với con trai một cái .

Nhã Thùy cao giọng:

– Hôm nay cuộc họp cổ đông, tôi xin phát biểu. Có nhiều phiếu bầu truất phế chủ tịch đương nhiệm Vũ Thuần, không có lý nào ông nắm quyền chủ tịch khi cổ phần của ông chưa được phân nửa vốn công ty.

Ông Thuần sững sốt:

– Như vậy là sao?

Nhã Thùy khinh khỉnh:

Theo nguyên tắc, người nào có nhiều cổ phần sẽ nắm quyền chủ tịch công ty.

Tôi được tám mươi phần trăm cổ phần.

Phiên họp nhao lên. Nhã Thùy đã mua tất cả cổ phần của bà Thuần và mười cổ phần của Vũ An, có nghĩa là cô có quyền ngồi vào cái ghế Chủ tịch hội đồng quản trị.

Ông Thuần vỗ bàn giận dữ:

– Vũ An! Tại sao?

Vũ An chung hững:

– Con không biết.

Chữ ký của mày mà mày còn bảo không biết, cả mẹ mày nữa, phản hết rồi!

Chỉ vào mặt Nhã Thùy, ông giận dữ quát:

– Có biết cái gì về công ty này hả? Ba mươi năm nay, cô có biết tôi đã bỏ biết bao nhiêu công sức vào công ty này không?

Nhã Thùy thản nhiên:

– Con nghĩ là ba già rồi, nên về nhà nghỉ ngơi. Tre tàn măng mọc là quy luật của trời đất. Ba tức giận làm gì. Con và anh An đều có học, quản lý điều hành sẽ tốt hơn.

Nhã Thùy ôm chồng hồ sơ đứng lên, cô bảo cô trợ lý:

– Tháo bỏ băng tên chủ tịch cũ và thay ngay tên tôi vào. Từ nay, tôi là chủ tịch tập đoàn Sóng Thần.

Vũ An quát:

– Nhã Thùy! Em có thái độ gì vậy?

– Sao em có thể ngoa ngoắt làm xáo trộn mọi thứ lên?

Nhã Thùy lạnh lùng:

– Tuy em là vợ anh, nhưng với những chứng cứ pháp lý, em là chủ tịch, có quyền trên giám đốc. Anh nên về phòng uống rượu, nhớ vợ cũ của anh hơn là hỏi cái này, cái nọ. Ba già rồi, đã đến lúc ông nên về nhà nghỉ ngơi.

Nện mạnh gót giày, Nhã Thùy đi ra khỏi phòng họp về ngồi chễm chệ lên ghế chủ tịch, ra lệnh làm cái này bỏ cái kia.

Ông Thuần gần như điên, xông vào phòng quát âm lên:

– Không có thay đổi gì cả! Công ty là do cha tôi ngày xưa sáng lập truyền cho tôi Nhã Thùy, cô tưởng cô mê hoặc con trai tôi, lợi dụng vợ tôi là thắng?

Không đâu. Hãy mau rút ra phòng của tôi!

Vũ An cố ngăn lại, bị ông tát cho mấy tát nảy lửa.

– Mày là đứa nát rượu ngu ngốc, khốn kiếp!

Nhã Thùy đóng cửa phòng lại, vì nhân viên bên ngoài tò mò kéo đến nghe ngóng. Khoanh hai tay trước ngực, cô lạnh lùng:

– Kẻ rời khỏi công ty mới là ông. Ông già rồi, đầu óc không còn minh mẫn nữa. Ông sẽ còn sống được bao lâu nữa mà cố ôm công ty này vậy?

– Bao lâu không cần biết! – ông Thuần gầm lên - Nhưng công ty này là máu thịt của tao.

– Là máu thịt của ông? Đúng, là tâm huyết là của ông cha để lại, bị mất về tay kẻ khác, ông thấy đau không?

– Đồ khốn kiếp! Mất dạy!

Giận quá, ông Thuần giơ tay lên toan đánh vào gương mặt đang hất cao lên lảo xược, nhưng vừa đưa tay lên cao, ông lão đảo ôm ngực. Con giận uất khiến tay chân ông run rẩy, đầu hoa lên choáng váng, ngực nặng, thả không nổi, ông lão đảo ngã xuống.

Vũ An hết hoảng ôm ông hét to:

– Ba ... ba ...

Ông Thuần thều thào:

– Tổng ... tổng:... cổ ...

Ông ngất đi, Vũ An cuống quýt hét ầm lên.

Nhã Thùy mở cửa bỏ đi ra ngoài.

Nụ Hôn Dưới Góc Bàng Lãng

Chương 8

– Giám đốc! Có khách!

Ông Bằng ngược lên. Khách là nhân viên ngân hàng và người nữa là của công ty Sóng Thần, họ đường hoàng tiến vào.

– Chúng tôi thay mặt chủ tịch công ty đề nghị ông thanh toán nốt số nợ còn lại. Trong vòng mười ngày nữa, nếu không thanh toán dứt điểm, công ty Cát Bằng sẽ là chi nhánh của Sóng Thần.

Ông Bằng biến sắc:

– Nhưng tôi chỉ còn nợ ba tỉ thôi mà.

Nhã Thùy kênh kiệu bước vào, cô khoanh hai tay trước ngực, lạnh lùng:

– Tốt nhất ông nên bán công ty của ông cho Sóng Thần. Nếu không, công ty của ông cũng bị tiêu diệt và lụn bại.

Ông Bằng cắn uất:

– Nhã Thùy! Tại sao cô cứ hết lần này đến lần khác dồn chúng tôi vào chân tường vậy. Phá hoại việc kinh doanh của tôi, gây mất uy tín ... Làm người, sao thất nhân tâm quá vậy?

Nhã Thùy cười lạt:

– Thất nhân tâm bằng ông mười mấy năm trước? Hẳn ông chưa quên ông từng liên kết với ông Vũ Thuần để dồn một người vào đường cùng, đến nỗi nạn nhân của ông đã đầu độc vợ con ông ta và cả ông ta nữa ...

Ông Bằng nghếch mặt ra, cố nhớ ông áp ứng:

– Không phải, những gì ông ta ...

Nhã Thùy ngắt lời nạt đùa:

– Ông im miệng! Ông định nói là ông ta bắt tài và luật kinh doanh, ai mạnh kẻ đó thắng, kẻ yếu bị thua chứ gì?

– Không hẳn như thế. Nhưng cô là ...

– Ông không cần biết. Trong vòng mười ngày không trả đủ số tiền còn lại, đừng có trách tôi. Nợ thì phải trả, rõ chưa?

Nhã Thùy bỏ đi ra ngoài, cô sung sướng với ý nghĩ có đầy đủ quyền lực trong tay để khuynh đảo tất cả.

Nhã Thùy Vừa lái Xe về nhà,. Vũ An ra chặn cô lại, anh nhìn cô tóc lửa:

– Cô đứng lại đó! Cô đừng quá tàn nhẫn chiếm công ty Sóng Thần, bây giờ còn muốn thôn tính công ty Cát Bằng.

Nhã Thùy lạnh lùng:

– Anh đau lòng à?

– Chưa bao giờ tôi dám nghĩ cô là kẻ máu lạnh ghê gớm như vậy.

Nhã Thùy ngược nhìn Vũ An, anh đang nhìn cô, cái nhìn ghê tởm. Bất giác cô bật khóc:

– Anh chỉ biết trách em. Em là vợ anh, có làm gì đi nữa cũng là cho anh. Anh không thấy là em làm chủ tịch tốt hơn ba, đòi nợ lâu năm từng là nợ khó đòi, cái ách công ty, không cho nhân viên lười biếng, mà họ phải làm việc hết mình.

Vũ An thở dài:

– Cô không thấy cô quá đáng sao khi thấy ba tôi ra khỏi cái ghế của ông trong bao nhiêu năm qua?

– Em chỉ muốn lấy lại những gì của em.

Vũ An sững sốt:

– Cái gì là của cô?

– Trước khi hỏi em, anh hay tự hỏi anh, anh đã sống thật lòng với em chưa?

– Anh gian dối em cái gì?

– Anh là chồng em, sống với em, nhưng trái tim của anh đâu thuộc về em, vẫn hướng về Bằng Lăng.

Vũ An lúng túng đứng im. Đúng là như thế, tình yêu anh từng dành cho Nhã Thùy không còn nữa, mà trái tim anh đầy hình bóng Bằng Lăng. Anh là con người nhu nhược đánh mất hạnh phúc của mình, thụ động trước những hành vi quá quắt của mẹ mình.

Nhã Thùy cao giọng:

– Em nói đúng chứ?

Gương mặt Nhã Thùy lạnh lùng như có lớp sương mù phủ lên:

– Em đi đòi sự công bằng. Hai mươi năm nay, chưa bao giờ em quên giây phút kinh hoàng mình trải qua. Đó là buổi cơm chiều, hai anh em của em vì mê xem truyện không ăn cơm, chỉ có mẹ em ăn cơm. Trong món canh hôm đó, ba em đã trộn lá ngón vào món canh rau đắng. Lá ngón là loại lá cực độc, nếu vò nó và bỏ xuống hồ nước, cá sẽ chết hết. Con người cũng vậy nếu ăn vào. Lúc đó, dù kiệt sức, mẹ em cũng cố ôm ba em lại, cho anh em em chạy đi. Anh có biết tại sao ba em tự sát không?

– Không.

– Ba của anh liên kết cùng ông Cát Bằng, dồn ba em vào con đường tuyệt lộ, ông sẽ ở tù khi bị phá sản. Ông đi tìm cái chết cho cả này để giải quyết cái mà ông gọi là bế tắc, không sửa chữa được.

Vũ An sững sờ, anh không ngờ xảy ra chuyện như vậy.

Nhã Thùy cười gằn:

– Còn nữa, em cho anh biết, cái nhà này, mẹ của anh cầm cổ ngân hàng tất

cả là hai tỉ, cũng chính bà rút ở công ty hai tỉ đồng nữa. Anh có biết bị khép vào tội gì không? Lạm dụng tiền của cổ đông công ty dùng vào việc riêng.

Vũ An kinh hoàng:

– Mẹ anh cần tiền nhiều như vậy làm gì?

Một chiếc xe tắc xi đỗ lại trước cổng, bà Thuần bước xuống. Trông thấy Nhã Thùy, bà lao vào ngay:

– Nhã Thùy! Con phải cứu mẹ.

Nhã Thùy khinh khỉnh:

– Tại sao con phải cứu mẹ?

– Con bảo mẹ cầm cổ nhà, rút tiền công ty đầu tư vào cổ phiếu, sau đó con bảo mẹ cứ ôm, sẽ lời to, ai dè bây giờ.

Bà Thuần bật khóc:

– Khối lượng bán ra bây giờ áp đảo khối lượng mua vào, cổ phiếu sụt giá, mẹ ôm cũng chết, tiền đâu trả nợ ngân hàng, tiền đâu trả công ty, mà bán còn được không nửa vốn. Mẹ đi tù mất, con phải cứu mẹ.

Nhã Thùy lùi ra sau:

– Mẹ còn đánh bạc như con bạc khát nước, con không cứu mẹ được đâu, mẹ tự lo lấy đi.

Nhã Thùy hấp tấp leo lên lên xe lái đi Bà Thuần nhảy chồm chồm:

– Nhã Thùy! Con bỏ mẹ sao?

Bà nhảy ra trước đầu xe toan cản Nhã Thùy lại, cô hạ kính xe xuống lãnh đạm:

– Mẹ hãy cầu cứu anh An hơn là cầu cứu con. Con đi đây!

De xe lùi, Nhã Thùy Phóng ra đường. Bà Thuần tức giận hét:

– Đồ khốn kiếp! Mày hại tao. Cũng chính mày bảo tao rải bi, đánh cắp vàng, đồ tội cho Bằng Lăng ...

Đang nói, bà Thuần im bật vì nhớ ra sự có mặt của Vũ An. Vũ An sững sốt:

– Mẹ vừa nói gì vậy?

– An ơi! Mẹ xin lỗi con. Bây giờ mẹ biết ai là người xấu, ai là người tốt rồi.

Vũ An lùi dần và té ngôi trên ghế đá. Những điều vừa biết khiến anh bị sốc và đau lòng. Bây giờ, anh hiểu Bằng Lăng oan thì tất cả đã muộn.

Nhìn lại sau lưng, bà Thuần càng hoảng sợ hơn, vì từ lúc nào, ông Thuần ngồi trên xe, mắt hướng về vợ, người vợ từng chung sống với ông những ba mươi năm:

Bà Thuần nấc lên:

– Xin hãy tha thứ cho tôi ...

– Nhã Thùy!

Bà Thuần đuổi theo Nhã Thùy lên nửa cầu thang, và túm tay cô chặt lại.

– Mày là con quỷ, mày đã hại tao ...

Nhã Thùy cố gỡ tay bà Thuần ra:

– Bà có buông tôi ra không? Bà đâu phải con nít mà nghe lời tôi. Chẳng qua bà quá tham lam, và tôi thì lợi dụng lòng tham không đáy của bà thôi.

– Khốn nạn! Tao đã lầm mày!

Vừa nói bà Thuần vừa nổi điên, đánh túi bụi vào mặt, vào người Nhã Thùy.

Bị đánh đau, Nhã Thùy nổi cáu:

– Nè! Tôi nhịn bà bao nhiêu đó đủ rồi nghen. Bà làm quá, tôi không nhịn bà nữa Nhã Thùy kêu toáng lên:

– Bảo vệ, bảo vệ!

Nhưng giờ nghỉ, có bảo vệ nào đâu, có hai người bảo vệ thì ở hết ngoài cổng công ty. Bà Thuần càng đánh càng gào thét giận dữ:

– Trả tiền lại cho tao!

– Tôi không có lấy tiền của bà. Bà mất tiền là do bà chơi cổ phiếu, chơi thì phải có ăn có thua chứ. Bà có nổi điên lên thì vào bệnh viện tâm thần mà ở đi.

– Khốn nạn!

Bà Thuần đánh nữa, đánh hung hăng. Tức giận Nhã Thùy đánh lại, cô đập mạnh chân vào bụng bà Thuần.

– Ôi ...

Đau quá, bà Thuần buông Nhã Thùy ra, chân đập hụt vào khoảng không, chới vơi ngã lăn ra sau và rồi toàn thân lăn lóc ...lăn lóc ...trên những bậc cầu thang, xuống đến bậc cuối cùng, nẩy người lên rồi nằm im. Nhã Thùy kinh hoàng đứng chết trân, mãi một lúc sau. mới sực tỉnh chạy nhào xuống:

– Nè, nè ... dậy đi!

Máu ... Máu từ đỉnh đầu bà Thuần tuôn ra, mắt trợn trắng. Nhã Thùy hoảng sợ lùi ra sau:

– Không phải tôi giết bà. Làm ơn dậy đi, đừng có nằm đó, dậy đi ...

Nhã Thùy lùi ra đến cửa, đụng vào Duy Thái đi vào, cô vội ôm choàng anh trai khóc òa lên:

– Anh Thái! Bà ấy ... bà ấy ...

Duy Thái hiểu ngay, anh đẩy Nhã Thùy ra, đến bên bà Thuần quỳ thụp xuống. Không còn hơi thở, anh vội bế bà lên:

– Em lái xe đưa anh đến bệnh viện.

– Liệu bà ta còn sống không anh Thái?

– Anh không biết. Mau lên! Mà thôi, để anh lái xe, em ở nhà đi.

– Anh Thái ơi! Nếu bà ấy chết, em sẽ đi tù vì chính em đẩy bà ngã lầu. Em không muốn ở tù đâu anh ơi.

Duy Thái bàng hoàng, anh suy nghĩ rất nhanh:

– Vậy em đi đâu đó đi, lấy bằng cứ chứng minh em có mặt nơi đó, hiểu không? Còn mọi việc để cho anh. Nhanh đi!

– Dạ.

Nhã Thùy quỳnh quáng lao ra khỏi cửa, còn lại Duy Thái, anh hiểu là bà Thuần đã chết.

Lặng lẽ, Duy Thái để người mình vấy đỏ vết máu của người chết, anh đi lại bàn điện thoại quay số:

– Xin cho tôi gặp người phụ trách, tôi vừa ... giết một người ...

Những ống kính hướng vào Duy Thái. Duy Thái cúi mặt nhìn xuống tay mình. Cái còng số tám bập vào tay anh và anh phải về trại tạm giam.

Duy Thái lại ngược nhìn Vũ An ngậm ngùi:

– Vũ An! Tôi xin lỗi ... Tôi không cố ý hại mẹ anh chết, nhưng trong lúc quá nóng giận, tôi đã xô bà ngã. Xin lỗi ...

Vũ An cắn giận gào to:

– Đồ sát nhân!

Duy Thái bị áp giải lên xe. Từ một góc khuất, Nhã Thùy đứng chết lặng.

Chính cô đã hại anh trai mình, bây giờ lòng thù hận đã thỏa mãn, nhưng là lúc bản năng lương thiện của một con người sống lại.

Chính bà ấy đánh có trước mà, cô là người muốn bảo vệ mình, tất nhiên phải đánh lại. Bà ta đúng là báo hại. Cô không thể nào ở tù. Nhã Thùy vội vã chạy lại xe, cô ngồi vào và lái xe đi. Cần phải đi. Nhưng công ty là của cô, nhà cũng là của cô, cô bỏ đi đâu?

Tâm tư Nhã Thùy bối rối tới bời, không tìm ra lối thoát, cô quáng quàng vào nhà trong bóng tối như kẻ trộm.

Nhà tối om. Vũ An chệnh choạng đi vào. Mọi việc rối tung lên khiến anh muốn điên lên, xác bà Thuần quàn ở nhà vĩnh biệt chờ khám nghiệm, anh chưa biết mình nói như thế nào với cha.

Đưa tay, Vũ An bật ngọn đèn phòng. Tách! Căn phòng sáng lên, Vũ An cau mày nhìn Nhã Thùy. Cô đang bỏ quần áo vào valy. Anh hỏi:

– Cô định đi đâu? Mẹ vừa mất mà.

– Tôi không muốn ở nhà này nữa. Tôi sẽ đi.

– Tùy!

Vũ An ngồi phịch xuống, anh không còn đủ sức để làm gì nữa, ý định đi tìm Bằng Lăng cũng đành gác lại. Nhã Thùy đóng nắp valy lại, hấp tấp xách đi ra cửa, không có sự ngăn trở nào. Vũ An đang úp mặt vào đôi bàn tay chìm trong đau khổ. Nhà của anh tan nát hết rồi.

– Vũ An!

Ông Thuần ngồi xe lăn vào:

– Con lo cho mẹ sao rồi?

Vũ An thẳng thốt ngẩng đầu lên:

– Ba biết rồi à?

– Ba còn biết có thể Nhã Thùy xô mẹ con ngã lăn. Hại người đàn bà này tâm đầu ý hợp, ngọt như mía lùi, khi ghét nhau sẽ đánh nhau như cọp với meo. Duy Thái có động cơ nào để xô mẹ con ngã lều chềnh chứ?

Như người u mê vừa sức tỉnh, Vũ An đứng lên:

– Nhã Thùy! Cô ấy chạy trốn rồi.

Ông Thuần cười buồn:

– Con cứ để cô ta đi. Lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng khó thoát. Ngày xưa, ba và bác Bằng vì hám lợi, đẩy ba Nhã Thùy vào đường cùng ... luật đời quả báo là như vậy đó.

Vũ An sụp xuống bên cha ghen ngào.

– Mẹ con chết rồi ba ơi.

Ông Thuần ngồi lặng câm. ông có giận bà gây tan nhà nát cửa, nhưng trước cái chết của bà, lòng ông khổ đau, sẵn sàng quên đi những gì bà gây ra.

Chiều đang xuống bên ngoài thành một màu đen thẫm ...

Bằng Lăng để hoa lên mộ người đã chết ngậm ngùi. Dù là bà ghét cô, nhưng giờ này nằm dưới kia, mọi ân oán đều tan theo mây khói.

Tiếng chân phía sau, Vũ An bất ngờ khi trông thấy Bằng Lăng.. Anh cúi gằm hồ thẹn:

– Cảm ơn em đã đến. Anh không dám xin em lời tha thứ cho mẹ, vì trong đó có sự nhu nhược của anh.

– Chuyện qua rồi, em không muốn nhớ lại nữa. Bây giờ em sống và nuôi con như vậy thôi.

Anh cũng có lỗi nhiều với em, bỏ mặc em với khó khăn, một mình nuôi con:

– Những khó khăn đó, em đã vượt qua nhờ sự giúp đỡ của anh Thái. Anh An? Em xin anh chuyện này được không?

– Được, em nói đi!

– Nhã Thùy là em gái của anh Thái, anh hãy vì em mà săn sóc cho Nhã Thùy, dù sao cô ấy cũng là vợ anh mà.

Vũ An ghen lại. Đúng là anh không có tư cách nào để nhìn con, đưa con gái của anh. Vũ An đau đớn gật đầu.

Bằng Lăng cười buồn:

– Anh cũng đừng ái ngại gì chuyện một mình em nuôi con. Công ty của ba em lúc này đỡ rồi, em về phụ giúp ba em. Thôi, chiều rồi, em về đây.

Bằng Lăng bỏ đi. Vũ An muốn gọi lại mà không dám, bởi chính anh đã tin mẹ mình ruồng bỏ cô, hạnh phúc ấy tự anh đánh mất, dành suốt đời sống trong tiếc nuối ăn năn.

Giữa Nhã Thùy và anh bây giờ là một khoảng cách xa diệu vợi. Biết cô là người xấu, cô là người đẩy mẹ mình ngã chết, nhưng suy cho cùng đâu phải cố ý.

Khuyên cô ấy đi tự thú chẳng? Còn lời hứa mà anh mới hứa với Bằng Lăng?

Vũ An đứng bất động suy nghĩ, lòng anh rối rắm, bởi xưa nay, anh từng quen sống dựa vào mẹ mình. Bây giờ mẹ không còn nữa, Vũ An cảm thấy mình chông chênh như con thuyền nhỏ đi trên biển lớn, không biết lèo lái như thế nào ...

Ở văn phòng trại giam, luật sư Thế nghiêm mặt nhìn Thái:

– Bên gia đình nạn nhân không truy cứu, nhưng theo luật pháp, anh phải khai cho kỹ. Anh có biết nếu đưa ra tòa xét xử, anh có thể bị tù và sự nghiệp danh dự của anh xem như kết thúc?

Duy Thái lạnh lùng:

– Những gì cần nói, tôi đã nói hết.

– Tôi có động cơ giết người, vì bà ta đánh tôi, mắng tôi, lúc nóng giận, tôi đã xô bà ta té ngã.

– Anh nghĩ những người lấy khẩu cung ngây thơ tin vào lời khai của anh?

Duy Thái làm thinh, anh không có gì để nói. Đó là những gì anh muốn làm

cho em gái mình, khi anh là người anh trai vô dụng bất tài, không xoa dịu được lòng thù hận đang ngày đêm sục sôi trong lòng Nhã Thùy.

Vị luật sư đứng lên:

– Tôi về đây. Mong anh nên suy nghĩ cho kỹ.

Bên ngoài, Nhã Thùy nép vào cánh cửa. Chờ cho luật sư Thế đi ra, cô mới bước vào Duy Thái vừa đứng lên đã phải ngồi lại:

– Em đến đây làm gì? Em đã làm theo lời anh chưa?

Nhã Thùy ghen ngào:

– Em không muốn làm theo lời anh, bán công ty và ra nước ngoài sống, trong khi đó anh ...

Duy Thái giơ tay ngăn lời Nhã Thùy:

– Nếu muốn anh yên tâm, hãy nghe lời anh một lần đi:

– Duy Thái bỏ đi nhanh vào bên trong. Nhã Thùy cắn mạnh vào ngón tay để ngăn tiếng khóc. Cô đau lòng bởi sự hy sinh của anh trai. Giờ đây lòng hận thù thỏa mãn, song cô lại thấy mình đứng trên bức tường thành cao ngất chơ vơ một mình, không có ai bên cạnh.

– Cô Thùy!

Giật mình, Nhã Thùy quay lại:

– Luật sư Thế!

– Chúng ta ra ngoài nói chuyện, được không?

Nhã Thùy bước theo luật sư Thế, lo lắng.

– Liệu tội anh Thái có nặng lắm không, anh Thế?

Luật sư Thế nhìn Nhã Thùy với ánh mắt là lạ khiến cô sợ hãi cúi đầu:

– Nặng lắm ... phải không?

– Lời khai của anh Thái hoàn hảo đến độ hoàn mỹ không có kẽ hở. Nhưng cô nghĩ, người ta sẽ tin?

– Sao không tin! Chính anh ấy cãi vã với bà ta, hai người giằng co, tức giận, ánh mắt bà ta ngã.

Lời khai đó có động cơ và hoàn cảnh. Có một điều, tôi phát hiện trong hồ sơ của Cô nhi viện Gò Vấp ... Cô xem cái này đi!

– Gì?

Luật sư Thế đưa ra tờ giấy, có kèm tấm ảnh nhỏ của một bé gái. Thái Nhã Thùy con gái của Thái Văn Duy và bà ...

Mặt Nhã Thùy tái mét, cô định giật tờ giấy, song Thế nhanh hơn, xếp lại.

– Cô là em gái Duy Thái.

Nhã Thùy quát khế:

– Anh muốn gì?

Thế nhìn Nhã Thùy bằng đôi mắt sắc:

– Chính cô mới là người đẩy bà Thuần ngã cầu thang.

Nhã Thùy gần như muốn tắt thở vì sợ, cô quắc mắt:

– Anh đừng có nói điên. Đó là mẹ chồng tôi, sao tôi đẩy bà ngã chứ?

– Hai người phụ nữ gây cãi nhau, lúc nóng giận đưa đến xô xát, tình tiết đó giảm nhẹ. Tại sao cô lại muốn anh trai mình hy sinh hết cho mình?

– Tôi không hiểu anh muốn gì nữa. Anh muốn làm tiền tôi phải không? Đừng có hòng!

Từ đằng xa, một chiếc xe chở hàng đang đi tới. Trong đầu Nhã Thùy chợt lóe lên một tia lửa. Cô vờ đưa tay xoa vào ngực Thế.

– Anh nghĩ tôi là đứa ngốc ngếch cho anh bắt nạt à? Đúng không? Đúng không?

Nhã Thùy hung dữ quá. Thế lùi lại, anh quên mất mình đang ở đâu. Pin ...

Pin ... Không còn kịp nữa. Chiếc xe hàng trời tới, nguyên thân hình to lớn của Thế bị hất tung lên và rơi xuống ...

Bụp! Tiếng kêu khô khốc. Người Thế cong lên rồi nằm ngay xuống bất động, máu nhuộm đỏ cả mặt đường.

Nhã Thùy đứng chết trân, dù trước đó mấy phút, trong đầu cô hình thành ý nghĩ đẩy luật sư Thế vào đầu chiếc xe tải. Chiếc xe tải chạy vượt lên chút nữa mới thắng lại được. Người tài xế mở cửa xe nhảy xuống, mặt cắt không còn giọt máu, chết điếng nhìn một người đang giãy chết.

Nhã Thùy hét lên thất thanh, cô ngã xuống ngất đi trên mặt đường nhựa.

Nụ Hôn Dưới Góc Bằng Lăng

Chương 9

Đây là đâu vậy? Nhã Thùy mở mắt ra ngơ ngác nhìn quanh. Cô nhận ra ngay mình đang ở đâu, nên bật ngồi dậy.

– Cô Thùy! Cô tỉnh rồi hả?

Cô y tá ân cần hỏi Nhã Thùy.

– Cô nghe trong người như thế nào?

– Mệt lắm ... Luật sư Thế, ông ấy như thế nào?

– Đã chết ...

Đã chết? Nhã Thùy thở nhẹ. Anh ta đã chết, đâu phải lỗi của cô, chỉ nên trách anh ta đã quá nhiều chuyện.

Vờ kêu lên sưng sốt, Nhã Thùy ngồi lên:

– Tôi muốn gặp mặt ông ấy.

– Cô chưa khỏe đâu. Lúc này, nhờ xem ví tay của cô nên tôi đã điện thoại cho chồng cô, ông ấy sẽ đến ngay.

Nhã Thùy nhắm mắt lại, cô không có can đảm nhìn hai bàn tay của mình, dường như nó đang đỏ cả máu. Tại sao buộc tôi phải xử sự như thế hả? Tất cả là do các người ép tôi.

– Nhã Thùy!

Vũ An đến, Nhã Thùy mở bừng mắt ra. Sự có mặt của anh lúc này như một cái phao cho cô vớ vào. Cô khóc òa lên:

– Em sợ lắm, anh An ơi.

– Em có sao không?

Nhã Thùy nhào vào lòng Vũ An, cô ôm lấy anh nức nở. Cô y tá chia sẽ:

– Cô ấy đang bị kích động, ngất đi cả 1 giờ mới tỉnh, cần nên tránh xúc động, ảnh hưởng đến thai nhi.

Vũ An ngạc nhiên.

– Thai nhi?

– Cổ mang thai gần hai tháng, anh không biết à?

Nhã Thùy sung sướng, cô đã có mang. Đứa bé sẽ giúp cô vượt qua tất cả chướng ngại. Cô đụi mặt vào ngực An:

– Tại em chưa nói với anh. Anh không mừng khi chúng mình có con sao?

Vũ An ấp úng:

– Mừng ... mừng chứ. Nhưng em không sao chứ?

– Em hơi mệt một chút thôi.

– Vậy em nằm xuống nghỉ đi.

– Vũ An! Anh không bỏ em và giận em nữa chứ?

– Không.

Nhã Thùy ôm lấy bàn tay Vũ An như tìm lấy một điểm tựa. Muốn hay không, anh cũng không thể bỏ cô. Nhã Thùy đang cố nắm nín lấy một tình yêu, một tình yêu trót bị tổn thương, chấp vá lại và đẩy vết sẹo.

\$4444 Duy Thái
chậm chạp ngồi xuống đối diện với Bằng Lăng:

– Chúc mừng em được tự do!

Bằng Lăng ngược nhìn Duy Thái đăm đăm, cái nhìn đau đớn bàng hoàng, cô không nói lên được lời nào. Sự thật biết được cứ như cú sốc, Bằng Lăng không bao giờ nghĩ đó lại là sự thật. Hồi lâu, cô nấc lên:

– Tại sao lại như vậy hả, anh Thái?

Đôi mắt đẹp của Bằng Lăng mọng những nước mắt. Trước mắt cô là Duy Thái, không còn vẻ đẹp trai thư sinh mà là một con người héo hon, già cỗi sau bao nhiêu ngày nằm trong tù.

Đau lòng, Bằng Lăng khóc rầm rức. Duy Thái vỗ nhẹ vào tay cô:

– Anh là anh ruột của Nhã Thùy, em nên biết điều này. Anh là con của kẻ tự sát, giết cả vợ và định giết cả con. Người đưa ba anh vào con đường quần bách là ba em và ba Vũ An.

Bằng Lăng sững sờ nhìn Duy Thái, anh gật đầu:

Kế hoạch làm cho Vũ An bỏ em là ... do anh. Hãy cứ oán hận anh, đừng hận Thùy, nó có cái lý của nó. Bây giờ biết rồi, em về ... với vũ An đi.

Bằng Lăng lắc đầu. Sẽ không có chuyện cô về với Vũ An, tình yêu của cô đã

cạn sau những ngày dài đợi mong đau khổ, tình cảm của cô đã chuyển hướng.

Bằng Lăng bật khóc. Có một sự thật như thế, tuy nhiên cô không oán giận anh.

Anh có cái lý của anh khi muốn đòi lại công bằng cho cha mình.

– Sau này, em đừng đi thăm anh nữa, Bằng Lăng nhé. Chúng ta hãy xem như người lạ. Trước đây, anh tử tế với em, đó là lòng tử tế của một con chó sói đó.

Thôi, bây giờ em đi về đi.

Duy Thái đứng lên theo người cán bộ trại giam trở về phòng giam. Anh không có gì để nuối tiếc khi hy sinh cho em gái, đưa em gái mà may mắn ông trời cho anh gặp lại. Đối với Bằng Lăng, anh càng không muốn cho cô hiểu, anh yêu cô, một mối tình sâu sắc mà chỉ có anh hiểu.

Bằng Lăng ghen ngào nhìn theo. Bây giờ cô mới hiểu vì sao đôi lúc anh yêu cô tha thiết và đôi lúc ngược đãi cô như kẻ thù. Không, cô không oán giận anh. Nếu như không có anh trả số nợ cho ba cô, ông đã mất công ty. Cho đến lúc này, Bằng Lăng cũng không hiểu được điều của trái tim cô. Cô yêu ai? Vũ An hay Duy Thái? Cả hai người đàn ông, cô không có quyền chọn lựa. Hãy cố quên đi tất cả, làm lại cuộc đời mới, cuộc đời không bằng phẳng gai góc, nhưng nhất định cô sẽ được qua được.

Cánh cửa bị gió thổi đẩy nhẹ vào. Nhã Thùy tự nhủ mình. Đó là gió, gió chứ không phải hồn ma. Con ác mộng đêm qua hãy còn làm cho cô hoảng sợ.

Gương mặt bà Thuần xanh tái, đôi mắt mở to trừng trừng, bà nhìn cô cắn giận.

Đồ sát nhân! Rồi gương mặt của luật sư Thế, gương mặt rúm ró gớm ghiếc ...

Rầm! Lăn nữa, cánh cửa bị đập mạnh vào, gió thổi ào ạt và mưa bắt đầu nặng hạt, sấm chớp ầm ầm, những tia sáng xanh lè xuyên qua cánh cửa.

Nhã Thùy khiếp đảm muốn đứng lên đóng cửa lại, nhưng đôi chân của cô

sao cứng ngắt không di chuyển nổi.

Phụp! Đèn phòng vụt tắt. Mất điện. Nhã Thùy thật sự rơi vào kinh hoàng. Cô hét lên lập cập.

– Anh An ... anh đang ở đâu, về với em. Anh An ...

Rồi bất chấp mưa, Nhã Thùy lao ra ngoài, cô chạy trong màn mưa đen đục.

– Cứu tôi cứu tôi đừng đi theo tôi nữa, tôi sợ lắm ...

Nhã Thùy chạy băng băng như người điên.

– Thùy ơi! Đứng lại đi em!

Vũ An vừa về đến, anh giật mình vì bóng đen từ nhà lao ra. Kịp nhận ra Nhã Thùy, anh xuống xe, phóng đuổi theo cô:

– Thùy! Đừng chạy, em chạy đi đâu vậy?

Mặc cho Vũ An gọi, Nhã Thùy cứ chạy trong cơn hoảng loạn.

– Đừng đuổi theo tôi!

– Thùy ơi ...

Chỉ cho đến khi Nhã Thùy vấp ngã, Vũ An mới bắt được cô. Anh Phóng đến ôm lấy cô chặt cứng:

– Trời mưa, lại đang có mang, em chạy đi đâu vậy?

Nhận ra Vũ An, Nhã Thùy vùng ôm lấy anh khóc òa:

– Em đi tìm anh.

– Anh biết em sợ trời mưa nên vội lái xe về.

Vừa nói, Vũ An vừa xóc nách cho Nhã Thùy đứng lên:

– Về nhà đi em!

– Anh An ơi, em sợ lắm. Đừng bao giờ anh bỏ em một mình:

Vũ An dìu Nhã Thùy đi trong mưa, cô chột nhảnh mặt, hai chân khụy xuống.

– Em đau quá!

Vũ An lo lắng:

– Em chạy nên bị động thai rồi. Cô gắng về nhà đi, anh gọi bác sĩ đến khám cho em.

Đau quá, Nhã Thùy lắc đầu:

– Em đi không nổi.

– Cố lên em!

Dìu Nhã Thùy đi từng bước chậm, sao lúc này Vũ An lại nhớ đến Bằng Lăng. Nhớ chiều mưa Đà Lạt, anh và Bằng Lăng đi trong mưa, trời hôm ấy mưa phún lạnh buốt đá, song anh không thấy lạnh, bởi hạnh phúc lúa đôi tràn đầy.

Về đến nhà, Nhã Thùy gần như mệt lả Vũ An phải lấy khăn lau khô cho cô và thay cả quần áo.

– Anh An ! - Ôm cánh tay Vũ An đang cài nút áo lại cho mình, Nhã Thùy nghẹn ngào - Em có lỗi với anh, An ạ.

– Em có lỗi gì đâu. Nếu nói làm cho anh và Bằng Lăng tan vỡ, thì cô có lỗi lắm của anh nữa. Anh là người đàn ông không chung thủy với vợ mình:

– Tại em quyến rũ anh.

– Bây giờ, em nhắc chuyện này làm gì. Những gì của gia đình anh, em đã giao lại cho anh. Em và anh Thái căm giận ba anh với ba Bằng Lăng cũng đúng.

Có điều, hận thù nên giải tỏa hơn là ôm mãi trong lòng.

– Có phải vì đứa con mà anh lo cho em?

– Em đừng suy nghĩ vẩn vơ nữa. Bác sĩ đến rồi kìa, anh ra mở cửa.

Đắp chặn lên người Nhã Thùy, Vũ An đứng dậy đi ra mở cửa. Muốn hay không, anh cũng phải lo cho Nhã Thùy, vì cô đang mang cốt nhục của anh. Một ngày vợ chồng ăn ở cùng nhau, cũng là cái nghĩa của đạo vợ chồng.

Vị bác sĩ khám kỹ cho Nhã Thùy:

– Bà nhà bị động thai, cần nghỉ ngơi, tránh suy nghĩ và không uống rượu.

Vũ An thẳng thốt nhìn Nhã Thùy. Cô uống rượu? Tại sao lại uống rượu và uống rượu để làm gì? Cô đâu phải con sâu rượu, hay là ghiền rượu:

Bắt gặp cái nhìn của Vũ An, Nhã Thùy lắp liếm:

– Khi không có anh, em sợ một mình nên có uống rượu.

Vũ An nghiêm mặt:

– Em có biết rượu sẽ hại cho thai nhi không?

– Em xin lỗi.

– Anh không nói là lỗi phải, mà những chuyện gì đã qua, nên cho qua đi.

Anh sẽ tìm thuê một người giúp việc ở nhà với em.

Nhã Thùy khép mắt. Sự lo lắng và ân cần của Vũ An càng khiến cô thấy lòng ray rứt. Trước đây, anh luôn cấu gắt với cô, cô càng đeo đuổi và quyết thực hiện cho được điều mình muốn. Bây giờ, lúc anh quan tâm lo lắng, Nhã Thùy lại ần ần đau khổ. Cô hiểu sở dĩ Vũ An lo cho cô vì cái bào thai cô đang mang, và vì những tội lỗi mà cô trót nhúng chàm, cứ day dứt giày vò Nhã Thùy đến tận cùng.

– Hãy tha thứ cho em!

Cô ơi! Cô ơi! Cô ngu thấy gì mà la dữ vậy?

Chị giúp việc lay vai Nhã Thùy. Nhã Thùy giật mình thức giấc, mồ hôi của cô tuôn ướt đầm.

Mở mắt ra, Nhã Thùy ngơ ngác nhìn quanh. Như có một màn sương mỏng trước mắt cô, gương mặt cô giúp việc mờ mờ ảo ảo.

– Mẹ Nhã Thùy bật dậy như cái lò xo, cô ngồi lết ra sau, xua hai tay lia lịa:

– Đừng nhát con! Con sợ lắm ... Con lạy mẹ, mẹ đừng nhát con nữa, con biết lỗi của con rồi.

– Cô Thùy! Em đây mà. Cô tỉnh lại đi!

Phải thật lâu, Nhã Thùy mới tỉnh lại. Cô nằm gục xuống giường thở dốc.

– Cô ơi! Cô cần gì, em làm cho?

– Rượu. Chị mang rượu lại đây.

– Nhưng cậu dặn cô đừng uống nữa.

– Không, tôi phải uống! Nếu không, tôi sẽ chết mất. Mau mang rượu vào đây.

– Mau lên!

Hai mắt Nhã Thùy như dại đi. Chị giúp việc sợ hãi, chạy tuôn ra ngoài, tông cả vào Vũ An vừa về đến. Chị meo mào:

– Tôi nghĩ việc, không làm nữa. Cô ấy làm tôi sợ lắm.

Vũ An thở dài. Ba người giúp việc rồi, họ đều nghĩ cả, họ không chịu nổi với cơn điên và say rượu của Nhã Thùy.

– Chị chờ tôi một chút!

Vũ An bước vào phòng, lúc Nhã Thùy đang ngửa cổ tu nốt phần rượu trong chai.

Vũ An tức giận lao đến giật chai rượu:

– Tại sao em phải uống rượu? Em thừa biết là uống rượu có hại cho thai nhi mà.

Nhã Thùy khóc òa:

– Em không chịu nổi sự cô đơn. Anh quá bận công việc, còn em sợ bóng tối.

– Em đã mở hết đèn trong nhà còn gì nữa.

Nhã Thùy ôm choàng lấy Vũ An.

– Vũ An! Anh đưa em đi thật xa đi, rời khỏi căn nhà này. Em sợ không khí trong nhà này lắm. Em sợ mẹ, mẹ cứ nhìn em trừng trừng, em sợ lắm.

Thương hại, Vũ An vuốt nhẹ tóc Nhã Thùy, dịu cô ngồi xuống giường:

– Đây là nhà của chúng ta, em bảo đi đâu đây? Hay là anh đưa em đi lên Đà Lạt nghe?

– Anh có đi với em không?

– Anh đưa em lên đó thôi chứ làm sao anh ở lại với em. Anh còn việc công ty, còn lo cho ba và bà nội nữa.

– Còn Bằng Lăng và đứa con gái của anh nữa, phải không?

– Lúc này, em còn nhắc đến chuyện cô ấy làm gì. Anh có lỗi với mẹ con Bằng Lăng trăm bề.

– Nếu như vậy, em không đi đâu. Mà không đi khỏi nhà này, em sẽ lại sa đà vì rượu.

– Tại sao bỗng dưng em lại như thế này? Cố giành giật công ty, song em có làm chủ được gì đâu.

– Em hối hận, anh không biết sao?

Giọng Nhã Thùy chìm xuống, giá như cô nói ra được sự thật, Vì cô, Duy

Thái chịu mức án năm năm tù, sự nghiệp ca hát của anh xem như kết thúc, biến Nhã Thùy không còn bình thường nữa. Nhưng nếu như Vũ An hiểu, cô là người đã xô mẹ anh ngã chết, mãi mãi anh sẽ bỏ cô, như rời bỏ Bằng Lăng vậy. Nhã Thùy không chịu nổi với ý nghĩ Vũ An sẽ bỏ cô, nhìn cô bằng đôi mắt căm ghét và cánh cửa nhà giam mở rộng chờ đón cô.

Ba mẹ ơi! Khi con trả được thù, gọi là đôi sự công bằng được cho ba mẹ, cũng là lúc lòng con không được thanh thản, bàn tay con nhúng vào máu tanh tưởi. Con hèn hạ đẩy anh trai mình vào tù, con sắp điên lên rồi. Một sinh linh trong cơ thể con, rồi nó sẽ chào đời, song con hiểu một điều, tình yêu không có, chỉ có lòng thương hại và bồn phận mà Vũ An chỉ có thể cho ngàn ấy.

Chống cây gậy, ông Thuận đẩy nhẹ cánh cửa sắt để bước vào nhà. Căn nhà này là của cha ông để lại, vợ ông đã để mất nó.

Kia là khóm hoa, nó là con chó đá trắng ...tất cả gọi cho ông kỷ niệm ngậm ngùi. Vợ ông đã ra đi mãi mãi để đền tội của bà, còn lại ông với chuỗi ngày cuối đời hiu hắt.

Ha ha ha ... Tiếng cười vang lên ghê rợn như âm thanh sắc. Ông Thuận ngo ngác nhìn vào.

Nhã Thùy ngồi ở phòng khách với chai rượu. Cô ả lại say! Ông Thuận cảm giận mím môi, toan đi ngược ra. Ông không muốn nhìn cô con dâu bất đắc dĩ của ông cô con dâu vào nhà ông với lòng thù hận và đầy toan tính.

Chợt ... Xoảng ... Nhã Thùy ném chai rượu xuống đất cho vỡ tan tành, hét to lên.

– Chị Hai?

Im lặng, Nhã Thùy lựng khựng nhớ chị giúp việc đã nghỉ, cô đơn và sợ hãi cứ vây chặt lấy cô. Loạng choạng, Nhã Thùy đứng lên, đi lại mở tủ rượu. Không còn chai rượu nào cả, Vũ An đã mang đi giấu hết. Nước mắt Nhã Thùy ứa ra.

Duy Thái ơi! Em có lỗi với anh.

Rồi như người mộng du, cô đến bên cầu thang:

– Ủ, chính tôi xô bà ngã đó. Bà cũng là thứ tham tiền, nên tôi đã lợi dụng bà.

Bà cũng muốn nhổ cái gai trước mắt bà vậy, nên bỏ độc vào ly trà cho mẹ chồng mình, số lượng không đủ giết mẹ chồng bà, nhưng nhổ được cái gai ...

Bằng Lăng! Mày biết không? Mày đi rồi, tao vui lắm ...

Hai mắt Nhã Thùy quác lên dữ tợn. Cô chụp cái gối dựa lưng ném đũa lên cầu thang, cái gối hơi nhẹ tênh, rơi xuống những bậc thang lăn lóc, lăn lóc. Nhã Thùy hét lên:

– Bà hãy chết đi! Tôi phải khóa miệng bà lại trước khi bà muốn đi tố cáo tôi.

Khôn kiếp ...

Nhã Thùy cười gằn:

– Nào, đi tố cáo tôi đi!

Ông Thuần nổi gai cả người. Thì ra người đẩy vợ ông ngã cầu thang chết là Nhã Thùy. Đồ sát nhân! Ông Thuần quá giận, tiến vào chỉ cây gậy vào mặt Nhã Thùy:

– Đồ sát nhân! Chính mày đã xô bà ấy, tao đã nghe rõ.

Nhã Thùy quay phắt lại, mắt cô mở trừng trừng.

– Ba ...

– Đừng gọi tao là ba. Mày là con rắn độc. Đúng là ngày còn trẻ, tao và Cát Bằng đã dùng tiền ép ba mày, khiến ba mày phá sản. Nhưng đó là luật cạnh tranh, ai mạnh, người đó tồn tại. Tại sao ông ta không biết vươn lên mà nghĩ quần sát hại vợ con mình.

Ông ta quá kiêu hãnh, làm người thất bại là lẽ thường, quan trọng là cố đứng lên kia. Đến phiên mày nữa, mang lòng thù hận vô lối, phá tan nát gia đình người khác, mày được gì hả? Hay là đẩy anh trai mày vào tù như đá đẩy Bằng Lăng? Đồ bản thủ!

– Ông đã biết?

– Phải. Tao sẽ đi tố cáo mày, không để người ngay phải chịu án oan.

Ông Thuần quay lưng đi. Nhã Thùy hét lên:

– Đứng lại! Tôi bảo ông đứng lại.

– Tốt nhất mày đi tự thú đi.

– Không.

Ông Thuần khập khễnh đi ra cửa, đôi chân yếu và đau không cho ông sự nhanh lẹ như ngày nào. Nhã Thùy quên mất cái bụng bắt đầu tròn lùm lùm của cô, chạy tới chặn ông Thuần lại.

– Tôi cấm ông đi!

Ông Thuần khinh bỉ:

– Mày sợ rồi à? Làm bao nhiêu chuyện tà trời mà sợ sao? Biết sợ thì đừng có làm. Mày không cấm được tao đâu.

Ông Thuần giơ cao cây gậy để dọa Nhã Thùy cho cô tránh ra, song Nhã Thùy như người điên, cô giật cây gậy ném ra xa.

– Ông đi đi! Người ta tin ông à?

Ông Thuần lão đảo ngã xuống, hai bàn tay ông ôm ngực, thều thào:

– Trả ... cây ... gậy ...

Cây gậy vụt đưa tới vào tay ông Thuần và một bàn tay đỡ ông đứng lên.

– Ba!

– Nhã Thùy tái mặt, cô nói không ra hơi:

– Anh An!

Vũ An đỡ ông Thuần lại ghé ngồi, anh vuốt ngực ông:

– Ba đến đây làm gì?

Quay sang Nhã Thùy, anh nhìn cô bằng cái nhìn đau đớn lẫn chua xót:

– Tại sao lại như vậy hả Thùy? Vì mục đích trả thù mà em bất chấp thủ đoạn hay sao?

Nhã Thùy lùi lại run rẩy:

– Anh An ...

– Anh thật đau lòng. Tốt nhất, em đi tự thú đi. Để anh trai em chịu án oan, công danh sự nghiệp sụp đổ, em đành lòng hay sao?

– Không ...

Nhã Thùy xua tay lấp bắp:

– Không ... không ... Em không muốn ở tù, em không muốn ...

Cúi nhặt mảnh chai vỡ, Nhã Thùy để lên cườm tay mình.

– Anh ép em, em sẽ tự tử.

Vũ An thất vọng nhìn Nhã Thùy:

– Bây giờ anh mới hiểu vì sao em uống rượu, vì sao không lúc nào tâm trí em yên ổn.

– Biết rồi, anh sẽ bỏ em phải không? Phải, chính em đã xô mẹ anh ngã cầu thang, tại bà ta định đi đầu thú và tố cáo em.

– Em nghĩ là mẹ anh chết rồi, mọi việc sẽ bị bùng bít hay sao? Lương tâm em có yên ổn không, hay lúc nào em cũng thấy ác mộng?

– Em không biết, em không biết, anh đừng có ép em.

Nghiến răng, Nhã Thùy ấn mạnh mảnh vỡ thủy tinh vào cườm tay. Máu đỏ

từ tay cô phun ra, Vũ An kinh hoàng:

– Đừng ...

– Anh không được tới gần em!

– Em bỏ mảnh chai xuống đi. Muốn làm gì đi nữa, em cũng phải nghĩ đến đứa con trong bụng em.

– Em không muốn sống nữa. Anh và ba anh muốn dồn em vào con đường cùng thôi. Em biết là anh không hề yêu em.

– Không được tiến đến!

Song Vũ An đã tiến đến, anh chụp lấy cánh tay Nhã Thùy, bóp mạnh. Đau quá cô buông mảnh chai vỡ, lả trong vòng tay Vũ An.

– Em không muốn sống nữa ...

Nhã Thùy ngất đi Mắt Duy Thái đỏ lên và nhuốm nước mắt:

– Tôi tình nguyện chịu tội thay cho em tôi kia mà.

Vị cán bộ điều tra nghiêm giọng:

– Luật pháp luôn mang tính cộng bằng, ai gây nên tội, người đó phải chịu sự trừng phạt của luật pháp. Tôi tin anh là người có học và hiểu về luật pháp. Bây giờ anh được tự do, tuy nhiên anh không được rời khỏi nơi cư trú cho đến khi vụ án kết thúc, anh rõ chưa?

– Vâng, tôi đã rõ.

Bước ra bên ngoài, Duy Thái đứng lại, anh đau lòng nhìn Nhã Thùy. Nhã Thùy nấc khẽ:

– Anh Thái ơi ...

– Nhã Thùy! Anh xin lỗi ...

– Không, là lỗi của em. Nhưng lúc này em lại nghe tâm hồn mình thanh

thần, anh ạ, không còn dằn dặt điên loạn nữa. Em phải chịu sự trừng phạt của luật pháp, với những lỗi lầm của em đã gây ra.

Duy Thái gạt nước mắt, lần thứ hai trong đời anh đã khóc, khóc vì thương em gái.

– Anh về đi, đừng khóc cho em.

Duy Thái nghẹn ngào:

– Anh thương em lắm. Chúng ta chỉ có hai anh em, em là người thân duy nhất của anh, sau mẹ Thanh. Anh là thằng anh trai bất tài vô dụng, vì đã không khuyên được em.

– Đừng tự trách mình, lỗi lầm là của em, em gây nên tội, em phải gánh lấy.

Anh đi về đi!

Nhã Thùy bước theo người cán bộ trại giam, cô không khóc nữa, mà can đảm nhận lấy trách nhiệm cùng tội lỗi của mình gây ra.

Duy Thái gạt nước mắt rời trại giam. Trời hôm nay nắng nhiều quá, cái nắng của ngày hè chói chang.

– Anh Thái!

Một rừng người bao quanh Duy Thái mừng anh tự do trở về với đời thường.

Giữa rừng người đón anh, sao Duy Thái chỉ mong sự xuất hiện của một người.

Đôi mắt to đen, mặc áo màu hoa tím, Bằng Lăng và ...

Cô ấy không đi đón mình. Cuộc sống bận rộn và đứa con cuốn hút cô ấy, mình chẳng từng bảo:

"Em đừng đi thăm anh, hãy để thời giờ lo cho cuộc sống và lo cho con". Cô làm theo lời anh, sao anh lại buồn ảo não đến như thế?

Người quản lý dang hai tay cổ đẩy làn sóng người bao quanh Duy Thái.

– Anh Thái! Xe đến rồi, anh mau lên xe đi!

Chiếc xe chạy rề đến mở cửa, Duy Thái vội chui vào, anh tránh những câu hỏi của nhà báo. Đóng cửa lại, Duy Thái không thấy từ một nơi xa trên vệ đường, dưới tàn cây bàng xanh lá, một bóng dáng nhỏ nhoi cô đơn nhìn theo chiếc xe của anh. Cô ngậm ngùi vì từ nay anh sẽ trở lại cuộc đời thường, đêm đêm ca hát dưới ánh đèn màu, giữa tiếng hát và rừng người ái mộ. Cô chỉ là bóng mờ, bóng mờ ...

Nụ Hôn Dưới Góc Bàng Lãng

Chương 10

– Mẹ! Mẹ!

Bé Na chạy ào ra sà vào lòng Bằng Lãng. Bằng Lãng sung sướng ôm con, cô hôn vào đôi gò má phúng phính của con:

– Bé Na! Có ngoan với bà ngoại không con?

– Dạ có.

Bế con lên, Bằng Lãng đi vào nhà. Ông Bằng vui vẻ:

– Công ty mình dạo này ăn nên làm ra rồi. Ba gom được một ít tiền, định ngày mai đi gặp Duy Thái trả nợ à! Dạo này con có gặp Duy Thái không?

Bằng Lãng lắc đầu:

– Anh Thái có cuộc sống của anh ấy, con gặp làm gì hả ba?

– Mình mắc nợ người ta mà con. Nếu nó cũng như em gái nó, ba mất công ty rồi còn đâu.

– Hình như anh ấy đã ra nước ngoài rồi ba ạ.

– Hồi đó, nếu ba biết Duy Thái là con trai của Thái Duy, ba ... không ngăn

cản con và nó yêu nhau.

– Anh cũng đâu có ý định chung sống với con đâu ba.

– Nhưng, cuộc hôn nhân của con bất hạnh, lòng ba cứ ray rứt mãi không thôi.

– Anh An cũng là người tốt vậy ba. Chẳng qua anh ấy hiểu lầm con hại bà nội anh ấy, nên bỏ con. Đó là số phận của con.

– Ba thấy nó cũng yêu bé Na.

– Con không có ý định trở lại đâu ba. Những gì đã qua, con muốn cho qua đi.

– Con còn trẻ, dù sao cũng nên tìm cho mình mái ấm.

Bằng Lăng mỉm cười hôn vào má con gái:

– Mái ấm của con là ở đây, ba mẹ và bé Na, tìm đâu nữa hả ba?

Ông Bằng lắc đầu, lòng người cha đau xót, bởi cuộc đời Bằng Lăng bất hạnh có bàn tay ông góp vào. Ông vẫn thầm mong Duy Thái hay Vũ An đến, nhưng tháng cứ rộng và ngày cứ dài, Bằng Lăng vẫn mãi đi về cô đơn riêng lẻ.

Màn hình tivi chuyển qua tin thời sự. Bằng Lăng trao bé Na cho ông Bằng.

– Bé Na! Con ngồi xem tivi với ông ngoại, không được quấy ông ngoại ghen con.

Vừa toan quay lưng, Bằng Lăng đứng lại vì bản tin cùng hình ảnh trên truyền hình.

"Sáng nay, ca sĩ Duy Thái từ Mỹ đã trở về nước sau hơn một năm ở nước ngoài. Anh cho biết chưa có ý định đi hát trở lại, tuy nhiên đối với những chương trình từ thiện, anh sẽ góp sức vào".

Bản tin ngắn, nhưng lại âm vang trong lòng Bằng Lăng. Anh vẫn đẹp như ngày nào, song nét đẹp bây giờ có lẽ phong trần, chững chạc hơn. Bước đi

nhANH vào phòng mình, Bằng Lăng cố giữ vẻ điềm tĩnh, nhưng sự thật lòng cô tràn ngập sóng gió. Duy Thái đã trở về.

Duy Thái đứng tựa lưng vào một góc cột, vẫn chưa ai nhận ra anh, nên anh được tự do và thoải mái. Anh đã có cuộc sống thông dong từ một năm qua khi sang Mỹ, nhưng rồi nỗi nhớ ánh đèn sân khấu đã kéo anh quay về. Và cũng vì ...

Bằng Lăng đang đứng đó, cô đang cười nói với một người. Hơn một năm rồi, anh mới gặp cô, xem vẻ cô đẹp hơn ngày xưa, một nét đẹp dịu dàng. Mái tóc đen huyền phủ xuống hai vai. Đã ra đời, thế mà cô vẫn yêu màu trắng giản dị.

Anh thích Bằng Lăng mặc màu trắng ...

Cố nén tiếng thở dài, Duy Thái uống nốt phần rượu còn trong ly. Đêm nay là đêm giao thừa, lát nữa đây, pháo bông sẽ nổ trên bầu trời đêm.

Anh nhớ hồi đó, Bằng Lăng rất thích xem đốt pháo bông. Cô reo hò, nhảy nhót như trẻ con, vỗ tay thật lớn khi hoa pháo bông quay tròn như bánh xe, pháo thăng thiên rồi pháo bông quay tròn, pháo tung ra trăm ngàn vì sao, pháo xoè tung tãng như tuyết rơi ...

Đang nói chuyện, Bằng Lăng có linh cảm như ai đó đang quan sát cô từ phía sau, Bằng Lăng vụt đưa mắt nhìn quanh. Cô cười khẽ, vì toàn những gương mặt xa lạ. Có bé cái làm thôi, làm gì có Duy Thái ở đây. Bây giờ cũng như ngày xưa, anh đâu có đi tìm cô, anh vẫn là ánh sao xa cách cô vời vợi.

Ngày hôm qua, cô đến khách sạn anh ở để lại lời nhắn, cô muốn trả cho anh một tí, đó là những gì cô và cha làm việc cật lực để có tiền trả cho anh. Một tí, chỉ là một nhỏ trong số nợ anh cho cô mượn, dù ít hay nhiều, cô vẫn muốn trả cho anh. Người quản lý bảo anh bận và hãy để lời nhắn, nhưng rồi chẳng có một lời hồi âm.

Lén ra ngoài đám đông cho dễ thở, Bằng Lăng đi dài dọc theo bờ sông, nơi mà hai giờ rưỡi đồng hồ nữa, pháo bông sẽ rơi xuống.

Có ai đó lại đi theo cô. Bằng Lăng hơi sợ, đi chậm lại, tiếng chân phía sau cũng chậm lại.

Bậm môi, Bằng Lăng đi nhanh hơn, tiếng chân đuổi theo cô nhanh hơn. Tức giận, Bằng Lăng chạy nhanh đi, ẩn mình vào chậu cây bằng lăng um tùm đang nở hoa tím. Bóng đen đi tới, ngơ ngác tìm kiếm.

Duy Thái! Suýt chút nữa Bằng Lăng kêu lên. Cô vội đưa tay bịt miệng, tim đập như muốn vỡ lồng ngực. Duy Thái đi theo cô, tại sao anh phải giấu mặt như thế chứ?

Oái ...Một con gì đó nhảy vào người Bằng Lăng, cô hoảng sợ hét lên, nhảy ra ngoài.

– Thì ra em trốn anh à?

Duy Thái đi vượt qua, vụt quay lại. Bằng Lăng ấp úng:

– Em không nghĩ người đi theo em là anh.

– Chắc em nghĩ là tên lưu manh nào đó, phải không?

Bằng Lăng cúi đầu, lòng cô nửa sung sướng ngất ngây vì anh đi theo cô, và nửa cố kềm nén cảm xúc trong lòng mình. Cô lại ngược lên nhìn anh:

– Ngày hôm qua, anh có đọc tin nhắn em để lại không?

– Có.

Bằng Lăng muốn hỏi vì sao anh không điện thoại cho cô, nhưng rồi lại thôi.

Cô nói tránh:

– Anh cho em số tài khoản để em chuyển trả tiền vào đó. Tạm thời, em trả cho anh một tí.

– Số còn lại, bao giờ trả hết?

Cổ họng Bằng Lăng nghẹn lại.

– Anh cần tiền à?

– Không cần thiết lắm, anh định lấy số tiền đó làm của đi hỏi vợ.

– Đi hỏi vợ?

– Phải. Em trả nhanh, anh cưới vợ nhanh em trả chậm, anh lại bắt người ta đợi.

Bằng Lăng cười như mếu:

– Vậy em sẽ cố gắng!

– Em định đi đâu vậy? Xuống dưới kia phải không?

Duy Thái đổi giọng vui vẻ:

– Chỗ hời đó anh và em xuống đó để xem bắn pháo bông không bị ai quấy rầy, vẫn còn nguyên, đi xuống đó nghen.

Không đợi cô đồng ý, anh tự nhiên nắm tay cô kéo đi:

– Sao tay em lạnh quá vậy Bằng Lăng?

– Lạnh à?

Buông tay cô, anh cởi chiếc áo khoác trên người mình, choàng lên vai cô.

– Mặc tạm đi, không cảm lạnh đó. À, bé Na sao rồi?

– Dạ, biết nói đủ hết rồi anh ạ. Cũng hai tuổi rồi còn gì nữa.

– Nhanh quá nhì! Nhưng nhìn em mặc áo trắng, anh lại ngỡ như cô nữ sinh cấp hai của ngày nào.

Trống ngực Bằng Lăng đập loạn xạ.

Anh khen cô đấy ư? Nhưng cùng một lúc, Bằng Lăng tĩnh ngộ ngay. Anh chẳng vừa nói với cô, anh cần tiền cưới vợ. Một năm đi qua, nơi đất khách, đẹp trai và có tiền như anh, làm gì không có phụ nữ trẻ đẹp và giàu có đeo đuổi ý nghĩ này khiến tim Bằng Lăng đau nhói. Đã hơn một lần anh bỏ cô, hãy tỉnh lại đi Bằng Lăng! Đối với ai, anh lại không tử tế ân cần.

Đi chậm lại và toan rút tay lại, nhưng dường như biết ý nghĩ của cô, Duy Thái nắm chặt tay cô.

– Sắp đến nơi rồi!

Anh kéo tay cô đi lần xuống những bậc thang. Trời khá tối, sợ cô ngã, anh ôm qua vai cô.

– Cẩn thận nghen!

Mùi nước hoa thoang thoảng như thuở nào, bao nhiêu năm anh vẫn sử dụng một mùi nước hoa quen thuộc. Bằng Lăng cố đè nén cảm xúc trong lòng mình xuống. Và rồi, anh kéo cô ngồi xuống bậc thang cuối cùng.

– Còn lạnh lắm không?

– Dạ cũng không lạnh lắm. Anh Thái, hay anh cho em số tài khoản của anh nghen?

– Em có mang điện thoại theo không?

– Dạ có.

– Đưa cho anh!

Duy Thái bấm số tài khoản của mình vào đó, xong đưa cho Bằng Lăng. Anh nhìn băng quơ lên nền trời đêm, nơi có những vì sao mọc lấp lánh.

– Em thích sao nào, Bằng Lăng?

Bằng Lăng bối rối, lâu lắm rồi cô lại rơi vào cảm xúc ngày xưa, khi ngồi bên anh. Cô dè dặt:

– Anh Thái ... về nước rồi chừng nào đi nữa?

– Cũng còn tùy, xem người đó có chịu làm vợ anh không. Nếu không, anh ở lại làm gì.

– Thì anh vẫn đi hát như ngày xưa vậy.

– Ngày xưa Bá Nha đàn, có tri âm Tử Kỳ nghe. Ngày nay anh hát, anh muốn như Bá Nha vậy, mỗi Tử Kỳ nghe thôi.

– Anh yêu cô ấy lắm hả?

– Nhất trên đời. Nhắm mắt lại, anh vẫn hình dung được gương mặt yêu kiều của cô ấy. Anh về nước vì cô ấy đấy.

Bằng Lăng lặng im, hai tay đan vào nhau. Mỗi lời nói của anh, sao cứ khiến tim cô đau nhói, thật tàn nhẫn, vậy mà anh vẫn thản nhiên như không.

– Sao em không hỏi anh nữa, Bằng Lăng?

– Em cầu mong anh hạnh phúc.

– Nhã Thùy nói với anh, em có vào trại giam thăm cô ấy. Thật đáng buồn, đứa bé chết trong bụng mẹ nó. Cuộc đời anh có ba người phụ nữ mà anh yêu quý nhất đời, đó là mẹ nuôi, Nhã Thùy và cô ấy. Bây giờ Nhã Thùy đang thi hành án, anh cảm thấy đau lòng khi gặp nó.

– Nếu cải tạo tốt, Nhã Thùy sẽ được về sớm mà anh.

– Anh cũng mong như thế.

Bụp ... Bụp ... những tiếng nổ bụp bụp và vồ số hình ảnh trong bầu trời đêm, làm sáng chói cả vùng sông nước. Mặt nước sóng trở nên huyền ảo. Tiếng reo hò vang dội, giờ giao thừa đã đến.

– Đẹp quá!

Bằng Lăng say sưa ngắm, hai tay cô chấp lên ngực. Pháo bông nổ thành đủ màu sắc và rơi xuống, cô không thấy Duy Thái đang nhìn cô bằng đôi mắt dịu dàng âm áp. Anh muốn hôn lên gương mặt đẹp như thiên thần của cô.

– Bằng Lăng này? Em yên trẻ con, làm mẹ của đứa con hai tuổi rồi, còn mê xem pháo bông, đến quên cả anh vậy.

Bằng Lăng đỏ mặt:

– Anh không thấy pháo bông rất đẹp à?

– Có ai nói dù cái gì đẹp mấy vẫn không bằng đôi mắt em không?

Bằng Lăng ngỡ ngàng cứ ngẩn người ra nhìn Duy Thái. Anh cười:

– Anh thấy cả pháo hoa nổ trong đôi mắt em nữa, đẹp tuyệt!

Hai bàn tay anh chột áp vào má Bằng Lăng, rồi từ từ anh cúi xuống, đáp nhẹ cánh môi nồng ấm lên đôi mắt đang rung động. Những sợi lông mi dày cong khẽ lay động đầy ngỡ ngàng cảm xúc.

– Anh Thái!

– Đừng nói lời từ chối anh ghen. Em vẫn là cô bé ngốc nghếch sao vậy?

Anh nói là anh yêu và muốn lấy người anh yêu làm vợ mà.

– Em ...

– Suyt! Ôm cổ anh đi!

Không hiểu sao, Bằng Lăng ngập ngừng rồi vòng tay ôm qua cổ Thái.

– Anh ... yêu em?

– Yêu cô bé ngốc nghếch này nè.

– Anh Thái!

Bằng Lăng bật khóc:

– Em đã làm mẹ, đâu còn là cô gái trong trắng ngây thơ ngày nào.

– Đối với anh, chuyện đó không quan trọng, mà quan trọng trong trái tim em có anh hay không.

– Có, vẫn vẹn nguyên như ngày nào.

Duy Thái sung sướng ghì chặt Bằng Lăng hơn nữa vào mình, môi anh say đắm tìm môi cô ...

– Chết! Anh quên mất rồi Bằng Lăng.

– Gì vậy anh?

– Có lẽ đến phiên anh hát.

– Vậy thì mau đi anh! Em trả áo cho anh nè.

– Không, em cứ mặc dù muộn nhưng anh cần làm việc này đã.

– Gì?

Duy Thái đưa tay vào túi áo.

– Em nhắm mắt lại đi!

Không biết Duy Thái sẽ làm gì, tuy nhiên Bằng Lăng vẫn ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Cô nghe bàn tay mình được nâng lên và ...

– Em mở mắt ra được rồi.

Dưới ánh sáng mờ nhạt, chiếc nhẫn lấp lánh trên ngón tay Bằng Lăng. Cô sung sướng đến lịm người.

– Em rất hạnh phúc.

– Chúng mình đi thôi!

Duy Thái kéo Bằng Lăng chạy lúp xúp, hai người lẻ vào đám đông, anh còn kéo cô lên bục sân khấu.

– Hát với anh nhé!

Bên dưới, những đôi mắt mở to đổ dồn lên sân khấu. Duy Thái nghiêng mình:

– Đây là tình yêu tôi vừa tìm thấy. Chúng tôi xin hát song ca.

Duy Thái cất lời trước, anh còn lấy cây đàn ôm ra sân khấu, vừa đàn vừa hát,

vừa nhìn Bằng Lăng say đắm.

"Vì yêu em, anh như say Vì yêu em, anh như mơ Mơ giấc mơ ngày mai Tình yêu cho ta bên nhau Trọn đời bên nhau ..." Cả một khoảng rừng người lớn như nín thở và vụt òa vỡ sau bài hát của Duy Thái.

– Bis bis ... Nữa đi, Duy Thái!

Bằng Lăng có cảm giác như không gian sắp vỡ tung khi hàng ngàn người vỗ tay reo hò, họ la hét gọi tên Duy Thái. Anh vẫn nắm tay Bằng Lăng kéo tới trước, vẫy tay chào khán giả.

– Xin cảm ơn, tất cả còn dành cho Duy Thái một cảm tình nồng hậu, và cũng xin giới thiệu, đây sẽ là người bạn đời của Duy Thái.

– Hoan hô!

Nhạc nổi lên dồn dập. Duy Thái lại hát, lúc này, dường như anh chỉ hát cho riêng Bằng Lăng ...

– Mẹ ơi! Ba đến!

Bé Na mặc chiếc đầm trắng xinh xắn trông thật mũm mĩm. Nó gọi to Bằng Lăng. Bằng Lăng vẫn ngồi yên trên ghế xích đu. Mấy ngày qua, có lẽ Vũ An cũng rõ, cô đã nhận lời cầu hôn của Duy Thái, cô trở lại với mối tình đầu, duyên nợ giữa cô và anh chỉ như thế mà thôi.

Bé Na được Vũ An nhắc bổng lên, nó sung sướng ôm cổ anh.

– Hôm nay, ba cũng đẹp nữa. Cha con mình cùng đẹp hả ba?

– Ừ!

Bằng Lăng quay đi để không nhìn cảnh cha và con ấy. Trái tim của cô bây giờ nguội lạnh, làm sao cô có thể tha thứ cho anh, khi anh từng phản bội cô.

– Bé Na! Con vào với bà ngoại, ba nói chuyện với mẹ một chút nhé.

– Dạ.

Bé Na ngoan ngoãn chạy đi. Vũ An ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Bằng Lăng, anh nhìn cô sâu lắng:

– Em sẽ kết hôn với Duy Thái?

– Vâng!

– Vậy thì anh chúc em hạnh phúc.

– Em cảm ơn anh.

Giọng Vũ An thật khẽ:

– Đúng là lỗi lầm của anh không đáng được em tha thứ.

– Không, em đã tha thứ cho anh. Có thể quãng thời gian làm vợ anh, là quãng đời đẹp nhất và cũng buồn nhất của em.

Vũ An cúi đầu, tim anh đau nhói. Bao giờ thì anh vẫn là gã đàn ông vụng về, tự đánh mất hạnh phúc, ông trời đã trừng phạt anh.

Vũ An ra về trong đau đớn, mãi mãi anh đã mất Bằng Lăng. Nhắm mắt lại, anh thấy gương mặt đầy hạnh phúc của cô, một gương mặt mà đã rất lâu, anh mới thấy tươi tắn lên.

Em biết không Bằng Lăng? Dù anh đã chung sống với Nhã Thùy, nhưng em vẫn là người phụ nữ mà anh yêu thương nhất đời. Mất em rồi, anh mới hiểu, không ai có thể thay thế được em.

Hai người đã đám cưới, nhưng Duy Thái vẫn muốn kéo Bằng Lăng đi phố với anh.

– Anh là chàng ca sĩ mới ra lò, còn em là cô ngó chọt thấy rung động và phải lòng chàng ca sĩ mới, nghe Bằng Lăng.

Bằng Lăng lườm Duy Thái một cái, tình yêu biến chàng trai xấp xỉ tuổi ba mươi mà cứ như con nít vậy.

Duy Thái cười toe toét:

– Em mà nhìn anh kiểu này, anh sẽ hôn em trên đường phố.

– Này! Cấm! Muốn người ta chú ý và phát hiện ra anh à?

Duy Thái kéo cái mũ trên đầu cho hơi sâu xuống trán.

– Em yên tâm! Anh đội cái mũ này, không ai nhận ra anh đâu. Mũ này đẹp không?

Bằng Lăng vờ chê bai:

– Em thấy rất xấu.

– Còn em, mặc chiếc áo này luộm thuộm như cô bé nhà quê lên tỉnh vậy.

– Chê em hả?

– Đâu có, anh yêu em.

Bằng Lăng bật cười đi sát vào Duy Thái, hai người tay trong tay, đầm ấm vui vẻ. Trời đêm nay lạnh, trong veo một màu xanh thẫm, không một áng mây. Con trăng lưỡi liềm mỏng như lá lúa in rõ trên bầu trời đen.

– Em mỗi chân chưa, hay là mình về nhà nhen?

Bằng Lăng đùa:

– Nhà anh hay nhà em vậy?

– Nhà của chúng mình. Anh nhớ hồi em sinh bé Na, thay vì mẹ bỗng cháu, nhưng anh lại là người đầu tiên bỗng nó.

– Cho nên nó mến anh, em mừng vì điều này.

– Tối nay mình nói chuyện ... xưa thôi nhé.

Bằng Lăng nhún vai, cô cô cảm giác thật hồi hộp của cô dâu về nhà chồng, cô muốn chia sẻ cảm giác đó với anh. Có lẽ anh cũng như cô mà thôi.

Hai người về đến nhà, Duy Thái mở cửa, anh cởi áo ngoài máng lên móc.

Bằng Lăng làm theo anh, xong cô đi vào phòng khách, ngồi xuống nói bằng quơ.

– Mỗi chân ghê!

– Anh bóp chân cho.

Anh ngồi xuống bên cô, nâng bàn chân cô để lên chân anh, bóp nhẹ nhẹ dọc theo bàn chân, đôi chân thon dài trắng mịn. Anh chợt cúi xuống hôn nhẹ lên chân cô. Bằng Lăng then thùng:

– Đừng anh!

Giọng Duy Thái thật dịu dàng:

– Anh yêu tất cả những gì về em. Chúng mình đã bỏ lãng phí một thời xuân sắc quý báu, phải không em?

Bàn tay anh lần lên cổ cô, mơn man đôi má mịn màng. Bằng Lăng xúc động khép mắt lại.

– Em yêu anh.

Tiếng của Bằng Lăng nhẹ như hơi thở, song đủ rung động con tim rạt rào tình yêu.

Anh ôm lấy cô và đi tìm môi cô. Nụ hôn cho nhau say đắm, như để xua tan đi hết những nỗi đớn đau trong nhiều năm qua. Hương vị nụ hôn dịu ngọt pha lẫn vị mặn của nước mắt, Duy Thái sờ tay lên má cô.

– Tại sao em khóc, Bằng Lăng?

– Em quá hạnh phúc. Em cứ nghĩ là cả đời này, em mất anh.

– Vậy thì ôm cho chặt đi!

Bảo như thế, nhưng chính anh đứng lên, và nhắc bằng cô lên đôi cánh tay mạnh mẽ của anh, bước chân anh đi chậm chậm vào căn phòng tân hôn của họ, mỗi bước chân là nụ hôn. Bằng Lăng hôn lại anh không kém phần cuồng

nhật, hôn nhau như chưa bao giờ cách xa nhau, chưa bao giờ có thương đau, nhưng năm tháng đau khổ lùi vào dĩ vãng ...

Bằng Lăng trở người trên giường, cô đưa tay tìm Thái. Chỗ nằm của anh trống không. Cô vùng ngồi dậy ánh sáng một ngày mới xuyên lấp lánh qua cánh rèm xanh. Bằng Lăng nhìn quanh căn phòng, rồi nhìn lên chỗ nằm cạnh cô, nhìn lên cơ thể mình. Cô mỉm cười:

– Bằng Lăng ơi! Em dậy chưa?

Thái rón rén đẩy cửa vào. Bằng Lăng vờ nằm xuống nhắm mắt lại.

– Em chưa dậy đâu.

– Vậy à! Mau dậy đi cô vợ cưng của anh. Xem anh làm thức ăn sáng cho em nè, có cả cà phê nữa, tuyệt vời chưa?

– Vừa nói, Duy Thái vừa cọ nhẹ ngón tay vào lòng bàn chân Bằng Lăng.

– Chưa dậy mà lại trả lời anh được hả?

Bằng Lăng bật cười, co chân lại:

– Anh Thái này! Em muốn nói là sáng nào cũng như sáng nào, anh cũng đánh thức em bằng nụ hôn ghen.

– Và cả tiếng hát nữa chứ!

Bằng Lăng nằm gọn trong lòng Thái, cô say đắm nhìn anh. Anh khe khẽ cất giọng hát, bài hát tình yêu vừa tìm thấy.

"Và rồi ta tìm thấy nhau Đến tận bây giờ anh vẫn còn nhớ Khi lần đầu chúng ta hôn nhau Chiếc hôn em trao cho anh lần đầu tiên nó là tình yêu của anh và em".

Hết

Nguồn: Mây Bốn Phương
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 06/12/2008 12:01:42 SA